

माझ्या मांजरीने मला सांगितले

ब्रॅम्बलबेरी रोजचा जादुई प्रवास

अंबर मुख्य देवदूत द्वारे

वेब | www.mycattoldme.com फेसबुक
| <https://www.facebook.com/profile.php?id=100063484482690> इंस्टाग्राम | @mycattoldme

माझ्या मांजरीने मला सांगितले ब्रॅम्बलबेरी रोजचा जादुई प्रवास

अंबर मुख्य देवदूत द्वारे

हे काम काल्पनिक आहे परंतु माझ्या आयुष्यातील वास्तविक घटना आणि वास्तविक लोकांवर आधारित आहे. मध्ये सर्व काही ही कथा माझ्यासोबत घडली, जरी काही घटना एकत्रित किंवा संक्षिप्त केल्या गेल्या आहेत. कविता हे माझे पहिले लेखन प्रेम होते, विशेषतः हायकू. या कथेत तुम्हाला त्या सुरुवातीच्या कामाचा काही प्रभाव सापडेल. माझ्यासाठी महत्त्वाचे शब्द कॅपिटल केलेले आहेत. मी काही विरामचिन्हे देखील वापरली आहेत कारण ती मला आवडतात. लोकांची नावे त्यांच्या गोपनीयतेचे रक्षण करण्यासाठी बदलली गेली आहेत, परंतु प्राण्यांची नावे पूर्वी होती आणि आता आहेत तशीच राहिली आहेत.

कॉपीराइट © 2019 अंबर मुख्य देवदूत सर्व जगभरातील हक्क राखीव. हे पुस्तक किंवा त्याचा कोणताही भाग पुस्तक पुनरावलोकनात संक्षिप्त अवतरणांचा वापर वगळता लेखकाच्या स्पष्ट लिखित परवानगीशिवाय कोणत्याही प्रकारे पुनरुत्पादित किंवा वापरला जाऊ शकत नाही.

तिच्या कुटुंबातील जिज्ञासू आणि प्रिय मांजरी सदस्यांसह, विशेषतः ब्रॅम्बलबेरी रोझसह, तिच्या जीवनाच्या या सुंदरपणे लिहिलेल्या कथेमध्ये, लेखिकेने तिच्या प्रेमळ आठवणी आणि अनुभव मनापासून, गुंतलेल्या आवाजात कथन केले जे वाचकांना बसून घ्यायला आमंत्रित करते. समोरच्या पोर्चवर बर्फाचा चहाचा एक उंच ग्लास तिच्यासोबत ती तुम्हाला त्याबद्दल सर्व सांगत असते.

कथा सुरुवातीपासून शेवटपर्यंत मोहक आहे. तिच्या प्रिय मांजरींनी एका मांजरीच्या जीवनकाळात आणि नंतरही लेखकाला दिलेले शहाणपण आणि मूल्ये कौतुकाने हायलाइट करते. लेखिका, एक कलाकार आणि प्राणी प्रेमी, तिने तीस पेक्षा जास्त हरवलेल्या मांजरींना दत्तक घेतले आहे आणि अनेक दशकांपासून तिच्या कुटुंबातील सदस्य म्हणून त्यांची काळजी घेतली आहे, परंतु तिने पृथ्वी, तिचे पहिले मांजराचे पिल्लू आणि ब्रॅम्बलबेरी रोज या मांजरींशी सर्वात जवळचे नाते निर्माण केले आहे, ज्याचे तिने वर्णन केले आहे. "माझा आत्मा, माझे हृदय," जो चौदा वर्षांहून अधिक काळ तिचा सतत मांजरीचा साथीदार होता आणि लेखकाशी तिचे नाते ही पुस्तकाची मध्यवर्ती थीम आहे.

हे सुंदर आणि फायदेशीर काम ब्रॅम्बलबेरी रोझने तिच्या बचावातून फेकून दिलेले आहे एकदिवसीय मांजरीचे पिल्लू गौरवशाली प्रौढत्वापर्यंत, जवळच्या कुटुंबातील ज्यांचे जीवन प्राण्यांच्या क्रियाकलाप आणि कल्याणावर केंद्रित आहे. लेखकाच्या मेनेजमध्ये लेखक, लेखकाचा पती आणि जीवनसाथी, ख्रिस्तोफर आणि तीन मोठे "भाऊ आणि बहिणी" यांचा समावेश आहे — संरक्षक, सर्व-काळी नर मांजर नवार स्टार, प्रेमळ, सहज चालणारी नर मांजर हकलबेरी मून, शांत, रहस्यमय स्त्री मांजर गर्ल ग्रे, आणि, नंतर, उत्साही, कुटुंबातील बाळाची मादी मांजर Hayleigh SkyWalker, कुटुंबातील एकमेव सदस्य जी BrambleBerry Rose सोबत मिळत नाही.

लेखक प्राण्यांची व्यक्तिमत्त्वे, आवडते क्रियाकलाप आणि विचित्र गोष्टींचा एक कटाक्षाने निरीक्षक आहे; सर्व प्रकारच्या प्राण्यांच्या प्रेमींना त्यांचे आंतरिक आणि बाह्य सौंदर्य व्यक्त करणाऱ्या वर्णनांमध्ये समान आधार मिळेल. लेखिकेला हे कळते की तिचे आणि ब्रॅम्बलबेरी रोजचे असे कनेक्शन आहे जे एका आयुष्यभराच्या पलीकडे आहे — उदाहरणार्थ, तिला पृथ्वी आणि ब्रॅम्बलबेरी रोझ यांच्यातील विलक्षण समानता जाणवते. तिच्या प्रिय मांजरींच्या मृत्यूनंतर, ज्याने लेखकाला खोल दुःख आणि हृदयदुखीत बुडविले, लेखकाला ब्रॅम्बलबेरी रोजकडून प्रेमळ आणि सांत्वनदायक विचार-संवाद मिळाल्याने आश्चर्य वाटले. ब्रॅम्बलबेरी रोझच्या तोट्याचा सामना करण्यासाठी आणि ती आणि तिची प्रिय मांजर या जगात किंवा पुढील जगात पुन्हा एकत्र येतील या विश्वासाला बळकट करण्यासाठी, इतर चिन्हांसह, लेखकाने या संवादाचे वर्णन केले आहे. लेखिकेला आशा आहे की तिची कथा, त्याचप्रमाणे वेदनादायक नुकसान झालेल्या इतरांना दिलासा देईल आणि मदत करेल.

ही एक हृदयस्पर्शी आणि प्रेरणादायी कथा आहे जी पुस्तकप्रेमी आणि प्राणी मित्रांना आवडेल वाचा.

- सायमन आणि शुस्टर येथील संपादकाद्वारे पुनरावलोकन

इतर लेखकांकडील पुनरावलोकने प्रेमाबद्दल धन्यवाद...	५.
	6.
अध्यायांच्या	७.
आठवणीत समर्पण	8.
1. मी तुम्हाला 2 पूर्वी ओळखले आहे. हे शक्यतो	९.
खरे असू शकते?	३१.
3. कृपया, नाही!	३४.
4. ठीक आहे. . काही लोक त्यांच्या कुत्र्यांना आणतात, बरोबर?	40.
5. त्या बाळाकडे पहा! हे लहान बॉबकॅटसारखे दिसते 6. आणि ती अजूनही गेली होती 7. ओरिओ,	49.
पांडा आणि लिकोरिस 8. तुझी मांजर खूप शहाणी	६१.
दिसते 9. मी ठीक आहे, आई 10. तुझ्या हृदयात प्रेमाने	८३.
जगा 11. एक मोठा, लाल शिकारी 12. कुत्र्यांकडे	102.
महाशक्ती असते 13. प्रेम जिंकतो.	106.
तोटा तोटा.	111.
	113.
	116.
	122.
14. Mystère 15.	124.
I Know I Love You कसे म्हणायचे 16. शेवट?	127.
	129.
17. तिची नावे 18. मला	130.
एक कथा सांगणारा फोटो सापडला 19. संसाधनांची आंशिक सूची	131.
ज्याने मला लेखकाबद्दल माझ्या प्रिय व्यक्तीकडून संदेशांचे जर्नल बरे करण्यास मदत केली	133.
	134.
	135.

माय कॅट टोल्ड मी: द मॅजिकल जर्नीज ऑफ ब्रॅम्बलबेरी रोजची पुनरावलोकने

“मला विशेषतः मांजरी आवडत नाहीत (जरी त्यांपैकी अनेक 'माझ्या मालकीचे' असल्याचा माझा इतिहास आहे ते खोटे आहे). मला विशेषतः टीअरजर्कर्स आवडत नाहीत (जरी ही सुंदर कथा अधिक तर्कशुद्धपणे 'आध्यात्मिक अँटी-टीयरकर' म्हणून पात्र आहे). फील-गुड पुस्तक पुन्हा काहीतरी वेगळी आहेत — आणि ज्यांना मांजरी आवडतात, ज्याने प्रिय व्यक्ती (दोन पायांची किंवा चार पायांची) गमावली आहे आणि ज्याच्याकडे फक्त (किंवा गरज आहे) श्वासोच्छ्वास ठेवण्याचे आणि भविष्यात जे काही असू शकते त्यामध्ये एका वेळी एक पाऊल टाकण्याचे धैर्य; अंबर मुख्य देवदूताचे सुंदर, काव्यात्मक लेखन माय कॅट टोल्ड मी: द मॅजिकल जर्नीज ऑफ ब्रॅम्बलबेरी रोज एक मिनी-रत्न, मित्राच्या — किंवा तुमच्या — वाचन सूचीमध्ये देखील एक योग्य आणि प्रिय जोड आहे.”

—ह्यूगो एन. गेस्टल, स्क्राइब, असॅसिन, अगेन्स्ट ऑल ऑड्स आणि द रेकिंग कूचे आंतरराष्ट्रीय सर्वाधिक विकले जाणारे लेखक

“जर तुम्ही कधी एखाद्या प्राण्यावर प्रेम केले असेल - मग तुमचे पहिले पिल्लू असो, तुमचा अपमान करणारा पोपट असो, एक उंदीर जो तुमच्यावर चढला आहे, किंवा एक मांजरी जी व्यावहारिकपणे तुमच्या मांडीवर राहिली आहे - मग तुम्हाला अंबर मुख्य देवदूताची कथा आवडेल.

प्राणी हे प्रेमाचे बंडल आहेत जे खरोखर आपल्याशी संवाद साधतात आणि ते आपल्यावर प्रेम करत नाहीत काय फरक पडतो.

अंबर मुख्य देवदूत, मनापासून वाचल्याबद्दल धन्यवाद, जे एकाच वेळी सोपे आणि गहन आहे. ब्रॅम्बलबेरी रोजसारखे प्रेम आपल्या सर्वांना मिळू शकले असते!”

-जेरार्ड रोज, द वॉर टू एंडचे लेखक, द बॉय कॅप्टन, आणि हॅमिल्टन आणि एगबर्टा

“कदाचित शहाणपणाचे सर्वात मोठे शब्द त्या प्रसिद्ध, निनावी गुरू, तुगुन यांनी बोलले होते, ज्यांनी आपल्या आकाशातून म्हटले होते, 'जेव्हा तुम्हाला एखाद्या प्राण्याबद्दलचे प्रेम माहित असेल तेव्हाच तुम्ही परिपूर्ण जीवन जगलात.' ही अशी व्यक्ती होती जी पृथ्वीवर आल्यावर, त्याचे किराणा सामान गोल्फ कार्टमध्ये फिरत असताना बंपर स्टिकर लावले होते, ज्यावर लिहिले होते, मानव आणि मांजर नाही.

मांजरीसाठी बक्षीस. होय, तो मांजरीबद्दल गंभीर होता. आणि अंबर मुख्य देवदूत, आनंदाने.

तिचे बरेचसे आयुष्य या ग्रहावरील सर्वात हुशार प्रजातींकडून शिकण्यात घालवले आहे. माय कॅट टूल्ड मी: द मॅजिकल जर्नीज ऑफ ब्रॅम्बलबेरी रोजमध्ये ती त्यांचे ज्ञानी विचार आणि मनापासून सामायिक करते, एक मधुर कथा जी तुमचे दिवस उजळेल.”

-टोनी सेटन, पुरस्कार विजेते पत्रकार आणि द फ्रॅन्सी लेव्हिलार्ड मिस्ट्रीजचे लेखक

प्रेमाबद्दल धन्यवाद...

प्रथम माझ्या हृदयात सर्व मांजरी आणि मांजरीचे पिल्लू आहेत ज्यांनी माझे जीवन सामायिक केले आहे. मी तुझ्यावर कायम प्रेम करतो आणि तुला पुन्हा शोधण्याचे वचन देतो.

माझ्या असाधारण पतीशिवाय मी जी आहे ती बनणार नाही. अनेक आश्चर्यकारक वर्षे, आम्ही राहिलो आणि भेट दिली या जगातील ठिकाणे आणि वाटेत हसतमुख आणि प्रेम यासाठी धन्यवाद. तुझे प्रेम हा माझ्यातील सर्वोत्तम भाग आहे.

तुमच्या प्रेमाबद्दल आणि अत्यंत मूल्यवान असलेल्या रॅन्डी (विलियम) ओलेगचे मी तुमचे आभार कसे मानू शकतो शिक्षण? अनेक दशकांपासून तुम्ही माझे चांगले मित्र आहात; तू माझे मन आणि हृदय विश्वाच्या ज्ञानासाठी आणि निर्मात्याच्या प्रेमासाठी उघडले. तुमच्यामुळे, ब्रॅम्बलबेरी रोझचा आवाज सुरू आहे.

ज्यांनी ब्रॅम्बलबेरी रोझवर प्रेम केले आणि त्यांची काळजी घेतली त्या सर्व लोकांचे मनःपूर्वक आभार तिचे आयुष्य.

माझ्या मित्रांनी आणि शेजाऱ्यांनी मला त्यांच्या प्रिय प्राण्यांबद्दल सांगितलेल्या सर्व जादुई कथांसाठी जे घरी परतले, निघून गेल्यावर, वरवर पाहता, त्यांच्या स्वतःच्या मर्जीने.

ब्रॅम्बलबेरी रोज माझ्याकडे परत आणलेल्या कॉलबद्दल मी माझ्या प्रिय स्थानिक पोलिस विभागाचे आभार कसे मानू शकतो?

माझ्या स्थानिक ग्रीफ रिकव्हरी गुपने मला माझ्या आयुष्यातील सर्वात कठीण स्थित्यंतरांमधून प्रेमळ आणि आश्वासक मार्गदर्शनाने भरलेली टोपली दिली.

आणि आपल्या विश्वाच्या निर्मात्याला, प्रेमाच्या तुमच्या धड्यांबद्दल धन्यवाद, मग ते फर असलेल्या लोकांसोबत असो किंवा एक व्यक्ती म्हणून. बाकी सर्व काही शेवटी उडून जाते. प्रेम हे सर्व आहे.

हे पुस्तक एक प्रेमकथा आहे. हे प्रत्येक पक्षी, सरडे, मांजर, कुत्रा, घोडा, हत्ती यांना समर्पित आहे - सर्व प्राणी, मग ते हवा किंवा पाणी श्वास घेतात, फर किंवा पंख आहेत, माशी, रांगणे, चालणे, धावणे, उडी मारणे किंवा बुरो, कामासाठी आहेत. वन्य किंवा पाळीव प्राणी, किंवा (दुःखपणे) उपभोग किंवा वाईट हेतूसाठी. त्यांच्या अंतःकरणात असलेल्या प्रेमाने ते आम्हाला आणि या ग्रहाला बरे करण्यास मदत करण्यासाठी येथे आले आहेत आणि त्याबद्दल मी त्यांचे आभार मानतो; मी त्यांचा आदर करतो, आणि त्यांच्यावर प्रेम करतो.

प्राण्यांना विचारा आणि ते तुम्हाला या पृथ्वीचे सौंदर्य शिकवतील.

-असिसीचे सेंट फ्रान्सिस

माझी प्रेमकथा वाचल्याबद्दल धन्यवाद. कृपया लक्षात ठेवा की ते बदलणे नाही आपल्या प्रिय प्राणी साथीदाराचा मृत्यू किंवा आजारपणात वैयक्तिक मदत मिळवणे.

My Cat Told Me, The Magical Journeys of BrambleBerry Rose हे देखील त्या प्राणीप्रेमींना मदत करण्यासाठी लिहिले आहे ज्यांनी आपला प्रिय मित्र गमावला आहे. तुम्हाला तुमच्या मौल्यवान मित्राचे नाव खाली स्मरणात ठेवायचे आहे:

..

(तुमचे नाव) तुमच्यावर

प्रेम करेल आणि तुमचे कायमचे पालनपोषण करेल.

मी तुला शोधण्याचे वचन देतो आणि मला माहित आहे की मी तुला या बाजूला किंवा दुसऱ्या बाजूला पुन्हा भेटेन.

च्या प्रेमळ आणि चिरंतन स्मृतीत

(तुमच्या प्रिय व्यक्तीचे नाव)

1. मी तुम्हाला आधी ओळखले आहे

माझ्या अगदी नवीन, आठ आठवड्यांच्या मांजरीचे पिल्लू माझ्या हातात धरून मी माझ्या सोप्यावरच्या पंखांच्या उशामध्ये बुडलो तेव्हा संध्याकाळचा प्रकाश शांत होता. मी तिच्याकडे पाहिले आणि आवाज न करता तिने मागे वळून पाहिले. अनपेक्षितपणे मी स्वतःला असे म्हणताना ऐकले, "मी तुला आधी ओळखतो." तिच्याबद्दल काहीतरी होते. ते काय आहे हे मला माहीत नव्हते; मी तिच्या डोळ्यातील सोनेरी-हिरव्याकडे पाहिले तेव्हा मला काहीतरी ओळखीचे झाले.

प्रिय वाचकांनो, मी स्पष्ट करू इच्छितो: हे. होते. नाही. झाले. ला. मी. आधी. नक्कीच, भूतकाळात मला कधीतरी एखाद्या गोष्टीबद्दल विचित्र समज होते आणि नंतर ते घडले होते. मी मित्राबद्दल विचार करेन आणि मग फोन वाजेल आणि तो त्यांचा असेल किंवा मी त्यांना कॉफी शॉपमध्ये पाहू शकेन. आपल्यापैकी अनेकांना असे घडले आहे - पण हे? हा नवीन प्रदेश होता.

तिला माझ्या हृदयाच्या जवळ धरून मी माझ्या नवऱ्याच्या, क्रिस्टोफरच्या ऑफिसमध्ये आशेने गेलो मला मदत करू शकते. तो काही हाय-टेक घराची रेखाचित्रे पाहत होता आणि आमची दुसरी मुलगी किटी, गर्ल ग्रे, आमच्या अंगणातल्या एका उंच खिडकीजवळ झोपली होती. "मी तिला आधी ओळखतो. ते शक्य आहे का?"

"उह-हह." त्याने आमच्या नवीन बाळाला पाहण्यासाठी वर पाहिले. "ते असामान्य आहे, पण ते शक्य आहे."

गर्ल ग्रे उठली नाही आणि म्हणून तिला माहित नव्हते की तिला एक नवीन मांजरी बहीण आहे.

"तुम्हाला असे वाटते का की ती आमच्या मांजरींपैकी एक आहे जी आमच्याबरोबर राहिली आहे?"

"कदाचित."

"तुम्ही तिला ओळखता का?"

"ती खूप गोंडस आहे." तो परत त्याच्या खुर्चीत बसला आणि तिच्या डोक्याच्या वरच्या बाजूला पोचला. "पण नाही; तिच्यासारखा मी यापूर्वी पाहिलेला नाही."

मी माझे फोटो अल्बम काढले — होय, त्या दिवशी — ते लिव्हिंग रूममध्ये पसरवले गालिचा काढला आणि अनेक वर्षांच्या आठवणी पाहिल्या, सर्व मांजरी आणि मांजरीचे पिल्लू ज्यांनी त्यांचे जीवन माझ्याबरोबर सामायिक केले होते, काही मी ख्रिस्तोफरला ओळखायच्या आधीपासून.

"तुम्ही त्यांच्यापैकी कोणीही दिसत नाही." मी माझ्या नवीन मांजरीच्या पिल्लाला म्हणालो.

पण ही भावना मला सोडली नाही आणि त्या संध्याकाळी मी पुन्हा ख्रिस्तोफरला विचारले. "ती कोण होती हे मला कसे कळणार?"

"कदाचित ते वेळेवर येईल किंवा स्वप्नात येईल."

तिचे नाव? बरं, ती एक टॅबी कासव, पातळ कॅलिको होती; लहान टॅबी टॉर्टी कॅलिको; किंवा ऍपलजॅकने एका व्यक्तीने उत्साहाने सांगितले जेव्हा ती आमच्या नवीन किटीला भेटली. ती ब्रॅम्बलबेरी पॅचमध्ये हरवल्यासारखी दिसत होती आणि तिचे गडद-राखाडी पट्टे आणि सोनेरी डाग सर्व मिसळले होते. तिच्या डोक्याच्या वरची फर अणकुचीदार होती, बहुतेक मांजरीच्या पिल्लांसारखी रेशमी-मऊ नव्हती आणि तिच्या कानाच्या टोकांवर नाजूक, गडद फर होत्या. हे स्पष्ट होते: तिचे नाव Mystère नव्हते, ते Brambleberry होते. म्हणून, ज्या दिवशी ती घरी आली, मी माझ्या तळहाताच्या कुशीत कोमट फरचा तो बॉल धरला तेव्हा तिचे नाव ब्रॅम्बलबेरी रोझ झाले. मी तिला माझे मधले नाव दिले, जे मी इतर कोणत्याही मांजरीसोबत केले नव्हते.

"तुला तिच्या नावासाठी ब्रॅम्बलबेरी गुलाब आवडतो?"

"Mystère नाही? तुम्ही तिला तुमचे मधले नाव दिले आहे." ख्रिस्तोफरचे डोळे चमकत होते. "अरे, यार, हे तिला शोभते का! ती खूप लहान आणि गोंडस आहे. . . लहान बटरस्कॉच बाळ. नवार आणि हकलबेरी काय विचार करतील?"

हकलबेरी ही आमची तीन वर्षांची गोड, गोड किटी होती. तो नंतर आमच्या घरी फिरला तेव्हा तो तिला भेटेल. तो शेजारी त्याचा किटी मित्र अण्णाला भेटायला गेला होता. ते दोघे चांगले मित्र होते. आणि नवर, आमचा निरागस, मोठा काळा मुलगा, आमच्या कुटुंबातील मोठा किटी होता. कधी कधी तो गिलहरी झोपेपर्यंत मागच्या पोर्चवर लटकत असे. ख्रिस्तोफर आणि मी एका दशकाहून अधिक काळ त्याला आमच्या लहान मांजरीचे संरक्षण करताना पाहिले होते त्यामुळे आम्हाला वाटले की तो आमच्या झाडांवर घट्टी असलेल्या गिलहरींचेही संरक्षण करत आहे.

हकलबेरी आमच्यात सामील झाली तेव्हा जवळजवळ अंधार झाला होता.

आम्ही आमच्या नवीन लहान मांजरीचे पिल्लू काहींसोबत खेळत असलेल्या दिवाणखान्याच्या गालिच्यावर बसलो होतो खेळणी ज्यात घंटा होती, काही पंख असलेल्या गोष्टी तिला आवडत होत्या आणि एक किटी बोगदा. मुलगी ग्रे उठली होती आणि दिवाणखान्यात फिरली होती. तिने सोफ्याच्या मागच्या बाजूला उडी मारली आणि तिच्या व्हॅटेज पॉईंटच्या सुरक्षिततेतून पहात होती, परंतु तिला जवळ जायचे वाटत नव्हते.

जेव्हा तिने तिचा नवीन भाऊ मांजर पाहिला तेव्हा ब्रॅम्बलबेरी बोगद्यात घुसली. त्याला तिच्यापेक्षा रात्रीच्या जेवणात जास्त रस होता. ती थोडं त्याच्या मागे गेली आणि सुरक्षित दुरून त्याला जेवताना पाहत राहिली. त्याने तिची फारशी मनधरणी केली नाही, पण तिला जास्त जवळ घ्यावं असं त्याला वाटत नव्हतं.

"हकलबेरी, तुला तुझ्या नवीन बहिणीला भेटायचे आहे का?"

हकने क्रिस्तोफरकडे पाहिले पण जवळ आले नाही. गर्ल ग्रेने तिच्या उन्नत दृष्टिकोनाच्या फायद्यातून पाहिले.

"तिचे नाव तुमच्याशी जुळते. . ती Brambleberry आहे. कदाचित तुम्ही दोघे मित्र होऊ शकता."

मी तिला धरले होते आणि क्रिस्टोफर एका खेळण्याने खेळत होतो, हकलबेरीला जवळ घेत होतो. त्याने हिसका मारला नाही किंवा पळ काढला नाही. त्याने तिच्याकडे असे पाहिले की तो एखाद्या नवीन बगचा काळजीपूर्वक अभ्यास करत आहे आणि मग तो खिडकीतून बाहेर पाहू शकेल अशा त्याच्या आवडत्या बेडवर झोपायला गेला.

"अरे प्रिय, मला ते अपेक्षित नव्हते," क्रिस्टोफर म्हणाला.

थोड्यावेळाने नवर आला आणि त्याला उत्सुकता लागली. तो तिच्या जवळ गेला आणि त्याचे मोठे काळे नाक तिच्या लहान नाकाच्या शेजारी ठेवले.

"अरे. ती खूप धाडसी आहे."

हक निघून गेल्यावर मी तिला परत गालिच्यावर ठेवले आणि जेव्हा नवार जवळ आला तेव्हा तिने स्वतःला झोकून दिले खरोखर कमी पण पळून गेला नाही. नवरने तिला हळुवारपणे स्पर्श करण्यासाठी एक मोठा काळा पंजा बाहेर काढला पण ती तितकीशी नव्हती. मी सांगू शकतो की ती थोडी घाबरली होती म्हणून मी तिला पुन्हा उचलले.

"तो तुझा दुसरा मोठा भाऊ आहे. . . तो नवार आहे आणि तो तुझ्यावर प्रेम करतो." तिने वळून पाहिलं तिला जसे समजले तसे मला. "तो तुमचे रक्षण करेल आणि तुमची काळजी घेईल. मी वचन देतो."

मी तिच्या चिमुकल्या चेहऱ्याचे चुंबन घेताच ती पुटपुटत होती.

ख्रिस्तोफर नवार आणि गर्ल ग्रे यांना आणखी खाऊ घालण्यासाठी निघून गेला. अंधार होईपर्यंत ब्रॅम्बलबेरी आणि मी थोडा वेळ खेळलो.

"ते चांगले झाले," ख्रिस्तोफर म्हणाला की आम्ही सर्वजण आमच्या पहिल्या रात्रीसाठी सेटल करत होतो एकत्र हकलबेरी अजूनही माझ्या ऑफिसमधील विंडो सीटवर त्याच्या आवडत्या फ्लॅनेल बेडवर होती आणि त्याच्या शेजारी, गर्ल ग्रे तिच्या फ्लफी बेडवर झोपली होती. आमच्या पलंगाच्या पायथ्याशी नवार आधीच कुरवाळले होते आणि ब्रॅम्बलबेरी आमच्या मागे आमच्या बेडरूममध्ये आली होती. जेव्हा मी तिला आमच्या पलंगावर ठेवले तेव्हा मला वाटते की तिने ठरवले आहे की मी जिथे झोपलो आहे ती तिच्यासाठी चांगली जागा असेल.

"ती खूप लहान आहे," जेव्हा ब्रॅम्बलबेरी माझ्या शेजारी वर आली तेव्हा ख्रिस्तोफर शांतपणे म्हणाला. "आमच्याकडे इतका मोठा बेड आहे ही चांगली गोष्ट आहे."

झोपेच्या आधी, मला आठवले की मला दुसरे मांजरीचे पिल्लू मिळेल असे मी पहिल्यांदा विचार करू लागलो होतो. आजपासून सुमारे पाच वर्षांपूर्वीची गोष्ट होती. तो शांत संदेश काही दिवसांनी परत आला आणि नंतर माझ्या मनात येत राहिला — जणू काही मांजरीचे पिल्लू कुठेतरी माझी वाट पाहत आहे.

त्या वेळी ख्रिस्तोफर आणि मी आमच्या राज्याच्या दक्षिणेकडील भागात राहत होतो आणि उत्तरेकडे एका छोट्या गावात जाण्याचा विचार करत होतो. मला वाटले की आम्ही आमच्या नवीन मांजरी कुटुंबातील सदस्याला भेटू शकू जेव्हा आम्ही आमच्या मेनेजसह ती हालचाल केली, ज्यात त्या दिवसांत आमच्या तीन मांजरींचा समावेश होता.

सर्कसचे प्राणी वापरत नसलेल्या आणि सर्कस ऑफ द सन म्हणूनही ओळखल्या जाणाऱ्या पुरस्कार-विजेत्या सर्क डू सोलील शोबद्दल तुम्हाला माहिती असेल. त्याच सुमारास तो लास वेगासमध्ये खेळत होता. प्रिय वाचकांनो, मी याचा उल्लेख करण्याचे कारण म्हणजे जेव्हा मला त्यांच्या विलक्षण गोष्टींबद्दल माहिती मिळाली

एरिअल एक्रोबॅटिक्स, काही कारणास्तव मला वाटले की माझ्या नवीन मांजरीचे नाव त्यांच्या सर्वात नवीन आणि प्रदीर्घ चालणाऱ्या शो, Mystère सारखेच असेल .

काही महिन्यांनंतर ख्रिस्तोफर आणि मी लास वेगासला गेलो होतो आणि त्यांना परफॉर्म करताना बघायला मिळाले.

"ते हवेत खूप उंच आहेत. . . " आम्ही दोघेही आश्चर्याने पाहत होतो.

ते ज्या प्रकारे उडतात. . . एका ट्रॅपीझमधून दुसऱ्या ट्रॅपीझमध्ये. "

"ते खूप नाजूकपणे संतुलित करतात," क्रिस्तोफर म्हणाला. "परंतु ते मजबूत खेळाडू असले पाहिजेत."

"Mystère. मला खात्री आहे की हे तिचे नाव आहे."

"खरंच, का?"

"मला माहित नाही. जेव्हा मी त्यांना इकडे तिकडे उडताना पाहतो तेव्हा मी फक्त तिचाच विचार करत राहतो."

साउथलँडमधली आमची पहिली मांजर, जिला आम्ही तिथे गेल्यानंतर लगेच भेटलो, ती नवार स्टार होती. आमची देखणी, काळी, मोठमोठी मांजर आम्हाला प्रेमाने नवार, नेवे (जॅझी सारखी वाटत होती) किंवा द फॉन्झ म्हणून ओळखली जात होती कारण ती खूप मस्त होती. (तुम्हाला हॅप्पी डेज या टीव्ही शोमधून आठवत असेल की द फॉन्झ हा एक बंडखोर होता ज्याने काळ्या लेदरचे मोटरसायकल जॅकेट घातले होते आणि ते थंडीचे सार होते.) जेव्हा आम्ही त्याला ब्रश केले, जर आम्ही त्याच्या छातीवरची काळी फर फाडली तर आम्हाला एक दिसू शकेल. फरचा लपलेला, लहान पांढरा ठिपका — तिथूनच त्याच्या नावाचा तारा आला.

आम्ही त्याला भेटलो तेव्हा तो लहान होता. मध्ये रस्त्याच्या दिव्यातून प्रकाशाच्या कुंडीत तो उभा होता आमच्या घरासमोर.

"तिथे त्या काळ्या मांजरीचे पिल्लू पहा." ख्रिस्तोफर वरच्या मजल्यावरील काचेच्या दरवाज्यांकडे झुकत होता.

"तो काय करत आहे याचे आश्चर्य वाटते. . . तो स्वतःहून बाहेर पडण्यासारखा थोडासा आहे."

ख्रिस्तोफर त्या लहानग्याकडे पाहणे थांबवू शकला नाही. "अरे, माणूस, तो गोंडस आहे."

आम्ही नुकताच मध्ययुगीन कल्पनारम्य चित्रपट LadyHawke पाहणे पूर्ण केले आहे ज्यात Rutger Hauer ने कॅप्टन नवरे आणि Michelle Pfeiffer त्याच्या प्रेमाची, Lady Isabeau d'Anjou ची भूमिका केली आहे. प्रत्येक दिवशी सूर्यास्त झाल्यावर आणि पुन्हा उगवल्यावर काही अदृश्य होणारे क्षण वगळता, दोन प्रेमींना कधीही एकत्र नसण्याचा शाप देण्यात आला होता. त्या अर्ध्या प्रकाशात त्या प्रत्येकाचे रूपांतर झाले - रात्रीच्या वेळी नवरे काळ्या लांडग्यात आणि दिवसा लेडी इसाब्यूचे बाजामध्ये.

आमची छोटी काळी मांजरीचे पिल्लू मित्र दुसऱ्या रात्री आणि दुसऱ्या दिवशी परतले. तो ज्या शेजाऱ्यांचा होता ते आम्ही ओळखतो, म्हणून आम्ही विचारले की ते त्याच्यावर प्रेम करतात का.

"तुमचे छोटे काळे मांजरीचे पिल्लू. . . तु त्याच्यासाठी घर शोधत आहेस की त्याला ठेवण्याचा विचार आहेस?" ख्रिस्टोफर त्यांच्याशी मित्र होते आणि संभाषण आमच्या अपेक्षेपेक्षा चांगले झाले.

"ठीक आहे, त्याच्या मांजरीच्या वडिलांना असे दिसते आहे की त्याला त्याला मारायचे आहे, म्हणून आम्ही थोडे काळजीत आहोत!"

"तो जवळजवळ रोज रात्री आमच्या घरी येतो. आम्ही त्याला घरात आणले तर तुमची हरकत आहे का?"

"तुम्हाला हवे असल्यास तुम्ही त्याला ठेवू शकता. . ."

आणि अशा प्रकारे आम्हाला आमचा मौल्यवान मुलगा नवे मिळाला आणि त्याचे नाव कसे पडले: नवर.

नवर स्टारचे वडील, बूट, एक खूप मोठी, काळी मांजर होते — फरक असा होता की त्याच्याकडे चार पांढरे बूट होते. अनेकवेळा आम्ही त्याला आमच्या शेजारच्या इतर मांजरीचे पिल्लू आणि मांजरांच्या शोधात फिरताना पाहिले आहे ज्यांना तो घाबरवू शकतो. तो आक्रमकपणे त्यांच्या जागेत जायचा, हळूवारपणे त्यांच्याकडे ओरडायचा आणि मारामारी करण्याचा प्रयत्न करायचा. त्यांनी निघून जाण्याचा प्रयत्न केला तर त्यांनी त्यांना थांबवले. तो एक अतिशय क्षुद्र मांजर होता.

एके दिवशी आम्ही बूट एका मांजरीच्या पिल्लासमोर उभं राहून, क्षुल्लक आणि भयंकर वागताना पाहिले त्याला, आणि साधारणपणे लहान मांजर भयानक.

"तुला ते दिसतंय?" ख्रिस्टोफरने माझ्याकडे पाहिले. "मी त्या लहान मांजरीला मदत करणार आहे. बूट त्याला दुखवू शकतात."

ख्रिस्टोफर रस्त्यावर गेला आणि बूटसच्या जवळ गेला. तरुण मांजर हलत नव्हती आणि क्रिस्टोफर जवळ येत आहे याची बूटला काळजी वाटत नव्हती. तो लहान मांजरीकडे पाहणे थांबवणार नाही किंवा त्याला दूर जाऊ देणार नाही.

क्रिस्टोफर शेवटी त्याच्याकडे धावला, त्याचे पाय थोपवून आणि हात हलवत. "त्या बाळाला सोड एकटा!" पण बूट फक्त मांजरीच्या पिल्लाकडे टक लावून पाहत राहिले.

शेवटी, जेव्हा ख्रिस्टोफर त्याच्यापासून फक्त इंच दूर होता, तेव्हा बूट हळू हळू निघून गेला. तो ख्रिस्टोफरकडे मागे वळून पाहत राहिला जणू तो म्हणत होता, "जरा थांबा. . . फक्त तू थांब!"

"मी कधीच मांजरीला असे वागताना पाहिले नाही." मी मान हलवत होतो. "मी इतर शेजारच्या मांजरींवर लक्ष ठेवणार आहे."

"तुम्ही त्याचे डोळे पाहिलेत का?"

"हो, तो दुष्ट दिसत होता."

लहान मांजर सुरक्षितपणे निघून जाताना पाहत असताना ख्रिस्टोफर म्हणाला, "त्याला खरोखर मी तिथे नको होता, पण तो मला घाबरत नव्हता."

एका उबदार, उन्हाळ्याच्या संध्याकाळी, ख्रिस्तोफर आमच्या वरच्या मजल्यावरील बालकनीत बसला होता आणि कुजबुजत मला हाक मारली, "काय चालले आहे ते पहा. बूट्स काय करत आहेत ते पहा."

आणि प्रिय वाचकहो, तुमचा यावर विश्वास बसणार नाही, पण हे खरे आहे.

बूट आमच्या घरासमोरच्या रस्त्यावर दुसऱ्या एका लहान, तरुण मांजरीजवळ आल्यावर आम्ही आश्चर्यचकित होऊन पाहत होतो. आमच्या शेजारच्या पथदिव्याच्या चंद्रप्रकाशात आम्हाला प्रेक्षकाचे दृश्य होते. लहान मांजर उन्हाळ्याच्या संध्याकाळच्या फेरफटका मारण्यासाठी बाहेर पडली होती आणि चुकून बूट्सच्या प्रदेशात घुसली होती.

ती मोठी, काळी मांजर जवळ येताना दिसली तोपर्यंत खूप उशीर झाला होता.

तिने चालणे थांबवले आणि बूट्सच्या श्रेणीतून बाहेर पडण्याचा प्रयत्न करत होती, तेव्हा आमच्या रस्त्याच्या पलीकडे असलेल्या शेजाऱ्याच्या अंगणात सावलीच्या झुडपातून एक सडपातळ लाल कोल्हा बाहेर पळत आला. कोल्हाने मोठ्या, भयंकर जखमेच्या मांजरीचा पाठलाग त्या घाबरलेल्या छोट्या मांजरीपासून दूर आणि आमच्या मालमत्तेवरील झुडपात, कॅन्यनच्या दिशेने केला. एका वेगाने कोल्हा निघून गेला, बूट कुठेच दिसत नव्हते आणि छोटी मांजर जागोजागी गोठली होती. तिला मुरगाळता येत नव्हते.

प्राणी न्यायाचे हे दृश्य आपण पाहत आहोत याची त्यांना कल्पना नव्हती.

"कोल्हा परत येईल आणि लहानाचा पाठलाग करेल असे तुम्हाला वाटते का?"

"कोणाला माहीत आहे? तरीही ते कुठे गेले? मी घरामागील अंगण तपासतो." क्रिस्तोफर आमच्या घराच्या मागे अंधारलेल्या अंगणात काही दिसतंय का हे शोधण्यासाठी निघून गेला. कोल्हे आणि बुट झाडाझुडपांतून आमच्या मालमत्तेच्या मागच्या बाजूला आले होते. पण गोंधळ थांबला होता आणि सर्व काही पुन्हा शांत झाले होते.

"मला तिथे काहीही दिसत नाही." ख्रिस्तोफर पाहण्यासाठी मागे बसला; छोटी मांजर अजूनही रस्त्यावर उभी होती, गोठलेली होती.

कित्येक मिनिटे स्तब्ध राहिल्यानंतर, आणि त्याच स्थितीत, ती हळूहळू हलली एक मागचा पाय आणि नंतर पुढचा पाय. आणखी एका मिनिटानंतर तिने तिचा दुसरा पुढचा पांजा हलवला.

"मला वाटते की ती तिचे पाय कसे वापरायचे ते लक्षात ठेवण्याचा प्रयत्न करीत आहे." ख्रिस्तोफरला ज्या प्रकारे आनंद झाला ते मला प्रिय होते. "तिला कदाचित आश्चर्य वाटत असेल की कोल्हा तिच्यासाठी परत येत आहे का."

तेवढ्यात कोल्हा आमच्या अंगणातल्या झाडाझुडपातून बाहेर रस्त्यावर आला.

"अरे बघ, कोल्हा परत आलाय!"

मला मांजरीच्या पिल्लाची काळजी होती. पण कोल्ह्याने तिच्याकडे एक नजर टाकली आणि चालत राहिला; त्याने पार केले रस्त्यावर आणि मग आमच्या शेजाऱ्याच्या मऊ गवतावर कुरघोडी करून झोपी गेलो.

"अरे, प्रिये, ते बाळ हलू शकत नाही. कोल्ह्याला तिची अजिबात काळजी वाटत नाही. आहे बूट्सचे कर्म असले पाहिजे," क्रिस्टोफर म्हणाला, "तो फक्त बूट्सचा पाठलाग करण्यासाठी बाहेर आला होता."

मांजरीचे पिल्लू शेवटी तिचे सर्व पाय त्याच दिशेने फिरू लागले आणि शांतपणे पळू लागले लांब.

"तू तिला ओळखतोस?"

मला आमच्या रस्त्यावरची बरीच मांजरीची पिल्ले माहीत होती. "हम्म तुला वाटतं ती . . . नाही, तिला आधी पाहिले नाही. कुठे जात आहे?"

"कदाचित घर पुन्हा कधीही सोडणार नाही!"

आम्ही थोडा वेळ पाहिला. मांजरीचे पिल्लू सुरक्षितपणे निघून गेले आणि तारणहार फॉक्स मऊ गवतावर झोपत राहिला.

आम्हाला तारणहार फॉक्स पुन्हा दिसला नाही, परंतु आम्ही बूट इतर मांजरींना त्रास देताना देखील पाहिले नाही. आम्ही आमच्या शेजारी एक गार्डियन एंजेल फॉक्स आहे का ज्याने त्याला रांगेत ठेवले आहे असे आश्चर्य वाटले.

ग्रे किंवा ग्रे टोपणनाव असलेल्या गर्ल ग्रेला आम्ही भेटलो तेव्हा नवर काही वर्षे आमच्यासोबत होता. मांजरीचे पिल्लू असताना तिला ख्रिस्तोफर आणि मला सापडले होते. आम्ही त्यावेळी हवाईमध्ये राहत होतो. ख्रिस्तोफरने सानुकूल घरे डिझाइन केली आणि बांधली, मी एक इंटिरियर डिझायनर होतो आणि आम्ही ओआहूच्या पौराणिक नॉर्थ शोरवर काम करत होतो. आम्ही हॅलेडवा येथे एका क्लायंटसाठी पारंपारिक हवाईयन-शैलीतील घर बांधत होतो जे निवासी भागात, पाण्याच्या काठावर, एका प्रसिद्ध सर्किंग बीचजवळ होते.

पहिल्या रात्री मी तिला पाहिले, ती हळू हळू आमच्या लाकडी समोरच्या पोर्चमध्ये गेली. मी आत होतो आणि क्रिस्टोफरला कुजबुजलो, "हे मांजरीचे पिल्लू पहा."

आम्ही दोघांनी तिला एक्सप्लोर करताना पाहिले. ती इतक्या काळजीपूर्वक हलली, जणू काही राक्षस कोणत्याही क्षणी बाहेर उडी मारतील अशी तिला अपेक्षा होती.

"तिला भूक लागली आहे. आपण तिला जेवण आणायला जाऊ का?"

"हो, पिड्ड्या पण घेऊया."

आम्ही तरतुदी घेण्यासाठी निघालो आणि मांजरीचे पिल्लू आणि लोक अन्न घेऊन परतलो. ती गेली पण आम्ही समोरच्या पोर्चवर बसलो. खूप शांत असणे.

"ती आम्हाला पाहत आहे," क्रिस्टोफर थोड्या वेळाने कुजबुजला. "झुडपाखाली दोन वाजले."

मी एका छोट्या डिशमध्ये काही किटी फूड चमच्याने टाकले, पण ती जवळ आली नाही.

"चला आत जाऊया."

आम्ही अन्नाची वाटी सोडली आणि शांतपणे स्क्रीनच्या दरवाजाच्या आत सरकलो.

"अरे, ती काही खात आहे. होय." मला खूप आनंद झाला. ती खूप लहान होती.

त्यानंतर तिने मला आम्ही राहत असलेल्या बेट कॉटेजच्या लाकडी समोरच्या पोर्चवर तिला खायला घायला सुरुवात केली. ती फक्त एक लहान मांजरीचे पिल्लू होती आणि तिच्या गळ्यात प्लास्टिकची पिसू कॉलर होती. ती नक्कीच थोडी जंगली होती — मला तिला स्पर्श करू देणार नाही — आणि हे स्पष्ट होते की ती लवकरच कॉलर वाढवेल, ज्यामुळे तिचा मृत्यू होऊ शकतो.

तिने जेवणाचा आस्वाद घेत असताना हळूच तिने मला जवळ बसू दिले आणि मी एक योजना आखू लागलो.

"मला ती कॉलर काढावी लागेल."

"तुला कॉलर पकडता येईल का?"

"हो, पण ती खूप वळवळते आणि मी ते काढू शकत नाही."

तर, एका संध्याकाळी तिला माझ्या बाजूला बसवायला खूप सोयीस्कर वाटल्यावर, मी माझ्या मागे लपवलेली एक कात्री बाहेर काढली. ती जेवत असताना, मी तिची कॉलर पकडली, ती कापली, मग ती आणि कात्री टाकली.

"मला समजले." मी उत्तेजित झालो पण आणखी आवाज न करता निश्चल बसलो.

ती पळून गेली, आणि बरेच दिवस गेली होती, पण शेवटी परत आली. त्यानंतर, ती आमचे बेट किटी बनले.

गर्ल ग्रे ही हवाईयन केन किटी होती. टेलटेलचे चिन्ह म्हणजे तिच्या शेपटीच्या शेवटी घड्याळाचा जिथे तो वाकलेला होता, किंवा ख्रिस्तोफरने खेळकरपणे म्हटल्याप्रमाणे, "ते दिशा बदलतात." आमच्या बेट मित्रांनी आम्हाला जंगली मांजरींबद्दल कथा सांगितल्या ज्या उसाच्या शेतात राहतात आणि त्यांना लहान शेपटी होते. त्यांनी आम्हाला सांगितले की हा त्यांच्या अनुवांशिकतेचा भाग आहे आणि नंतर पिढ्यानपिढ्या मांजरीच्या शेपटीत कुरकुरीत दिसला.

आम्ही होनोलुलूमधील एका काहुनाला ओळखत होतो आणि तिच्याशी आध्यात्मिक वाचनासाठी संपर्क साधला. "तुमची मांजर, गर्ल ग्रे, खूप संवेदनशील आहे आणि तिला ज्वालामुखी आणि अग्निची देवी पेले आवडते. हवाईयन धर्मात, पेले हा हवाईयन बेटांचा निर्माता आहे."

"अनेक मांजरींना असे वाटते का?"

“नाही, खूप काही नाही, पण मी हे आधी म्हणून मांजरीसोबत पाहिले आहे. आध्यात्मिक . . . गूढ . . . खोलवर प्राणी. ती मांजरीपेक्षा जास्त परी आहे.”

“ते खूपच अद्वितीय आहे. तिचा बेटांशी सखोल संबंध आहे का?”

“होय, तिच्या मांजरीचे डीएनए ऊसाचे मांजर आहे, अनेक पिढ्या खोलवर आहेत आणि ती कौलूसह प्राचीन देवतांशी संवाद साधत आहे. तुम्ही त्याच्याबद्दल ऐकले आहे का?”

“नाही, पण आम्ही बिग आयलंडवरील ज्वालामुखीकडे निघालो. पेले तिथेच राहतात असे आम्ही ऐकले आहे.”

“हो, हो. तुम्ही तिथे आलात याचा मला खूप आनंद आहे. आपण भेट दिली तेव्हा ते उद्रेक होते? तुम्हाला या क्षेत्राशी किंवा क्रियाकलापाशी संबंध जाणवला का?”

“हो, तो उद्रेक होत होता. आपण ज्या भूमीवर उभे आहोत आणि जे घडत आहे त्याबद्दल मला मनापासून आदर वाटला. लावा वाहतो. महासागराच्या काठावर. काय दृश्य आहे.” . . . अरे देवा, उष्णता. . . आणि नवीन जमीन येथे तयार होत आहे

“आम्ही त्यावरून उड्डाण केले,” ख्रिस्तोफर आठवत होता.

“तू पायलट आहेस का?”

“होय, त्यामुळे लाल-गरम वितळलेला लावा ज्या ठिकाणी बुडत होता तिथून मी जवळ जाऊ शकलो. महासागर हवेत उगवणारी वाफ अशी गोष्ट होती जी मी यापूर्वी उडवली नव्हती.”

“मला आशा आहे की हे तुमच्या लहान मांजरीला समजून घेण्यासाठी उपयुक्त ठरेल. ती तुम्ही नमूद केलेल्या प्रत्येक गोष्टीशी संबंधित आहे. ती मी नमूद केलेल्या इतर हवाईयन देव कौलूशी देखील संबंधित आहे. आख्यायिका अशी आहे की तो अमर आहे आणि त्याचे वय नाही; लढताना तो इजा होण्यास अभेद्य आहे. मी असे म्हणत नाही की तुमची किटी एक लढाऊ आहे; खरं तर, ती खूप शांत आणि चिंतनशील दिसते. तुम्ही दुःखी किंवा अस्वस्थ असताना किंवा तुमच्या इतर मांजरी जखमी किंवा आजारी असतानाही तिला मदत करायची असेल.”

“मला असे वाटते की तिला रहस्ये माहित आहेत.”

ख्रिस्तोफर आणि म्हणून दोघेही मंद हसले.

“तिला गुपिते माहित आहेत. . . आणि ती त्यांना स्वतःकडे ठेवेल. ती खूप जागरूक आहे आणि गोष्टी पाहण्यात आणि विचार करण्यात वेळ घालवते. कधीकधी असे वाटू शकते की ती अलिप्त किंवा दूर आहे, परंतु ती गोष्टींवर प्रक्रिया करत आहे आणि तिला वेळ लागेल. ती टेलीपॅथिक पद्धतीने संप्रेषण करते, अगदी बहुतेक मांजरीपेक्षाही.”

“मला माझ्या मांजरींना शब्द विचार आणि प्रतिमा पाठवायला सांगण्यात आले आहे. तो सर्वोत्तम मार्ग आहे तिच्याशी संवाद साधू?”

“हो, ती बोललेल्या शब्दांनी भारावून जाऊ शकते. ती स्वतः ला ठेवू शकते आणि निरीक्षक असू शकते. ती कदाचित थोडीशी प्रेमळ फसवणूक करणारी असेल — तुमच्या इतर मांजरी करू शकत नाहीत अशा गोष्टी करत आहेत — आणि ती आकार बदलणारी देखील असू शकते.”

“अरे, आम्ही आमची मोठी काळी मांजर नवार शेषशिफ्ट पाहिली. आम्ही मुख्य भूभागावर राहत असलेल्या घराच्या बाहेर एक गरम टब आहे जो जमिनीच्या पातळीवर आहे. एके दिवशी दुपारी आम्ही दोघे बाहेर होतो आणि आमच्या गेटवरची कुंडी कोणीतरी आत जाण्याचा प्रयत्न करत असल्यासारखे खडखडाट झाली. नवार एक मोठा, काळा पँथर बनला.”

"तुम्ही दोघांनी ते पाहिलं का?"

“हो. हे फक्त काही सेकंद चालले आणि आम्ही एकमेकांकडे पाहिले.” ख्रिस्तोफरचे डोळे थोडे विस्फारले. “आम्ही दोघांनी एकमेकांना विचारले, 'तुम्ही ते पाहिले का?' जर कोणी आमच्या अंगणात येत असेल तर तो आमचे रक्षण करत आहे असे आम्हाला वाटले.

अनेक महिन्यांनंतर जेव्हा आम्ही मुख्य भूमीवर परतलो, तेव्हा आमची हुशार, गोड, चोरटी मुलगी ग्रे आमच्यासोबत फ्लाइटमध्ये प्रवास करत होती, तिच्या कुत्र्यासाठी घरामध्ये तिच्या ब्लॅकॅटसह आणि मूठभर तिच्या आवडत्या किटी खेळण्यांनी एकत्र होते. तिच्याकडे रशियन निळ्या रंगाचा रंग होता आणि तिच्या नावाचा अर्थ असाच होता: हिरव्या, गडद-किवा असलेल्या डोळ्यांसह सर्वत्र चांदी-राखाडी. ती फक्त सुंदर होती.

हकलबेरी मूनला हक किंवा हकलबेरी देखील म्हटले जात असे आणि वाटेत कुठेतरी टोपणनाव, बस किंवा बग्सी गोळा केले. तो आजवर जन्मलेल्या सर्वात गोड मांजरीपैकी एक होता आणि गर्ल ग्रे नंतर अनेक वर्षांनी आमच्याकडे आला, जेव्हा तो मांजरीचे पिल्लू होता. तो एका शेजाऱ्याचा होता आणि ज्या पाळणासोबत त्याचे संगोपन केले गेले होते — त्याच्या मानवी आई आणि त्याच्या मांजरीची आई आणि भावंडांव्यतिरिक्त — काही मध्यम आकाराचे साप, दोन पीच-रंगाचे मकाऊ, दोन मोठे, प्रेमळ कुत्रे, एक माऊस कॉलनी आणि तीन सक्रिय तरुण मुले. जेव्हा तो आमच्यासोबत राहायला आला, तेव्हा हकलबेरीने आम्हाला समज दिली की आमच्याकडे त्याच्यासाठी जे काही आहे तो खूप रोल करू शकतो. पण तो ज्या आनंदी, सर्कससारखा प्राणीसंग्रहालयातून आला होता ते आमच्याकडे कधी असण्याची शक्यता नव्हती. त्याच्या खांद्यावर मासेमारी खांब असलेल्या हकलबेरी फिनचे साहस लक्षात आले, म्हणून आम्ही त्याचे नाव हकलबेरी ठेवले. त्याच्यावर क्लासिक नॉर्वेजियन फॉरेस्ट मांजरीच्या वेगळ्या खुणा होत्या: त्याला पांढरे बूट घातलेले वाघाचे पट्टे होते आणि तो जसजसा मोठा होत गेला, तसतसे त्याच्या तोंडावर आणि नाकावर पांढऱ्या खुणा त्याला पौर्णिमेचा आकार धारण केल्यासारखे वाटू लागल्या. .

ज्या दिवशी आम्ही त्याला भेटलो, त्या दिवशी ख्रिस्तोफर आणि मी साउथलॅंडमध्ये आमच्या समोरच्या अंगणात गर्ल ग्रे आणि आमच्या शेजारची मांजर जिलेट खेळत बसलो होतो, तर नवार आमच्या घराच्या छतावर बसून आमचे रक्षण करत होतो. शेजारची काही मुलं आमच्यात सामील झाली आणि मग आणखी एक छान, प्रौढ शेजारी थांबला. तिच्यासोबत एक मांजरीचे पिल्लू होते आणि तो आमच्याबरोबर खेळू शकतो का हे जाणून घ्यायचे होते.

आम्ही सर्व गवतावर बसलो होतो आणि मांजरी खेळण्यांचा पाठलाग करत असताना, क्रिस्टोफर घरात जाण्यासाठी उठला आणि लहान मुलगा मांजरीचे पिल्लू त्याच्या मागे लोटले. लहान मुलाला निघून जाताना पाहून मला आश्चर्य वाटले कारण आम्ही सर्व त्याच्याबरोबर खेळत होतो आणि तो नुकताच त्याच्या ओळखीच्या कोणाशी तरी निघून गेला आणि तो कधीही नव्हत्या अशा घरात गेला.

ख्रिस्तोफर परत आला तेव्हा त्याने मांजरीचे पिल्लू धरले होते. “मला त्याला ठेवायचे आहे. तुला दुसरी मांजर हवी आहे का?”

"नक्कीच, तो मोहक आहे."

त्या दिवशी गर्ल ग्रेला हक भेटले. ती हकलबेरी मूनपेक्षा अनेक वर्षांनी मोठी होती आणि ते चांगले मित्र बनले. तिला लगेच कळले होते की ते दोघे एक प्रकारचे आहेत - मऊ, सौम्य, गोड लहान आत्मे.

नवर यांनी हकलबेरी पाहिली. तो त्याच्याबरोबर खेळला नाही, किंवा गर्ल ग्रे. मला जाणवले की नवार स्वतःला लहान मांजरींसाठी एक रक्षक आणि मार्गदर्शक म्हणून पाहतो. हक त्या वेळी फक्त दोन महिन्यांचा होता आणि नेव्हीने गर्ल ग्रेला काही वर्षांपूर्वी स्वीकारले होते, पहिल्या क्षणापासून आम्ही तिला घरी आणले. त्याला ते आवडले किंवा नापसंत वाटले नाही; त्याने मला समज दिली की ती त्याची जबाबदारी आहे. त्यांचे वैयक्तिक व्यक्तिमत्त्व आणि ते एकमेकांसोबत कसे राहतात हे पाहणे खूप मनोरंजक होते.

क्रिस्टोफर आणि मी आमच्या मांजरींना कुटुंब मानत होतो आणि आम्हाला दोघांनाही आमच्या जीवनात त्यांचा विशेषाधिकार वाटला. आम्ही त्यांच्यावर खूप प्रेम केले आणि त्यांनी केलेल्या अनपेक्षित गोष्टींमुळे आम्ही खूप वेळा हसलो. त्या सर्वांना एकाच वेळी समान अन्न दिले गेले, प्रत्येकाचे स्वतःचे फ्लफी बेड वेगवेगळ्या ठिकाणी होते आणि लहान मुलांकडे खेळण्यासाठी खेळण्यांनी भरलेल्या टोपल्या होत्या.

त्यांचा एक मांजर मित्र होता जो जिलेट नावाच्या रस्त्यावर राहत होता. तो एक शांत, अतिशय मैत्रीपूर्ण, शुद्ध पांढरा मांजर होता जो आमच्या मांजरीच्या दारातून आमच्या घरात आला होता.

आम्ही याला आमचा मांजरीचा दरवाजा म्हणतो पण ती एक विंटेज, अंगभूत व्यवस्था होती मी आधी पाहिलेली नव्हती. मला सांगण्यात आले की, आमच्या घराच्या मागील भिंतीवर, सुमारे चार फूट वर, एक जुन्या पद्धतीचा दूध-वितरण दरवाजा आहे. हे प्रत्यक्षात दोन लहान, धातूचे दरवाजे होते, आतील आणि बाहेरील पृष्ठभागावर प्रत्येकी एक, त्यांच्यामध्ये भिंतीमध्ये पोकळी होती. प्रत्येक अंडाकृती दरवाजा, अंदाजे सात किंवा आठ इंच उंच, एक सरकणारी कुंडी होती, परंतु लॉक होत नाही. गेले काही दिवस, काचेच्या बाटल्यांमधील ताजे दूध तिथे राहणाऱ्या लोकांपर्यंत पोहोचवले जात होते. त्यामुळे दरवाजे आतून आणि बाहेरून उघडता येत होते. मी एकतर किंवा दोन्ही दरवाजे बंद करू शकतो आणि आमच्या मुलांना आत ठेवण्यासाठी आणि कुंडी बाहेर ठेवण्यासाठी कुंडी सरकवू शकतो.

बरं, मित्र-मांजर जिलेट त्या छोट्या दारातून आमच्या घरात यायची आणि चालत जायची किबल्सच्या बरोबर लिव्हिंग रूममध्ये जेथे किटी खेळणी राहत होती. तो खेळण्यांनी भरलेल्या टोपल्या तपासायचा आणि त्याला पाहिजे ते घेऊन, त्याच मांजरीच्या दारातून परत उडी मारायचा आणि त्याचा नवीन खजिना घरी घेऊन जायचा. त्याने काय केले हे समजल्यावर मला हसू आवरले नाही. प्रत्येक वेळी मी त्याच्या आईला भेटायचे आणि त्याची खेळणी परत मिळवायचे. त्याला पुन्हा सुरुवात करावी लागेल.

बऱ्याच सनी सकाळी मला आमच्या तीन मांजरी, जिलेट आणि इतर ज्यांना कॅनिप सनराईजसाठी आमच्यात सामील व्हायचे होते त्यांच्यासोबत सापडले. आमच्या घराच्या समोरच्या दरवाज्याकडे जाणारे गोल पायऱ्यांचे दगड होते, आणि मी प्रत्येक पायरीवर एक ताजे, क्षुल्लक डोंगर ठेवले कारण आजूबाजूला अनेक मैत्रीपूर्ण मांजरी होत्या. मी पोर्चवर बसून त्यांना पाहत होतो.

त्या शांततेच्या सकाळी, नवार इतर मांजरींबरोबर सामील झाला पण इतर वेळी तो आमच्या घराच्या समोरच्या पोर्चवर किंवा छतावर इतर शेजारच्या मांजरींवर नियंत्रण ठेवत असे. आमच्या घराच्या छतावर बसून त्याच्या हद्दीत येण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या मांजरींकडे शांतपणे टक लावून पाहत असे त्याने ही आकर्षक गोष्ट केली. तो त्याचे मोठे हिरवे डोळे जसे त्यांच्याकडे केंद्रित करायचे

रस्त्यावरून चालत गेले आणि आवाज न करता, ते त्याच्याकडे हवेत बघायचे, चालणे थांबवायचे आणि परत वर जायचे.

क्रमाक्रमाने.

आणि मग ते वळतील आणि दूर जातील.

क्वचितच आम्ही त्यांना पुन्हा पाहिले. गोड वाचकांनो, तुम्हाला कदाचित जादूगार आठवत असेल Camelot कथेतील मर्लिन . नव्याने मला त्याचा विचार करायला लावला.

जेव्हा तो आमच्या पोर्चवर बसला तेव्हा आमच्या इतर कोणत्याही मांजरीला त्याच्याशी सामील होण्याची परवानगी नव्हती. त्यावेळी तिथे बसायचे नाही हे त्यांना माहित होते. त्याने कधीही त्याच्या जागेची फुंकर मारली नाही किंवा त्याची अंमलबजावणी केली नाही, त्याने फक्त शांतपणे नियम सेट केले आणि ते जादूने पाळले. मी आधी सांगितल्याप्रमाणे, आम्हाला वाटले की त्याने आमच्या लहान मांजरींना त्याची नेमणूक म्हणून पाहिले आहे, त्याचे मित्र नाही.

गर्ल ग्रेकडे आवाज काढणाऱ्या गोष्टी शोधण्याचा गूढ मार्ग होता. ती उडी मारायची आमच्या समोरच्या पोर्चवर जवळजवळ 12-इंच-रुंद हॅन्ड-रेल्वे शेल्वर आणि तिच्या पंजाने जुन्या पद्धतीचा मेलबॉक्स कव्हर उघडत तिथे बसा. तेथे जाणे सोपे नव्हते कारण आम्ही एक जाळी बांधली होती ज्याने ते झाकले होते. तिने ते उघडले आणि खाली पडू दिले, मंद आवाज करत. मी तिला ऐकेपर्यंत आणि तिच्यासाठी पुढचा दरवाजा उघडेपर्यंत ती हे करेल. मग ती पोर्चमध्ये उडी मारून घरात जायची. तिला हे कसे करावे हे मला माहित होते. तिला कोणी दाखवले नव्हते. आमच्याकडे आमच्या मेलसाठी एक टोपली असल्याने, आमच्या लिफ्टिंग रूममधील सजावटीच्या रेट्रो बॉक्समध्ये अक्षरे टाकणारा हा मेलबॉक्स वापरणाऱ्या व्यक्तीनेही वापरला नाही.

माझ्याकडे लहान, रंगीबेरंगी टेडी बेअर टिनचा संग्रह होता जो सुमारे तीन इंच उंच होता. ते दिवाणखान्याच्या मजल्यावर एका टपरीमध्ये राहत होते. गर्ल ग्रे त्याच्या शेजारी बसली, जवळजवळ दररोज, आणि तिच्या पंजेसह, टिन अस्वलांशी खेळली. त्यांनी एकत्र जोडले म्हणून एक हलका, संगीताचा आवाज केला.

हक आणि नवार यांना टेडी बेअरच्या टिनमध्ये किंवा समोरचा दरवाजा उघडू शकणाऱ्या मॅजिक मेलबॉक्स कव्हरमध्ये रस नव्हता.

कधीकधी ती घरातून निघून जायची: ती मूर्ख मुलगी आमच्या शेजारच्या शेजाऱ्याच्या घरी जायची, त्यांच्या गॅरेजच्या अटारीमध्ये चढायची आणि एक दिवस किंवा जास्त दिवस तिथे राहायची. का? कोणाला माहित होते? मला अशी भावना होती की तिला काही काळासाठी तिची स्वतःची जागा हवी आहे. ती माझ्याशी भिंतीच्या वाटेने बोलायची पण इच्छा होईपर्यंत घरी येत नाही.

जसजसे दिवस जवळ येत गेले, तसतसे माझे विचार आमच्या नवीन किटी, मिस्टरकडे अधिक वारंवार गेले. मी तिला कसे शोधू याचा विचार केला.

सेंट्रल कोस्टवरील आमच्या नवीन घरापर्यंत फक्त सात तासांचा प्रवास होता आणि आम्हाला वाटले की आमच्या तीन मुलांसोबत प्रवास करणे फारसे आव्हानात्मक नाही. ख्रिस्तोफर कोणतीही कार किंवा ट्रक चालवू शकत होता आणि त्याने उपलब्ध असलेली सर्वात मोठी व्यावसायिक चालणारी व्हॅन भाड्याने घेतली होती. त्याच्यासोबत त्याच्या कॅरियरमध्ये नवार असावेत अशी आम्ही योजना आखली. माझ्याकडे गर्ल ग्रे आणि आमचा सर्वात धाकटा, बग, माझ्या कारच्या पुढच्या सीटवर त्यांच्या कॅरियरमध्ये माझ्यासोबत असेल. त्या प्रत्येकाकडे त्यांच्या वाहकांमध्ये त्यांचे आवडते ब्लॅकट होते, आणि त्यांना झाकण्यासाठी दुसरे, काही पदार्थ, आणि आमच्याकडे त्यांच्यासाठी पाणी होते. सेल फोनच्या आदल्या दिवशी आम्ही वॉकी टॉकीजसह कार्यक्षमतेने संवाद साधला. त्यांनी त्यांचा मोठ्या कामांमध्ये वापर केला.

"तुम्ही कसे आहात?"

"बरं, आम्ही पुन्हा रस्त्यावर आहोत ना?"

ख्रिस्तोफर एका वर्षाहून अधिक काळ आमच्या सुंदर नवीन गावात काम करत होता आणि प्रवास करत होता आणि आता त्याचे कुटुंब त्याच्याबरोबर तेथे राहतील याचा आनंद झाला.

पहिल्या दहा-वीस मैलांपर्यंत सर्व काही व्यवस्थित चालले.

"नवी कशी आहे?"

"मला वाटतं तो झोपला. तो त्याच्या वाहक मध्ये curled आहे. बाळं कशी आहेत?"

"ग्रे ठीक आहे, ती खिडक्यांमधून रस्त्यावर आणि झाडे जाताना पाहत आहे. बग थोडे आहे संबंधित तो थोडासा बोलतो आणि अधूनमधून त्याच्या वाहकाच्या दारातून त्याच्या पंजेपर्यंत पोहोचतो. "

"अहो, लहान मुला, तू ठीक आहेस." मी हळूवारपणे त्याचा पंजा घासण्यासाठी पोहोचलो. "हे जास्त वेळ लागणार नाही आणि तुम्ही तुमच्या नवीन घरात असाल." ते तुमच्यासाठी खूप मजेदार असेल. तुला तिथे एक नवीन किटी बहीण देखील मिळेल, तुला त्याबद्दल काय वाटते?"

मी गर्ल ग्रेला तिच्या आवडत्या मऊ ब्लॅकटने झाकले आणि तिच्या मोठ्या भावाप्रमाणे ती झोपली. पण हकलबेरी पूर्णपणे वेगळी होती. तो अधिकच अस्वस्थ होताना दिसत होता.

त्याचा वाहक माझ्या सर्वात जवळ होता आणि तो माझ्यासमोर होता म्हणून मी ते वळवले. हा माझा सर्वोत्तम निर्णय नसावा. त्याने आपल्या दोन्ही पंजेपर्यंत आपल्या अतिशय आरामदायी वाहकाच्या दारातून पोहोचण्याचा प्रयत्न सुरू केला.

"तो कसा चालला आहे?" ख्रिस्तोफरने खूप मोठी आणि अवजड व्हॅन चालविण्यावर लक्ष केंद्रित केले होते, परंतु आमच्या धाकट्याला मदत करायची होती. हकलबेरीचा आवाज मोठा होत होता आणि त्याचे पंजे माझ्या वरच्या हाताला जोडत होते.

"मला वाटते की या रोड ट्रिपची शिक्षा म्हणून तो मला हकलबेरी टॅटू देण्याचा प्रयत्न करीत आहे."

"तुम्ही त्याचे कुत्र्यासाठी घर फिरवू शकता जेणेकरून तो तुमच्यापर्यंत पोहोचू शकणार नाही?"

आम्ही सुमारे एक तास रस्त्यावर होतो आणि बग्स शांत होत नव्हते.

"तुला वाटतं की आपण थांबावं आणि त्याला ब्रेक द्यावा?"

"नक्की, पुढच्या विश्रांती स्टॉपवर खेचू. आम्ही खिडक्या उघडू आणि त्याला शांतपणे एक मिनिट देऊ."

क्रिस्टोफरने रेस्ट एरियाच्या अनपेक्षित टोकावर पार्क केले आणि मी त्याच्या शेजारी पार्क केले. गाडी थांबताच हक बरा झाला. Navar त्याच्या वाहक मध्ये आरामदायक होते आणि ग्रे तिच्या मध्ये curled होते.

"मी त्यांच्या जेवणासोबत काही सामान आणले आहे." मी त्यांच्या ट्रॅव्हल बॅगमधून पाहू लागलो.
"अहो, इथे काही बचाव उपाय आहे. हे मदत करते का ते पाहूया."

बगसला कोळंबी मांजरीचे कॅन केलेला अन्न आवडते आणि आम्ही त्याला थंड होण्यास मदत करत आहोत याची कल्पना नव्हती. त्याने त्याच्या रोड फूडचा आस्वाद घेतला. मी बॅच फ्लॉवर्स जोडल्याशिवाय गर्ल ग्रेलाही काही दिले. नवराला झोपायचे होते.

"आणखी एक प्रयत्न करू इच्छिता?" ख्रिस्तोफरने नेहमी घातलेले घड्याळ तपासले.

"आम्ही वेळेसाठी कसे आहोत?"

"चांगले होते."

हक अजूनही त्याच्या कॅरियरमध्ये होता, मी ते हलवले होते जेणेकरून तो माझ्या हातापर्यंत पोहोचू शकणार नाही आणि तो स्थिरावल्यासारखे वाटत होते.

ख्रिस्तोफरने चालती व्हॅन सुरू केली आणि बगस अजूनही माझ्या कारमध्ये शांत होते.

"ठीक आहे, पुन्हा प्रयत्न करूया."

मी माझी गाडी सुरू केली आणि तो अजूनही ठीक होता.

ते काम केले! आम्ही दोघं पुन्हा रस्त्यावर उतरत होतो आणि आमची मुलं चांगली होती.

आम्ही सूर्यास्ताच्या आधी पोहोचलो आणि आम्हाला मदत करणाऱ्या आमच्या कूच्या सदस्यांना अभिवादन केले
दुसऱ्या दिवशी उतरवा. त्यांनी आम्हाला आमचे रात्रीचे सामान गोळा करण्यात मदत केली आणि आम्ही आमच्या नवीन घराच्या दिवाणखान्यात आमच्या सुस्थितीत असलेल्या मांजरीला घेऊन गेलो. आम्ही जिथून आलो त्यापेक्षा ते तीनपट मोठे होते आणि तीन भिंतींना दरवाजे होते. हे खूप उपयुक्त होते कारण आम्ही ते सर्व दरवाजे बंद करू शकतो आणि आमच्या समोरच्या खोलीत मांजरीचे पिल्लू सुरक्षित आणि सुरक्षित होते.

आम्ही त्यांना जेवण दिले आणि त्यांच्या आवडीचे बेड आमच्या एअर गद्दाजवळ ठेवले, पण त्यांना हवे होते
नवीन, मोठ्या खोलीतील प्रत्येक कोपरा आणि खिडकी तपासा. थोड्या वेळाने नवार आणि बगस आराम करताना दिसले आणि त्यांनी त्यांचे शोध थांबवले पण गर्ल ग्रे पुढे चालत राहिली. तिला विशेषतः मोठ्या, लॉजसारख्या विटांच्या फायरप्लेसमध्ये रस होता. आम्ही नुकतेच आलो असल्याने, आम्हाला अंतराळ उघडण्यासाठी कोणतीही स्क्रीन नव्हती. आमच्या गोष्टींची क्रमवारी लावताना मी तिला पाहिलं, ती जास्त काही करू शकते असा विचार केला नाही आणि मी काही मिनिटे इतर गोष्टींवर लक्ष केंद्रित केले.

अचानक मुलगी ग्रे गायब झाली!

"अरे देवा, ती कुठे गेली?"

क्रिस्टोफर ट्रक बंद करून लॉक करून परतला होता.

"गर्ल ग्रे गेली आहे."

"पण सर्व दरवाजे बंद आहेत." क्रिस्टोफरने आजूबाजूला पाहिले आणि ती कुठे आहे हे शोधण्याचा प्रयत्न केला. "ती कुठे गेली असेल?"

"ती शेकोटीसमोरून मागे-पुढे चालत होती. . ."

आम्ही दोघांनी खाली वाकलो आणि शक्य तितक्या चिमणीत पाहिले. काहीही नाही! मग मी माझा हात काळेपणात घातला आणि एक अरुंद पायवाट सापडली जी आम्हाला शक्य नव्हती पहा.

"इथे थोडेसे शोल्फ आहे."

"अजून काही?"

"ती इथे आहे."

"तुम्ही तिला खाली उतरवू शकता का? मला ते ब्लॉक करण्यासाठी काहीतरी सापडेल."

मी तिला फोन करून तिला भेटवस्तू देऊन लाच देण्याचा प्रयत्न केला पण तिला माझ्याकडे यायचे नव्हते. म्हणून मी चिमणीच्या त्या अरुंद कड्यापर्यंत पोहोचलो. सर्व काही पावडरच्या काळ्या काजळीने झाकलेले होते - जेव्हा मी शेवटी तिला पकडले तेव्हा ती आणि मी दोघांनीही आमच्या अंगावर काजळी केली होती.

मी गर्ल ग्रेला चिमणीतून सुरक्षितपणे बाहेर काढले आणि स्वच्छ करण्यासाठी जागेच्या शोधात गेलो. बरं, दुसऱ्या दिवशी सकाळपर्यंत वीज चालू होणार नव्हती आणि आम्ही उबदार वातावरणात राहत असल्याने आम्हाला खूप थंडी होती. गरम पाणी आणि साबण नव्हते.

ख्रिस्टोफर आणि मी दोघेही अविश्वासाने मान हलवत होतो.

"अरे, प्रिय प्रभु, मी याची योजना केली नाही ."

"तुम्ही थोडेसे सिंड्रेलासारखे दिसत आहात आणि ते सर्व तुमच्या हातावर आहे." क्रिस्टोफर म्हणाला की त्याने अप्रतिम फायरप्लेसमध्ये प्रवेश अवरोधित केला. तोपर्यंत सूर्य अस्ताला जात होता. तिन्ही मांजरी आमच्याबरोबर एकाच खोलीत होती आणि आम्ही त्यांच्यासाठी आणि काही आमच्यासाठी अधिक नाश्ता घेऊन आमच्या एअर गटावर बसलो.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी आम्ही उठलो तेव्हा एका विलोभनीय दृश्याने आमचे स्वागत केले.

आम्ही आजूबाजूला पाहिल्यावर आम्हाला आमची प्राचीन लिव्हिंग रूम एका चमकदार, नवीन प्रकाशात दिसली. वीस झाले होते सहा फूट लांब आणि सोळा फूट रुंद. कमाल मर्यादित उंच, दयाळू, खेळपट्टी होती. हे सर्व होते

शतक जुन्या लाकडापासून 100 वर्षापूर्वी बांधले गेले; त्याला स्पष्ट देवदार म्हणतात आणि ते हलके पांढरे केले गेले आहे. आम्ही मजल्यावरील आमच्या एअर गद्दीपासून दोन भव्य स्कायलाइट्सकडे पाहिले. प्रत्येक भिंतीला त्या जुन्या शाळेच्या, लहरी काचेच्या रुंद, जुन्या पद्धतीच्या खिडक्या होत्या. आमचे अंगण एका टेकडीवरून खाली आले आणि दिवाणखाना घराच्या मागील बाजूस होता. प्रिय वाचकांनो, मी हे सांगण्याचे कारण म्हणजे सूर्य चमकत होता आणि प्रत्येक खिडकीवर आणि स्कायलाइटवर वसंत ऋतूच्या हिरव्या पानांनी झाकलेल्या सुंदर, जुन्या, दयाळू ओक वृक्षांच्या फांद्या होत्या. आमच्या दिवाणखान्याच्या उंचीमुळे आम्ही अक्षरशः त्यांच्या फांद्यांनी वेढलेलो होतो.

"व्वाव्वा!"

"बरोबर?"

"हे विलक्षण आहे! हे स्विस फॅमिली रॉबिन्सन ट्रीहाऊसमध्ये असल्यासारखे आहे."

ख्रिस्तोफर आणि मी आमच्या आयुष्यातील जवळजवळ प्रत्येक गोष्टीवर सहमत झालो, विशेषतः सौंदर्यशास्त्र. मग कधी तो म्हणाला की त्याला वाटले की त्याला आमचे नवीन घर सापडले आहे ज्यावर माझा विश्वास आहे. त्याने फोटो आणि नकाशा पाठवला आणि मी जवळजवळ आनंदी होतो. तो परिसरात घर बांधत होता आणि मला लहान, कलात्मक शहराला भेट द्यायला खूप आवडायचं. मी आमचे नवीन घर पाहण्यासाठी प्रवास केला, परंतु सूर्यास्ताच्या वेळीच मी तेथून गेलो होतो. खोल्या मोठ्या होत्या आणि आम्हा दोघांना घराचे स्थान आणि लेआउट आवडले. कुंपण घातलेले आणि त्यात बरीच झाडे होती त्याशिवाय मला ते अंगण दिसत नव्हते.

हे ठिकाण आपल्यासाठी किती मोहक असेल याची मला कल्पना नव्हती.

मांजरीचे पिल्लू हळूहळू आमच्या नवीन जीवनात एक नवीन दिवस पसरले, परंतु गर्ल ग्रे अजूनही त्या चिमणीवर चढण्याचा काही मार्ग आहे की नाही हे शोधण्याचा प्रयत्न करत होती. क्रिस्टोफरने बांधलेल्या ट्रॅव्हल-बॅग आणि फिरत्या-बॉक्स-अडथळ्यासमोर ती मागे-पुढे चालली, तिचे पंजे कडा खाली ठेवले आणि ती एक शास्त्रज्ञ असल्यासारखे पाहत होती आणि ती समस्या शोधू शकते.

"याची जादू मजबूत आहे. आम्ही सावधगिरी बाळगणे चांगले आहे - तिला काहीतरी समजू शकते बाहेर."

क्रिस्टोफरला मांजरीचे पिल्लू माझ्यापेक्षा चांगले माहीत होते. त्यांचा त्यांच्याशी काही संबंध होता ज्याने मला कुतूहल वाटले. जेव्हा त्याने मला सांगितले की त्याला काय वाटले ते त्यांना वाटले ते मला मोहित केले.

आमचे हलणारे कर्मचारी आले आणि ज्यांना हवे होते त्यांना कॉफी देण्यात आली. त्यापैकी सुमारे बारा तरुण पुरुष आणि स्त्रिया ख्रिस्तोफरच्या नोकऱ्यांवर काम करत होत्या. आम्ही बंद दार असलेल्या खोल्यांमध्ये मांजरीचे पिल्लू ठेवले आणि दिवसाच्या शेवटी सर्वकाही त्याच्या इच्छित खोलीत सुरक्षितपणे होते.

आमच्याकडे सर्वत्र खोके होते, पण फिरती व्हॅन रिकामी होती. आमच्याकडे दिवे चालू होते आणि धुण्यासाठी गरम पाणी होते. आम्ही गर्ल ग्रेला आत ठेवण्यात आणि बहुतांशी आनंदी ठेवण्यासाठी व्यवस्थापित झाल्या - त्या लहान मुलीसाठी आणखी फायरप्लेस सुटणार नाही.

ही उन्हाळ्याची सुरुवात होती आणि आमच्या विचित्र शहरातील जीवन आम्ही ठरवले होते त्यापेक्षाही चांगले होते. आम्ही सोडलेले शहर देखील एक लहान, सुंदर किनारपट्टी समुदाय होता परंतु आम्ही तिथे गेलो होतो त्या वर्षात बदलले होते. ते गाव एका शहराच्या अगदी जवळ आले होते आणि आमच्या शेजाऱ्यांनी त्यांच्या घरांना टॅंग लावायला सुरुवात केली होती; रोड रेज ही कायम, नवीन गोष्ट बनली होती. या दोघांनी मला धोक्याची किनार सुचवली.

याउलट आमचे नवीन शहर खूप मोहक होते; ते शांत होते. तिथे फारशा गाड्या नव्हत्या आणि हवा किती स्वच्छ आहे हे आमच्या लगेच लक्षात आले. आमच्या समोर एक मोठा, अंगण-शैलीचा पोर्च होता आणि एका संध्याकाळी ख्रिस्तोफर आणि मी तिथे दोन प्राचीन लाकडी बाग खुर्च्यांवर आराम करत होतो.

फर्निचर बहुतेक ठिकाणी आतमध्ये होते आणि बरेचसे हलवण्याचे काम पूर्ण झाले होते. त्यांना बरेच दिवस आत ठेवल्यानंतर, आमच्या मांजरीचे पिल्लू त्यांच्या मोठ्या अंगणात आणि नवीन घरात सुरक्षित आणि आनंदी होते. सूर्य नुकताच मावळायला लागला होता आणि कामकाजाचा दिवस शांततेत संपला. त्या शांततेतून बाहेर पडल्यावर आम्ही गाणे ऐकले. तो स्पष्टपणे लोकांचा एक गट होता आणि मग आम्ही हसणे आणि टाळ्या वाजवणे ऐकले. आणि आम्ही पुढे काय ऐकले याचा अंदाज घ्या? घंटा वाजत आहे!

"ते काय आहे?"

आम्ही आमच्या शेजारच्या आसपास फिरलो आणि ऐतिहासिक मैदानी थिएटरसाठी कोरलेली लाकडी चिन्ह पाहिली. त्यामुळे आम्हाला जवळपासच्या उन्हाळ्याच्या टप्प्यातील उत्पादनांबद्दल अस्पष्टपणे माहिती होती परंतु ते कधी सुरू झाले किंवा ते काय असतील याची आम्हाला कल्पना नव्हती.

मग आम्ही मुलांचा एक गट ओरडताना ऐकला, "माझा परींवर विश्वास आहे!"

क्रिस्टोफर मला आवडलेल्या त्या प्रेमळ पद्धतीने हसायला लागला. "मला माहित आहे ते काय आहे, ते पीटर पॅन आहे." आणि पुन्हा घंटा वाजली.

जेव्हा त्याने मला वाढदिवसाची कार्डे किंवा गोड नोट्स दिल्या तेव्हा त्याच्याकडे एक गोष्ट होती. तो त्याची सही करणार होता नाव आणि लिहा, "सरळ 'टिल मॉर्निंग' वर," पीटर पॅनच्या संदर्भात, आणि नंतर अनंत चिन्हाच्या कडेकडेने आठ काढा.

"या ठिकाणी खरोखर एक प्रकारची जादू आहे."

सूर्यास्त होताच आम्ही आमच्या शेजारच्या थिएटरमध्ये पीटर पॅनची थिएटर निर्मिती म्हणजे नंतर जे शिकलो ते ऐकले. घंटा टिकरबेल होत्या. ते आमच्या घरापासून दीडच्या अंतरावर जंगलात होते. हे मिसिसिपी नदीच्या पश्चिमेकडील सर्वात जुने मैदानी थिएटरपैकी एक "द फॉरेस्ट थिएटर" म्हणून ओळखले जात असे.

आमच्या नवीन गावात स्थायिक होण्यासाठी आणि आमचा व्यवसाय स्थापित करण्यासाठी बरेच काही साध्य करायचे होते. आणखी एक मांजर मिळवण्याबद्दल मी जवळजवळ दररोज विचार करत असलो तरीही, कुटुंबातील नवीन उडी मारणारा, धावणारा, खेळकर सदस्य हे भविष्यासाठी एक स्वप्न बनले होते.

नवीन घर असणं — बरं, ते जुनं होतं, खरंच, कारण ते १९२४ च्या आसपास बांधलं होतं — म्हणजे आम्ही आमची सर्जनशील प्रेरणा जोडू शकलो आणि आमचा व्यवसाय घरे बांधत आणि डिझाइन करत असल्यामुळे जवळपास शंभर वर्षे जुन्या घरासोबत काम करणे खूप मजेदार झाले.

आम्ही आमच्या बागेत नवीन स्थानिक-दगड मार्ग तयार केले आणि देशी फुले लावली. आत आम्ही लाकडी मजले पुन्हा परिष्कृत केले आणि नवीन, अद्ययावत प्रकाश जोडले. ख्रिस्तोफरला हॅलोजन लाइटिंग फिक्स्चर आवडत होते जे केबल्सवर टांगले होते आणि मला कोणत्याही कारणास्तव केबल्स आवडत होत्या, म्हणून आमचे नवीन घर शतकानुशतके जुन्या आणि उच्च-तंत्र वैशिष्ट्यांचे मिश्रण बनले आहे. बहुतेक मूळ प्रकाशयोजना त्या जुन्या-शैलीच्या पुल साखळ्यांद्वारे चालू कराव्या लागल्या आणि आम्हाला शहरातील नवीन मित्र भेटले ज्यांनी फक्त त्या हेतूने हँगिंग क्रिस्टल सजावट केली. त्यामुळे जवळजवळ प्रत्येक खोलीत आमच्याकडे भरपूर क्रिस्टल्स होते ज्यांनी सूर्यप्रकाश पकडला आणि भिंतींवर प्रिझम स्प्लॅश केले. आम्ही आमच्या पोर्चवर लाइटिंग फिक्स्चर ठेवले जे ते कुठेतरी एल्फ लॅडसाठी बनवलेले दिसत होते. आमचे नवीन घर नक्कीच एक जादुई व्यक्तिमत्व घेत होते.

हिवाळा संपत आला होता, सात महिने उलटून गेले होते, तेव्हा दुसरा घ्यायचा विचार आला मांजराचे पिल्लू माझ्या मनात इतके जोरात झाले की मला त्याकडे लक्ष द्यावे लागले.

मी आश्रयस्थान, एसपीसीए आणि आमच्या घराजवळील पशुवैद्यकांना फोन करून माझा शोध सुरू केला, ज्यात आमचाही समावेश होता, परंतु उत्तर नेहमी सारखेच होते: "खूप लवकर आहे; मांजरीचे पिल्लू घर शोधत नाहीत. या वेळेपर्यंत मी जवळजवळ दोन महिने अयशस्वी शोधात होतो.

"मी स्ट्राइक करत आहे, क्रिस्टोफर. मला आमचे मांजरीचे पिल्लू सापडत नाही . ती माझ्या मनात आहे, मी तिला माझ्या हृदयातही अनुभवू शकतो, पण मी तिला शोधू शकत नाही."

"ते होईल, काळजी करू नकोस." ख्रिस्तोफरकडे जगण्याचा विश्वासार्ह मार्ग होता. फार काही न बोलता तो विश्वाच्या निर्मात्यावर अवलंबून राहिला आणि शांत विश्वास ठेवला.

"ती सतत माझ्या मनात असते."

"ती तिची आहे का?" त्याचे डोळे नाचत होते.

"कदाचित. असे वाटते. आपण बघू. मला ती कधी सापडली तर !"

"तुम्ही तिला शोधू शकाल; ती तुला कॉल करतेय."

त्या संध्याकाळी मी आमच्यापासून फार दूर नसलेल्या एका छोट्या बाजारपेठेबद्दल विचार केला. "अहो, स्पेन्सरच्या स्टेशनरीने पाळीव प्राण्यांचे अन्न स्टोअर केले आहे ते लक्षात ठेवा?"

"होय."

"त्यांच्याकडे सर्व प्रकारच्या अतिपरिचित पोस्टिंगसह एक समुदाय बोर्ड आहे, कदाचित . . ."

"तुला सकाळी खाली जायचे आहे का?"

"आता आपण जाऊ शकतो का?"

मलाही माझ्या आजूबाजूचा मार्ग माहित नव्हता आणि तोही. ख्रिस्तोफर दररोज नवीन लोकांना भेटत होता आणि व्यावसायिक गोष्टी हाताळत होता. पण मी ते दुकान पाहिले होते आणि आता ते माझ्या मनात अगदी स्पष्ट झाले होते.

पोस्टरवर इतर दोन आठ आठवड्यांच्या मांजरीच्या पिल्लांसह मी तिचा फोटो पाहिल्याबरोबर, मला समजले की ती मिस्टर आहे. कसे? मला कल्पना नाही.

"ती ती आहे!" मी आनंदापेक्षा जास्त आनंदी होतो. "चला घरी जाऊन त्यांना फोन करू."

ते सेल फोनच्या आधीचे दिवस होते पण घरी परतण्यासाठी ते फक्त एक लहान ड्राइव्ह होते.

"हाय, मी पोस्टरवरील बाळांना कॉल करत आहे. तुमच्याकडे अजूनही आहेत का?"

"हाय, होय." तिने अनेक प्रश्न विचारण्यास सुरुवात केली: "तुमच्याकडे आता मांजरी आहेत का? कोणतेही कुत्रे? तुम्ही आधी मांजरीचे पिल्लू वाढवले आहे का? तुम्ही किती शोधत आहात?" आमच्या मांजरीचे कुटुंब, आमचे अंगण आणि आमच्या पशुवैद्यकीय डॉक्टरांबद्दल प्रश्न.

"मला तुमची पशुवैद्य माहिती आहे," ती पुढे म्हणाली. "मी त्याच्याकडून शॉपिंग सेंटरच्या दुसऱ्या बाजूला काम करतो. तो एक चांगला पशुवैद्य आहे."

तिने माझ्या उत्तरांना मान्यता दिली असावी: "तुला उद्या भेटायला आवडेल का? मी स्टीव्ही आहे, माझा नवरा ब्रायंट आहे. धरा. . . ." क्षणिक विराम मिळाला. "दुपारी दोनच्या सुमारास तुम्ही आमच्या घरी येऊ शकता का?"

मी ख्रिस्तोफरकडे पाहिले जो आमचे स्पीकरफोन संभाषण ऐकत होता. त्याने होकार दिला होय

होय, होय, होय मला ओरडायचे होते! "हो, दोन छान होतील," मी म्हणालो. "आम्ही ख्रिस्तोफर आणि अंबर आहोत."

"आम्ही दोघे इथेच असू, उद्या भेटू."

त्या संध्याकाळी, मी नवार, गर्ल ग्रे आणि हकलबेरी एकत्र जमले.

"काय अंदाज लावा, बाळांनो? उद्या तुझे बाबा आणि मी नवीन बाळाला भेटणार आहोत. ती तुमची नवीन बहीण असू शकते! ते रोमांचक आहे का?"

मुलगी ग्रे शांतपणे आमच्याकडे पाहत होती जणू ती काहीतरी मोजत आहे आणि नंतर तिचे डोके माझ्या हातावर घासले. मी काय बोलतोय ते तिला कळतंय का, असं मला वाटलं. हक निघून गेला आणि नवारने ख्रिस्तोफर आणि माझ्याकडे पाहिले, त्याचे विशाल हिरवे डोळे टक लावून पाहत होते.

"तुला वाटतं की त्याला माहित आहे?"

ख्रिस्तोफर आणि नवार अशा कळ्या होत्या. "त्याला काहीतरी माहित आहे."

"मी थांबू शकत नाही." मी गर्ल ग्रेला पेटवले आणि तिला सांगितले की मी तिच्यावर प्रेम करतो. "अरे यार, मला शांत व्हावं लागेल जेणेकरून मी झोपू शकेन."

दुसऱ्या दिवशी दुपारी स्टीव्हीने दारात उत्तर दिले. "हाय! ब्रायंट इथेच कुठेतरी आहे. आत या, कसे आहात मित्रांनो?"

"मी खूप उत्साहित आहे."

ब्रायंट आमच्यात सामील झाला आणि मला ते दोघे लगेचच आवडले. मी पाहिले की त्यांच्याकडे दोन मांजरी आहेत त्यांच्या दिवाणखान्यात थांबलो पण मला ती बाळ दिसली नाहीत.

"ते पेनेलोप आणि शरद ऋतू आहे, आणि काळी जी लपवत आहे ती जास्मिन आहे. आमच्याकडे आणखी दोन आहेत पण ते अंगणात आहेत. तू मांजरीच्या पिल्लाची गोष्ट वाचलीस का?"

"ते एक दिवसाचे होते तेव्हापासून स्टीव्हीने त्यांना हाताने वाढवले," ब्रायंट भावनेने म्हणाला अभिमान "ती त्यांना तिच्यासोबत काम करायला घेऊन गेली. तिने त्यांना चोवीस तास खायला दिले आणि त्यांचे संरक्षण केले. . . जन्मापासूनच त्यांचे डोळे बंद असतानाही तिने त्यांना स्वच्छ केले आणि उबदार ठेवले."

"खरोखर, ते प्रभावी आहे; तुला इतक्या लहान मांजरीच्या पिल्लांचा अनुभव असला पाहिजे." मला नवजात मुलांबद्दलचा माझा स्वतःचा अनुभव आठवला. "ते सहजासहजी होत नाही."

"आम्हाला सर्वात वाईट रित्या जखमी प्राणी मिळतात: पिल्ले आणि मांजरीचे पिल्लू," स्टीव्ही पुढे म्हणाला. "हे तिघांचा जन्म व्हॅलेंटायन डेला झाला होता आणि त्यांना प्लास्टिकच्या पिशवीत ढकलून कचऱ्याच्या डब्यात फेकण्यात आले होते."

"काय? तुम्ही जे लिहिलंय ते मी वाचलं आहे पण तुम्ही म्हणता तेव्हा ते खूप वाईट वाटतं."

"मी शेवटचा स्वयंसेवक होतो जो अजूनही काम करत होतो — दीर्घ दिवसाच्या शेवटी — जेव्हा एक प्राणी नियंत्रण अधिकारी लॅव्हेंडर कुत्र्यासाठी घाईघाईने आत आले आणि कृपया नवजात मांजरीचे पिल्लू वाचवण्याची तातडीची विनंती. ती म्हणाली की एक हारदलेला स्वच्छता कर्मचारी जेव्हा त्याने ते ऐकले तेव्हा त्याच्या दिवसभर गोंधळ उडाला होता. त्या संध्याकाळी मी त्यांना माझ्यासोबत घरी नेले."

"ते एक दिवसाचे होते? तुम्हाला त्यांच्या किटी आईबद्दल काही माहिती आहे का? तिला काय वाटले याची मी कल्पना करू शकत नाही. तो त्या मोठ्या व्यावसायिक डब्यांपैकी एक होता का?"

"होय."

"त्याने त्यांचे कसे ऐकले? ते ट्रक खूप आवाज करतात."

ख्रिस्तोफरने माझ्या खांद्यावर हात ठेवले. "तो वेगवेगळ्या कानांनी ऐकत होता."

"मला त्यांच्या आईबद्दल कधीच माहिती नव्हती. ते खरोखरच गोंडस आहेत; तुम्हाला त्यांना भेटायचे आहे का?"

"हो."

"ते मांजरीच्या खोलीत आहेत; तुम्ही दोघे आत जाऊन त्यांच्यासोबत बसू शकता." स्टीव्ही आम्हाला हॉलच्या खाली घेऊन जात होता. जेव्हा आम्ही दार उघडले तेव्हा आम्हाला तीन लहान, केसाळ चेहरे दिसले. ते रंगीबेरंगी मांजरीच्या खेळण्यांशी खेळत होते आणि आम्हाला पाहण्यासाठी थांबले.

आम्ही सोप्यावर बसलो तेव्हा ते प्रत्येकजण आमच्यावर बसण्यासाठी वर चढला.

"ते गोंडस नाहीत का?"

"इतकं लहान." मी त्यापैकी एक माझ्या हातात घेतला.

"तुला आवडेल तोपर्यंत रहा." स्टीव्ह हसला. "तुम्ही म्हणालात की तुम्हाला एक पाहिजे?"

ख्रिस्तोफर आणि मी एकमेकांकडे पाहिले. "आमच्या तीन मांजरींसोबत. . . एक महान होईल."

"मला कसं कळणार?"

"तुम्हाला कळेल की तुमचा कोणता आहे." स्टीव्हने पुन्हा हसून दार बंद केले.

छोटी माकडं आमच्या अंगावर चढली. ख्रिस्तोफरने त्यांच्या स्ट्रिंग खेळण्यांपैकी एक उचलले आणि तिन्ही मांजरीच्या पिल्लांना शेवटी उंदीर पकडायचा होता. त्यांनी एकमेकांचा त्यांच्या बोगद्यात पाठलाग केला आणि नंतर उडी मारून आणि लपून एकमेकांना घाबरवले. ते मोहक होते.

मी तीन लहान, जिज्ञासू मांजरीच्या पिल्लांसह बसलो असताना, त्यांच्या मांजरीच्या आईला शांती मिळावी म्हणून मी मूक प्रार्थना केली. तिची मुलं सुरक्षित होती आणि मी तिच्या सुखासाठी आणि सुरक्षिततेसाठी प्रार्थना केली.

सुमारे वीस मिनिटांनंतर इतर दोन मांजरीचे पिल्लू पळून गेले आणि एकत्र शोधायला गेले, परंतु मी फोटोमध्ये ओळखलेली लहान मुलगी आमच्यावर चढत राहिली. तिने माझा स्वेटर उचलला आणि माझ्या खांद्यावर घेतला. मग ती क्रिस्तोफरच्या खांद्यावर गेली. आम्हाला सोडून जायची इच्छा नसल्यासारखी ती मागे-पुढे चालली. बाकीचे दोघे अजूनही खेळत होते आणि एकमेकांचा पाठलाग करत होते. ती माझी आहे हे मला माहीत होतं.

ख्रिस्तोफर आणि मला याबद्दल बोलण्याची गरज नव्हती. मी तिच्यावर ताबडतोब प्रेम केले आणि सांगू शकतो की त्यानेही केले.

जेव्हा स्टीव्ह परत आला, तेव्हा मी ख्रिस्तोफरच्या खांद्यावर बसलेला लहान फर-बॉल उचलला. "ही एक मुलगी आहे का?"

"हो, ती फोटोतली 'ट्रेस' आहे."

"मी तुझे फोटो बघितल्यावर तिला ओळखले. . . बाकीचे दोन सारखे दिसतात पण ती दिसते. तिचे नवीन त्यांच्यापेक्षा वेगळे. ती माझ्या मनात आहे. वर्षानुवर्षे. मी तिचे नाव आधीच ठेवले आहे. नाव मिस्टर आहे."

"ते एक मनोरंजक नाव आहे. हे गूढ वाटते."

"आमच्या इतर मांजरीचे पिल्लू काय करतील असे तुम्हाला वाटते?"

"तुला नेव्ही माहित आहे," क्रिस्तोफर हसला. "तो तिची काळजी घेणार आहे."

नवर नेमके तेच करणार हे मला माहीत होते.

"मला वाटते की हकलबेरीला तिच्याबरोबर खेळायचे आहे. आणि गर्ल ग्रे? आम्हाला प्रतीक्षा करावी लागेल आणि पहावे लागेल. तिला कदाचित सुरक्षित ठिकाणाहून तिचे निरीक्षण करावेसे वाटेल."

आम्ही हा थोडासा फ्लफ लिट्टिंग रूममध्ये नेला आणि मी त्या दोघांशी बोललो. "या बाळांना वाचवल्याबद्दल तुमचे खूप खूप आभार."

"मी तिला मिस करणार आहे. मला माहित आहे की ती एका चांगल्या घरी जाणार आहे, पण तरीही मी आज रात्री तिच्याबद्दल विचार करत आहे."

ब्रायंटने स्टीव्हच्या वर हात ठेवला. "तिला आमच्या सर्व बचाव बाळांवर प्रेम आहे."

"मी कॉल करेन आणि तुला सांगेन की ती कशी आहे," मी वचन दिले.

"हा! ती आज रात्री खूप पकडणार आहे आणि चुंबन घेणार आहे," क्रिस्टोफर म्हणाला. "मला खूप आनंद झाला आहे तुम्हांला भेटलो आणि तिच्यावर प्रेम केल्याबद्दल खूप खूप धन्यवाद."

माझ्याकडे आत मऊ ब्लॅकट असलेला वाहक होता पण मी तिला तिथे ठेवले नाही. माझ्या मिठीत तिच्या नवीन ब्लॅकटमध्ये कुरळे राहण्यात तिला आनंद झाला. क्रिस्टोफरने गाडी सुरू केली तेव्हाही ती नुसती पुरते आणि मऊपणात लपली.

वचन दिल्याप्रमाणे मी थोड्या वेळाने स्टीव्हीला फोन केला. "ती खूप सुंदर आहे. . आणि आमच्या मांजरी फक्त थंड आहेत. ते त्यांचे काम करत आहेत आणि तिला खेळू देत आहेत.

"तिचे आयुष्य आनंदी असेल, मी सांगू शकतो. ओह ... एका छान व्यक्तीने आमच्याशी युनो आणि डॉस बद्दल संपर्क साधला, त्यामुळे असे दिसते की त्यांचे एकत्र घर असेल. कॉल केल्याबद्दल धन्यवाद. "

"त्यांच्यावर प्रेम केल्याबद्दल आणि ते लहान असताना त्यांची काळजी घेतल्याबद्दल धन्यवाद."

2. हे शक्यतो खरे असू शकते का?

त्या पहिल्या आठवड्यात, नवरने खात्री केली की तो नेहमी तिच्या जवळ असतो.

त्याने तिला स्पर्श केला नाही किंवा तिच्याबरोबर झोपला नाही किंवा तिच्याशी खेळला नाही. तो फक्त तिथेच थांबला जिथे तो तिला काय करत आहे ते पाहू शकत होता. ती फार दूर भटकत नव्हती म्हणून कधी कधी तो सोप्याच्या मागच्या बाजूला उडी मारायचा जिथे तो तिला दिवाणखान्यात आणि सनरूममध्ये पाहू शकतो. ती बागेतल्या बगांचा पाठलाग करत असताना तो आमच्या आरामदायी, समोरच्या पोर्चवर एका बाकावर बसला. ती बाहेर अंगणात असताना तो तिच्या मागे गेला आणि मग जवळच झोपला. तो डुलकी घेत होता असे दिसत होते पण तो नव्हता. ती कुठे आहे याची त्याला नेहमी जाणीव असायची.

तिच्या नवीन घरात तिच्या पहिल्या दोन दिवसांत, हकलबेरीने तिच्या किटीला खूप साईड-आय दिली. तो ती तिथे आहे हे लक्षात येत नव्हते, तिला खूप जवळ जायचे नव्हते

मुलगी ग्रे तिच्यावर प्रेम करत होती. सुरुवातीला तिने नवीन लहान मांजरीचा अभ्यास केला. तिने तिला सुरक्षित दुरून पाहिलं आणि त्यानंतर काही दिवसांनी त्यांनी एकमेकांचा घरातून पाठलाग केला. कधीकधी ब्रॅम्बलबेरी गुलाब गर्ल ग्रेचा पाठलाग करत असे आणि नंतर ते मागे फिरायचे आणि ब्रॅम्बलबेरी तिच्या मोठ्या, चांदीच्या राखाडी बहिणीपासून दूर जाण्यासाठी शक्य तितक्या वेगाने पळत होती.

मला तिचे बरेचसे लहान मुलांचे फोटो गोळा करायचे होते आणि तिच्या अल्बमसाठी मला शक्य तितके फोटो काढायचे होते. ती खूप मोहक होती; तिचे चांगले फोटो काढणे सोपे होते.

रात्री ती माझ्या उशीवर चढली आणि माझ्या शेजारी तिचा लहानसा चेहरा घेऊन झोपली. ते खूप हृदयस्पर्शी आणि कोमल होते. तिच्या फुसक्याने माझ्या नाकाला गुदगुल्या केल्या, ज्याने कधीकधी मला जाग येते. कधीकधी, ती माझ्या डोक्यावर झोपली, ज्यामुळे मला तिच्या सुरक्षिततेवर एकापेक्षा जास्त वेळा प्रश्न पडला.

"ती हे करत राहते यावर तुमचा विश्वास आहे का?" मी काही रात्री नंतर ख्रिस्तोफरला विचारले.

"बरं, तू अजून तिला मारलं नाहीस."

आम्हाला ब्रॅम्बलबेरी मिळण्याआधी, नेव्ही बहुतेक रात्री आमचा रात्रीचा साथीदार होता पण, ती आल्यापासून, तो रोज रात्री तिथे असायचा. रात्रीच्या वेळीही त्याला आपल्या लहान बहिणीची काळजी घ्यावीशी वाटत होती.

"आमच्या बाळांकडे लक्ष दिल्याबद्दल धन्यवाद, मोठा माणूस."

नवरने त्याचे ते मोठे हिरवे डोळे बंद केले आणि डोके मागे केले. तो भव्य दिसत होता.

एका रात्री, ख्रिस्तोफर त्याच्या ऑफिसमध्ये काम करत असताना, ती आमच्या पलंगावर फुगीर घंटा वाजवत होती. टीव्हीच्या पडद्यावर अंधारलेल्या चकाकीत मला फक्त तिची छायाचित्र दिसत होती. मला आश्चर्य वाटले

कारण, सावलीत, ती माझ्या आधीच्या मांजरींसारखी दिसत होती - माझे पहिले मांजरीचे पिल्लू, पृथ्वी, जी ख्रिस्तोफरला भेटण्यापूर्वी बरीच वर्षे माझ्यासोबत राहिली होती.

पृथ्वी एक असामान्य सौंदर्य आणि परम बुद्धिमान होती. जरी ती शुद्ध जातीची एबिसिनियन असली तरी ती त्या जगात नकोशी होती. तिचा एक देखावा होता जो तिच्या ब्रीडरने अवांछित मानला होता आणि म्हणूनच ती माझे मांजरीचे पिल्लू बनली. लाल, किंवा रडी, रंगात, पृथ्वीचे भेदक हिरवे डोळे होते आणि तिचा चेहरा त्रिकोणी ऐवजी गोल होता. मला सांगण्यात आले की काही प्रजननकर्त्यांना त्यांच्या एबिसिनियन्सना मोठे, टोकदार कान हवे होते जे मांजरीच्या डोक्याच्या बाजूला अधिक ठेवलेले होते. तिचे कान टोकदार पेक्षा अधिक वैशिष्ट्यपूर्ण होते आणि बहुतेक मांजरींसारखे तिच्या डोक्याच्या वर ठेवलेले होते. पण पृथ्वीच्या कानाचे सर्वोत्कृष्ट भाग टिपांवरील गडद गुच्छे होते, ज्याने तिला किंचित जंगली देखावा दिला आणि मला तिच्याबद्दल खूप आवडते. कधीकधी मला वाटायचे की फरच्या त्या जंगली तुकड्यांमुळे तिला बाळाच्या लिंक्ससारखे दिसते.

ती जसजशी मोठी झाली तसतसे मला समजले की पृथ्वी मी जमिनीवर आणलेल्या हिरव्या द्राक्षांचा पाठलाग करेल. द्राक्षाचा हिरवा रंग तिच्या डोळ्यांच्या हिरव्या रंगाशी जुळत होता, आणि जेव्हा तिने ते तोंडात धरले तेव्हा ते दिसायला खूप सुंदर होते - अपघाती कलाकृतीसारखे. ती द्राक्षे तिच्या दातांमध्ये हळूवारपणे माझ्याकडे घेऊन जायची. री-रोलसाठी तिने हे बऱ्याच वेळा केले होते, शेवटी, तिने ते खाल्ले. मला त्यावेळी आश्चर्य वाटले की किती मांजरींनी असे केले.

पृथ्वी माझा सर्वात चांगला मित्र आणि मार्गदर्शक होता. मला ती मांजर खूप आवडत होती आणि ती माझ्यासोबत अनेक वर्षे होती. आमच्या प्राणीमित्रांसह हे नेहमीच खूप लवकर संपले आहे. जेव्हा ती देवदूतांसोबत राहण्यासाठी ओलांडली तेव्हा पृथ्वीने मला मौल्यवान जीवन आणि प्रेमाचे धडे दिले. पृथ्वीने मला दिलेली सर्वात महत्वाची भेट म्हणजे एखाद्या प्राण्याच्या प्रेमासाठी माझे हृदय उघडणे किती फायद्याचे होते. तिच्याकडून, मी शिकलो की प्राणी आपले खरे मित्र असू शकतात आणि त्यांचे पालनपोषण करणे आणि त्यांच्याशी नेहमी दयाळूपणे वागणे किती सोपे आहे.

बरं, ब्रॅम्बलबेरी रोझच्या सावलीच्या प्रतिमेमध्ये पृथ्वीची उपमा होती आणि ते घडलं काही आठवड्यांनंतर पुन्हा. जेव्हा मी पहिल्यांदा ब्रॅम्बलबेरी रोझ घेतला होता तेव्हा मी जे पाहत होतो आणि मला जे वाटले होते त्यात काही संबंध होता का? मला आश्चर्य वाटले, "हे शक्यतो खरे असू शकते का?"

दुसऱ्यांदा असे घडले की ख्रिस्तोफर पुन्हा त्याच्या कार्यालयात काम करत होता.

"ब्रॅम्बलबेरी रोझच्या सावलीत मी पृथ्वीचा चेहरा कसा पाहिला हे मी तुला सांगितले तेव्हा आठवते?"

"हाय, प्रेम." तो घराचे डिझाईन रेखाटत होता आणि मी सांगू शकतो की तो खूप विचारात आहे, म्हणून मी त्याचे चुंबन घेतले. "मला पुन्हा विचारा."

"हा, माफ करा. तुला आठवतंय का मी एका रात्री आमच्या पलंगावर पृथ्वी आणि ब्रॅम्बलबेरी कसे पाहिले?"

"अरे, हो."

"ते पुन्हा घडले. आम्ही खेळत होतो आणि अचानक असे झाले की मी ब्रॅम्बलबेरी नाही तर पृथ्वीकडे पाहत आहे."

ख्रिस्तोफर काहीच बोलला नाही. त्याला गूढ विषयांबद्दल अधिक माहिती होती आणि मी विचार केला कदाचित त्याने असे काहीतरी ऐकले असेल.

"ती गोष्ट आहे का?"

"पृथ्वी तुम्हाला भेट देत आहे असे तुम्हाला वाटते का?" ख्रिस्तोफरने विचारले.

"ते सारखेच आहेत . . . काय? तेही शक्य आहे का?"

"मी ऐकले आहे की प्राणी मेल्यानंतर परत येऊ शकतात, म्हणून कदाचित पृथ्वीचा पुनर्जन्म झाला असेल?"

3. कृपया, नाही!

ख्रिस्तोफरला आमचा दयाळू फ्रंट पोर्च अपडेट करायचा होता म्हणून त्याने आमच्या मित्राची व्यवस्था केली लॉरेन, जी लाकूड आणि दगडावर काम करण्यात तरबेज होती, तिच्यावर येऊन मदत करण्यासाठी.

सकाळची उशीर, उबदार, आणि ती आणि मी आमच्या पुढच्या दरवाज्याकडे जाणाऱ्या लाकडाच्या डेकच्या वर पुन्हा हक्काच्या, पुरातन लाल विटा ठेवत होतो. लॉरेन आणि मी रूंद लाकडी फळ्यांवर विटांचा नमुना फिरवण्यावर लक्ष केंद्रित करत होतो. आमच्या आधी घरात राहणाऱ्या लोकांनी पुढच्या दरवाज्याशेजारी सुमारे सात इंच व्यासाच्या लाकडी पृष्ठभागावर एक गोलाकार छिद्र पाडले होते. त्या अंधारात डोकावून पाहिल्यावर आम्हा दोघांनाही काहीच दिसेना. आम्ही मोजले आणि आढळले की विटा पूर्णपणे झाकतील. Brambleberry, किंवा Baby Brambles — तिच्या नवीन टोपणनावापैकी एक — काही महिने जुने आणि पूर्णपणे मौल्यवान होते. आम्ही सूर्यप्रकाशात काम करत असताना तिने आमचे मनोरंजन केले.

तिचे थोडे जाड पोट, पाय लांब होऊ लागले होते आणि तिच्या बाळाच्या फर कोटवर न जुळणारे पट्टे होते. तिने सर्व काही एक्सप्लोर केले: फर्निचरवर चढले, कुंडीतील फुलांच्या पानांमागे लपले आणि जेव्हा ती सापडली तेव्हा बागेच्या सर्व बगांशी खेळली.

अगदी अचानक आणि चेतावणी न देता, माझ्या मांजरीचे पिल्लू आत आल्याची भावना मला पकडली गेली धोका मी आजूबाजूला नजर टाकली आणि ती कुठेही खेळताना दिसली नाही.

"गेल्या काही मिनिटांत तुम्ही ब्रॅम्बलबेरी पाहिली आहे का?"

"ती फक्त इथेच होती, पण नाही . . . ती कुठे गेली?"

"तिला निघताना पाहिलं का? इतर मांजरांपैकी एक दिसली का?"

ती घरात जाऊ शकली असती म्हणून समोरचा दरवाजा उघडा उभा होता. नवर एंट्रीवर गालिच्यावर कुरवाळले होते. "तुम्हाला माहीत आहे का ब्रॅम्बल्स कुठे आहे; ती आत आली का?"

नवराला काळजी वाटत नव्हती.

"बेबी ब्रॅम्बल्स? ब्रॅम्बलबेरी गुलाब?"

काहीही नाही, आवाज नाही.

मी घरातून फिरलो, लॉरेन बाहेर पोर्चवर होती आणि आम्ही दोघे तिचे नाव घेत होतो.

"अरे, ब्रॅम्बलबेरी, कृपया आता घरी येऊ शकता का?"

मी एकप्रकारे हसलो पण माझे पोट बुडू लागले होते. मी परत समोरच्या पोर्चमध्ये गेलो आणि प्रत्येक फर्निचर आणि मातीच्या प्रत्येक भांड्यामागे पाहिले. मी घराच्या कोपऱ्यात फिरलो. "बेबी ब्रॅम्बल्स? ब्रॅम्बलबेरी गुलाब?"

मी त्या रस्त्याकडे पाहिलं जी सकाळपासून बहुतेक शांत होती, शांतपणे म्हणालो, "कृपया, नाही!" पण मी गेटमथून चालत गेलो आणि रस्त्याच्या दोन्ही बाजूंनी शोध घेतला तेव्हा मला काहीच दिसले नाही.

मी डेकमधील त्या कटआउटच्या खाली असलेल्या अंधाराचा विचार केला आणि ती आहे की नाही हे शोधण्यासाठी मी ओढले घराखाली होते.

ती भावना काय आहे? जेव्हा तुमचे हृदय ताबा घेते आणि तुमचे पाय चालायला घेऊन जाते?

"मी घराच्या खाली तपासणार आहे, तू तिला दिसलीस तर मला कळवा."

जेव्हा मी तीन फूट दरवाजा उघडला ज्यामुळे आमच्या घराच्या खाली धूळ आणि गुहेची जागा होती, तेव्हा माझा छोटा ब्रॅम्बलबेरी गुलाब माझ्याकडे धावत आला. मला पाहून तिला जितका आनंद झाला तितकाच मी तिला पाहून होतो. तिच्या चिमुकल्या, धुळीने माखलेल्या चेहऱ्याचे चुंबन घेतल्यावर तिने मला जेवढे तीन चुंबन दिले - मी तिला परत पोर्चमध्ये नेले.

"माझ्याकडे ती आहे!"

लॉरेनने एक दीर्घ श्वास सोडला आणि ती निश्चित दिसली. "ती कुठे होती?"

"घराखाली. तिथे खूप अंधार आहे; मला खात्री नाही की ती तिथे कशी पोहोचली!"

लॉरेन आणि मी डेकमधील त्या गोल ओपनिंगकडे पाहिले.

"तिने खाली उडी मारली असे तुम्हाला वाटते का?"

"हा. ओह, माय गुडनेस. जर तिने असे केले तर ती माकडाचा भाग आहे." लॉरेन म्हणाली.

"चला त्या बाबतीत झाकून टाकूया. . ."

"आणखी शेननिगन्स नाही, लहान." लॉरेन म्हणाली, तिच्या धुळीने माखलेल्या लहानशा वरच्या पाळीव प्राण्याकडे पोहोचत आहे
डोके

आम्ही तिच्या एस्केप हॅचवर वीट मारली आणि तिला आमच्या जवळ ठेवले.

नवर उठला आणि आमच्याकडे बघत आमच्यात सामील झाला, "तुम्ही ठीक आहात?"

आम्हाला हसू येत नव्हते.

काही दिवसांनंतर लॉरेनने मला सांगितले की तिने ब्रॅम्बल्सशी माझे माता आणि त्यांच्या मुलांमधील संबंध सारखेच पाहिले आहे, परंतु तीन महिन्यांच्या मांजरीच्या पिल्लासोबत नाही. मला ब्रॅम्बल्स आवडतात असे म्हणणे पूर्णपणे अपुरे वाटते; हे स्पष्ट होत होते की आमच्यात एक बंधन आहे जे मला आधी माहित नव्हते. प्रेम त्याचा एक भाग होता परंतु इतर शक्तिशाली आणि रहस्यमय कनेक्शन होते.

एक मूळ प्राणीसंग्रहालय आमच्या अंगणात आमच्याबरोबर राहत होता. आमच्याकडे अनेक लाल आणि राखाडी गिलहरी होत्या ज्यांनी आमच्या सुंदर कॅलिफोर्निया ओकच्या झाडांमध्ये घरटे बांधले होते, मोठ्या गटात आलेले कावळे, सर्व प्रकारचा गोंधळ उडवत होते, काही रॅकून जे आमच्या 100 फूट उंचीच्या पाइनच्या झाडांमध्ये लटकत होते आणि बरेच लहान पक्षी ज्यांनी गायले आणि आमच्या मांजरीचे आणि आमचे मनोरंजन केले.

झाडे स्वतःच सौंदर्याची गोष्ट होती: आमच्या अंगणात वीस, 100 वर्षे जुनी भव्य ओकची झाडे होती. दिवसा, ते छत्रीसारखे काम करत होते, सूर्यापासून आम्हाला सावली देत होते, परंतु रात्रीच्या चंद्रप्रकाशात ते ज्ञानी, गूढ प्राणी असल्याचे दिसत होते. ते बहुधा सेन्टीनल्स असावेत.

आमच्या घरामागील अंगणात उगवलेल्या एका ओकच्या झाडाच्या फांद्या सहा वेगळ्या झाडांमध्ये बनल्या होत्या आणि आमच्या स्वयंपाकघराखाली वाढत होत्या. झाडावरच घर बांधलेलं होतं आणि झाडाचं मन लागत नव्हतं.

ती झाडं आमच्या घराच्या अगदी जवळ होती आणि आमच्या मांजरी आणि गिलहरींना रस्ता व्यवस्था दिली आमच्या अंगणात. ते धावत जाऊ शकत होते आणि झाडावरून झाडावर आणि जमिनीला स्पर्श न करता आमच्या छतावर उडी मारू शकत होते. आमच्या छतावरून अनेक गिलहरी किंवा मांजरीचे पिल्लू धावत असताना आत किती छान आवाज येत होता. तो critters एक मैत्रीपूर्ण मंडळ सारखे आवाज. आमच्या बहुतेक खोल्यांमध्ये मोठमोठे, स्पष्ट स्कायलाइट्स होते आणि काही सकाळी, कोणीतरी लहान आणि गिलहरी-इश त्यांच्यावर स्लिप आणि स्लाइड खेळत असल्यासारखे दिसत होते. स्कायलाइट्सच्या उताराच्या खाली पंजाचे ठसे आणि loooong स्लाइडच्या खुणा होत्या.

कमीत कमी बारा 100 वर्षे जुनी पाइन झाडे होती. ते त्यांच्या आयुष्याच्या शेवटच्या टप्प्यावर पोहोचले होते कारण 1902 मध्ये आमच्या शहराची स्थापना झाली तेव्हा त्यांची लागवड केली गेली होती. त्या उंच पाइन्सपैकी एक एकोर्नसाठी स्टोरेज व्हॉल्ट होता. शेकडो, कदाचित हजारो छिद्र, झाडाची साल वरपासून खालपर्यंत सर्व बाजूंनी खोदलेली होती आणि एकोर्नने भरलेली होती, तसेच खोडात मोठी छिद्रे होती जिथे एकोर्न लाकूडपेकरची घरटी होती.

तो एक अविस्मरणीय शांत रविवार होता — बर्डसॉन्गची सामान्य सर्कस आणि गिलहरींना खायला घालल्यानंतर — आणि जशी दुपार सुरू होत होती, तेव्हा अचानक, मला जाणवले की मला ब्रॅम्बलबेरी पाहिल्यापासून बरेच तास झाले आहेत.

ती इतर मुलांबरोबर बाहेर खेळत होती पण सकाळी उशिरा घरी परत आली होती आणि तिला पुन्हा बाहेर गेल्याचे मला आठवत नव्हते.

ख्रिस्तोफरच्या ऑफिसमध्ये जाताना मी प्रत्येक खोलीत डोकावले.

"तुम्ही ब्रॅम्बल्स पाहिले आहेत का?"

"अहो. . . नाही, आज सकाळपासून नाही. नवार आजूबाजूला आहे का?"

मला आमचा मोठा काळा मुलगा आमच्या सनरूममध्ये सूर्याच्या डबक्यात झोपताना दिसला.

"नवी, तुला माहित आहे का ब्रॅम्बल्स कुठे आहे?"

त्याने आपले हिरवे डोळे उघडले आणि माझ्याकडे पाहिले पण उत्तर दिले नाही.

मी प्रत्येक खोलीत अधिक काळजीपूर्वक पाहिले. मी घरभर पाहिले - पलंगाखाली, कपाटात, कपाटात, दारामागे, ती कुठेही असू शकते.

"ब्रॅम्बल्स!"

"ब्रॅम्बलबेरी गुलाब."

"मिस बी."

"बेबी बी."

मी तिची जवळपास सर्व नावं पुकारली आणि तिची ट्रीट ठेवलेल्या कुरकुरीत पिशव्यांचा आवाज करून तिला लपण्यापासून बाहेर काढण्याचा प्रयत्न केला, पण मला ती सापडली नाही.

अंगणाचे दरवाजे उघडे नव्हते आणि क्रिस्टोफर त्याच्या ऑफिसमध्ये उशिरा सकाळचे बहुतेक वाचन करत होता म्हणून मी गृहित धरले की ती त्या दारांच्या बाहेरही गेली नाही.

हकलबेरी एका उंच खिडकीतून अंगणात बघत होती, गर्ल ग्रे बोगद्यात डुलकी घेत होती आणि ब्रॅम्बल्स अजूनही AWOL होते.

मी पुन्हा खोली-दर-खोली शोधायला सुरुवात केली, हातात ट्रीट बॅग. बेडखाली, कोठडीत, चालू शोल्फ 'चे अव रुप, मी काही अस्पष्ट स्लिपर बूट्सच्या आतही पाहिले. . . पण बेबी बी नाही.

मी बाहेर जाण्याचा निर्णय घेतला आणि समोरचा दरवाजा माझ्या मागे बंद असल्याची खात्री केली.

"ब्रॅम्बल्स!"

"बेबी ब्रॅम्बल्स. बेबी बी." तिची ट्रीट बॅग हलवत मी तिला हळूच हाक मारत होतो. तिला कुठेही पहा.

. . पण मी केले नाही

ती समोरच्या पोर्चवर नव्हती, बर्डबाथमध्ये नव्हती, झाडाच्या चीपमध्ये झोपली नव्हती. ती गच्चीवर नव्हती आणि माझ्या पोटात गाठ पडत होती. मला श्वास घेण्याची आठवण करून द्यावी लागली.

आमच्या मालमत्तेवर बराच वेळ चालत असताना काहीही यश न आल्याने, क्रिस्टोफरने माझ्यासाठी बनवलेल्या हार्ट कटआउटसह हाताने बनवलेल्या, लाकडी फ्रंट गेटमधून मी बाहेर पडलो, आमच्या घरासमोरील आळशी रस्त्यावर. शेजारी एक जोडपे सकाळी उशिरा फिरण्याचा आनंद घेत होते.

"तुम्ही एक लहान, मोहक, राखाडी आणि सोनेरी पट्टे असलेले आणि ठिपकेदार मांजरीचे पिल्लू पाहिले आहे का?"

"नाही, तू तुझे मांजरीचे पिल्लू गमावलेस?"

"अरे यार, मी तिला शोधू शकत नाही."

"ती किती वर्षाची आहे?"

"दोन महिने."

"अरे, ती अजून लहान आहे. तिने घर सोडले का?"

"मला नाही वाटत." मला काळजी वाटली हे स्पष्टच असावे.

"ती असेल असे तुम्हाला वाटत नाही अशा ठिकाणी पहा. ते असे असताना ते सॉक्समध्ये लपवू शकतात थोडे." ती जाणून बुजून हसली, जणू ती मी जिथे आहे तिथेच आहे. "तू तिला शोधशील."

मला माझे छान नवीन शेजारी खूप आवडले.

मी परत आत गेलो. "तू तिला पाहिले काय?"

"नाही, मी लॉड्जी रूम आणि माझ्या डेस्कभोवती सर्वत्र तपासले." ख्रिस्तोफर चिंतेत होता पण नाराज नव्हता.

मी अस्वस्थपणे जवळ येत होतो.

मी खोलीच्या खोलीत, कपाटांमधून वस्तू बाहेर काढू लागलो. शूज सोपे होते कारण मला दिसत होते त्यांच्यामध्ये, परंतु सूटकेस, ब्लॅकेट आणि इतर सर्व काही बाहेर आले.

तासाभराच्या चौकशीनंतर मी ख्रिस्तोफरच्या ऑफिसमधील कपाटातील दुमडलेल्या ब्लॅकेटच्या स्टॅकचा वरचा भाग उचलला आणि काय अंदाज लावला?

थरांच्या मधोमध, तिची शेपटी किंवा पंजेची कुजबुज न होता, आणि आवाज न होता, मला ब्रॅम्बल्स उबदार बॉलमध्ये कुरवाळलेल्या, शांतपणे झोपलेल्या आढळल्या. ती उबदार कोमलतेने गुरफटली होती आणि पूर्णपणे बाहेर पडली होती. मला शंका आहे की तिने मला तिच्या नावाने हाक मारली किंवा तिच्या मोहक ट्रीट पिशव्या खडखडाट ऐकल्या.

"माझ्याकडे ती आहे!"

मी तिला वर काढले आणि तिचे चुंबन घेतले पण तिला ते आवडत नव्हते. कदाचित तिला वाटले की तिने तिचे छोटे पंजे माझ्या चेहऱ्यावर उभे केले तर मी थांबेन.

ख्रिस्तोफर आमच्यात सामील झाला आणि आम्ही तिच्याबरोबर आमच्यामध्ये एक मांजरीचे सँडविच बनवले. ती गडबडली आणि थोडा विरोध केला पण त्याने तिच्या चिमुकल्या चेहऱ्याचे चुंबन घेतले आणि तिला प्रेमळपणे फटकारले म्हणून थोडेसे हसले. "खूप वाईट, लहान. पुन्हा लपून जाऊ नकोस." त्याने आपल्या हाताने तिच्या डोक्यावरची फर फुगवली. "तुझी आई तुझ्याबद्दल खूप काळजीत होती."

त्याने पुन्हा तिचे चुंबन घेतले, तिच्या हनुवटीच्या खाली बोटे घासली आणि मी तिला जमिनीवर ठेवले.
आम्ही तिला हॉलवेमधून पळताना पाहिले.

"हा! ती किती हुशार छोटी बदमाश आहे." मी बोललो.

"तिने किती चांगले लपवले हे उल्लेखनीय आहे."

गर्ल ग्रे, हकलबेरी आणि नवार या तमाशासाठी उठल्याही नव्हत्या.

4. ठीक आहे. . . काही लोक त्यांच्या कुत्र्यांना आणतात, बरोबर?

कॅलिफोर्नियाच्या मध्यभागी असलेल्या आमच्या रॅम्बलिंग बोर्ड-अँड-बॅटन हाऊसमध्ये ब्रॅम्बलबेरीला जीवन आवडते किनारा अनेक दारे — खोल्यांमधील आणि बाहेरच्या बाजूने — आणि अनेक मोठ्या खिडक्या.

घर तीन लॉटवर बसले होते, मुख्यतः त्या अनोख्या स्थानिक कुंपणाने कुंपण घातलेले होते, त्यामुळे मांजरींचे कुत्र्यांपासून संरक्षण होते; तथापि, त्यांना रॅकून आणि एकोर्न वुडपेकरशी झगडावे लागले. साउथव्हॅलडमधील आमच्या शेजारच्या भागात आमच्या मांजरींनी त्यांची खेळणी रॅकूनसोबत शेर केली. ते समोरच्या पोर्चवर बसून रॅकून खेळताना पाहतील पण, काही विचित्र आणि अज्ञात कारणास्तव, येथे मध्य किनारपट्टीवर जंगली क्रिटर एक प्रकारचे वेडसर होते आणि मांजरींना मारू शकतात. त्यामुळे मांजरींना दिवसा बाहेर जाण्याची परवानगी देण्यात आली होती, परंतु जेव्हा संध्याकाळ झाली तेव्हा त्या सर्वांना परत आत आणण्यात आले.

नवार स्टारने आपल्या प्रदेशात येण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या मांजरींसोबत मन-नियंत्रण केले, पण आत आमचे नवीन घर — कारण आमची घरे खूप दूरवर बांधली गेली होती आणि आमच्याकडे पामच्या झाडांऐवजी कॅलिफोर्नियाच्या ओकच्या झाडांची छत असल्यामुळे — त्याला रस्ताही दिसत नव्हता. अडाणी लाकडी कुंपण आणि गेट्स देखील इतर बहुतेक मांजरींना बाहेर ठेवत होते.

जेव्हा तो त्याच्या किटी मित्र अण्णाला भेटायला शेजारी नव्हता तेव्हा हकलबेरीला ब्रॅम्बलबेरी तिच्या खेळण्यांसह खेळताना आणि घरातून पळताना पाहणे आवडले. गर्ल ग्रेने तिच्यावर निगराणी करण्यात बराच वेळ घालवला पण तिचा पाठलाग केला आणि तिच्यासोबत लपाछपी खेळली.

ते आमचे halcyon महिने होते; आनंदी आणि अस्वस्थ.

ब्रॅम्बल्सने दुसरे नवीन टोपणनाव घेतले होते; मिस बी - जी एक क्रिस्टोफर होती सर्वात जास्त प्रेम केले. आमच्या घराच्या जवळपास प्रत्येक खोलीत तिची बरीच रंगीबेरंगी मांजरीची खेळणी होती. ख्रिस्टोफर आणि मी पाय हलवून चालायला शिकलो. जर आम्ही तसे केले नाही आणि आम्ही सामान्यपणे चाललो तर आम्ही चुकून तिची खेळणी काढून टाकू शकू.

मांजरींना माझ्या ऑफिसमध्ये मजा करण्यासाठी एक टॉवर होता; ते जवळजवळ पाच फूट उंच होते डुलकी घेण्यासाठी कॉन्डो, स्कॅचिंगसाठी पोस्ट, हेरगिरीसाठी पर्चेस आणि क्लाइंबिंगसाठी रॅम्प. आमच्या दिवाणखान्यातील छोट्या झाडाच्या वस्तूला चार हिरवे, गालिचे लेव्हल आणि सहा लवचिक, ज्यूटच्या सुतळीने झाकलेले हात पट्टेदार, झुलणारे बेल बॉल्स होते. तो थोडा ऑक्टोपससारखा दिसत होता. ब्रॅम्बल्स आणि ग्रे त्यावर चढून बेल बॉल्सह टिथरबॉल खेळू शकत होते.

हिरवा ऑक्टोपस बेबी बीचा आवडता होता. क्रिस्टोफर एका संध्याकाळी तिचं नाटक बघून हसला. "ती तिची किटी यू आहे. तिला ती नक्कीच आवडेल."

मी सर्व प्रकारची लटकणारी खेळणी, आमच्या अंगणातील पिसे आणि रंगीबेरंगी फिती विणल्या. लांब किटी प्लेपेन बोगद्याची जाळी लावली आणि त्याचा एक भाग कुरकुरीत पांढऱ्या टिश्यू पेपरने भरला. ब्रॅम्बलबेरी आणि गर्ल ग्रे एकमेकांचा बोगद्यात पाठलाग करतील. ते

रंगीबेरंगी स्विंगिंग विचलितान्तर फलंदाजी केली आणि ब्रॅम्बलबेरी कधीकधी कागदाच्या ढिगाऱ्याखाली लपत असे. ती वाट पाहायची, वाट पाहायची आणि मग स्वतःला गर्ल ग्रे किंवा हकच्या जवळ आणायची आणि सामान्यतः मांजरीचे पिल्लू त्यांना घाबरवायचे. ती खूप लहान होती आणि ती एका चुरगळलेल्या तपकिरी कागदाच्या पिशवीत लपवायची आणि मग - आवाज न करता - एक पंजा गाठायचा आणि जेव्हा ते पुढे गेले तेव्हा त्यांना आश्चर्यचकित करायचे. जेव्हा तिने नवरला असे केले तेव्हा तो वळून तिच्याकडे त्याच्या हिरव्यागार डोळ्यांनी पाहत होता जणू काही म्हणाला, "मला माहित आहे की तू तिथे आहेस. तू मला फसवले नाहीस."

ब्रॅम्बलबेरीच्या फरचे हलके भाग ब्रिस्कट-रंगीत होते — अगदी पालोमिनो घोड्यावरील कोट आणि प्राण्यांवर माझा आवडता रंग. आमच्या अंगणात काँक्रीट नव्हते आणि जेव्हा ती झाडाच्या चीपांवर पडली होती, तेव्हा तिचे रंग मिसळले होते. जोपर्यंत ती हलत नाही तोपर्यंत तिला शोधणे नेहमीच सोपे नव्हते.

"तिच्या जन्माआधी, तिच्यावर प्रेम करणाऱ्या कोणीतरी किटी हेवनमध्ये तिला कपडे घालण्यास मदत केली. तिचे पृथ्वीचे कपडे." क्रिस्टोफर म्हणाला, त्याचे डोळे चमकत होते, "मला वाटते की त्यांनी तिला सानुकूल बनवलेले कॅमो जॅमी दिले."

"मला वाटतं तू बरोबर आहेस! मी पैज लावतो की ती डायना होती - तिला मांजरीचे पिल्लू खूप आवडत होते.

डायना इतके दिवस आमची मैत्रीण होती. एका संध्याकाळी आम्ही साऊथलँडमध्ये जेवायला बाहेर असताना तिला आणि तिचा ग्रीक नवरा भेटलो. आणि मग आम्हाला कळले की ते आमच्यापासून रस्त्यावर राहतात. तिचे ख्रिस्तोफरवर प्रेम होते आणि तिने बराच काळ त्याच्या व्यवसायात मदत केली. तिच्याकडे नेहमी एक किंवा दोन सुंदर मांजरी होत्या. आम्ही सेंट्रल कोस्टला गेल्यानंतर लवकरच ती स्वर्गात गेली.

माझ्याकडे हाताने बनवलेले सॉफ्ट-लेदर बॅकपॅक होते आणि मला वाटले की ब्रॅम्बलबेरी रोझला माझ्यासोबत फिरायला आवडेल. मी तिला त्यात टाकले आणि तिला नैसर्गिक अन्नाच्या दुकानात नेले. तिची फारशी हरकत नव्हती पण खडे-दगडाच्या एंट्रीवर किराणा गाड्यांचा खणखणीत आवाज तिला आवडेल असे मला वाटले नाही. म्हणून मग मी तिला आमच्या नगर परिषदेच्या बैठकीत घेऊन जाण्याचा विचार केला. 1913 मध्ये बांधलेल्या आमच्या सिटी हॉलची ऐतिहासिक वास्तू म्हणून नोंद झाली. आमच्या छोट्या शहरातील ऑल सेंट्स एपिस्कोपल चर्च म्हणून त्याची सुरुवात झाली आणि सभा घेण्यासाठी ही एक आनंददायी इमारत होती. त्यात झाडाच्या आकाराची, हाताने बनवलेली लोखंडी रेलिंग्ज होती ज्याने प्रवेशाच्या पायऱ्या एका रुंद, स्वागतार्ह समोरच्या पोर्चपर्यंत लावल्या होत्या आणि एक जुनी -उंच, खड्डेमय छत असलेले लाकडी आतील भाग, मी माझ्या पाठीमागे बॅकपॅक धरले आणि आमच्या नगर परिषदेने महत्त्वाच्या नागरी विषयांवर चर्चा केली म्हणून ब्रॅम्बल्सला आजूबाजूला पाहू दिले.

"तुमच्या बॅकपॅकमध्ये काय आहे?"

"काय नाही, कोण? तिचे नाव ब्रॅम्बलबेरी रोझ आहे."

"अरे, देवा, ती गोंडस आहे."

काय चालले आहे ते पाहण्यासाठी दुसरे कोणीतरी वर गेले.

"तुम्ही तुमच्या मांजरीचे पिल्लू मीटिंगला आणले?"

"बरं. . काही लोक त्यांच्या कुत्र्यांना घेऊन येतात, बरोबर?"

ब्रॅम्बल्सला खूप काही पाळायचे नव्हते आणि लोकांना तिला स्पर्श करायचा होता, पण त्यांचा आदर होता. ती अप्रतिम होती.

आमची महापौर एक महिला होती जिचा कुत्रा तिच्यासोबत सभाना यायचा आणि कधी भेटायचा ब्रॅम्बल्स तिला एक खोडकर स्मित मिळाले. "तुम्ही तुमची मांजर तुमच्या बँकपॅकमध्ये आणली?"

मी हसलो.

"अर्थात तुम्ही केले." आणि ती तिच्या लहान पांढऱ्या कुत्र्याशी बोलत हसत निघून गेली. "चला, मिस्टर क्लाउड."

ती लहान असतानाच आम्ही तिला आणखी अनेक सभाना घेऊन गेलो. तिला ते आवडले नाही असे वाटत नव्हते पण मनालाही वाटत नव्हते. मला पटकन कळले की जर मी आतल्या मऊ कोकराचे न कमावलेले कातडे वर काही पदार्थ टाकले तर ती खूप आनंदी होती.

आमचे पशुवैद्य एक मृदुभाषी आणि ज्ञानी होते आणि त्यांना आमच्या बाळांवर प्रेम होते. त्यांची काळजी कशी घ्यायची याबद्दल त्याला एक विश्वासार्ह आणि विविध ज्ञान असल्याचे दिसत होते. त्याने मला माझ्या लहान मुलांवर उपचार करण्याच्या काही अल्प-ज्ञात, गैर-वैद्यकीय मार्गांबद्दल सांगितले. तिच्या तपासणीच्या भेटीदरम्यान, मी डॉ. थॉमस यांना विचारले की ते पशुवैद्य कसे झाले.

"मी नेदरलँडमध्ये मोठा झालो आणि माझे आजोबा पशुवैद्य होते, त्यांनी मांजरी आणि कुत्र्यांसह शेतातील प्राण्यांची काळजी घेतली. त्याच्याकडे मोठे हरितगृह होते आणि त्याने सर्व प्रकारच्या औषधी वनस्पती, वनस्पती आणि फुले उगवली. त्यांनी प्राण्यांसाठी उपाय केले. मी त्याच्याकडून शिकलो."

"अरे. तो ज्ञानाचा जुना-जगाचा आधार आहे. आणि हरवलेली कला. त्याला एक प्रकार आला असावा आत्मा."

"त्याला त्याच्या गावात उच्च सन्मानाने ठेवले गेले."

"तुम्ही त्याला मिस केलेच पाहिजे. मला सांगण्यात आले आहे की सर्व डॉक्टर हे बरे करणारे नसतात - त्यावेळी मी तसे केले नाही याचा अर्थ काय ते जाणून घ्या. असे वाटते की तुमचे आजोबा एक अविश्वसनीय उपचार करणारे होते. "

त्याच्या लक्षात आले की ब्रॅम्बलबेरीचे शरीर जसजसे मोठे होत गेले, तिची शेपटी वाढत गेली. वाढत आहे. . . आणि वाढत आहे. . . आणि

"ब्रॅम्बल्सच्या शेपटीत अनेक अतिरिक्त कशेरुक आहेत. ती तिला ती lonnnnng शेपूट देते. हे तिला समतोलपणाची असामान्य जाणीव देखील देते. ती खूप गोंडस आहे," तो पुढे म्हणाला, त्याच्या डोळ्यात चमक आहे, "आणि घरगुती मांजरीच्या इतिहासातील सर्वात लांब शेपटींपैकी एक आहे."

"ब्रॅम्बलबेरी रोज खोलीत जाते आणि पाच मिनिटांनंतर तिची शेपटी येते." क्रिस्टोफरने गोड हसून घोषणा केली.

तिने आमच्या अंगणातील झाडे किट्टी यू मधून पदवी प्राप्त केली. सुरुवातीला, ती फक्त त्यांच्याकडे धावत आली आणि कुस्ती खेळत असल्याप्रमाणे त्यांना पकडले, परंतु ती लवकरच बाजूला वाढलेल्या त्या मोठ्या, वळणदार फांद्या नेव्हिगेट करायला शिकली. आमचे अंगण शतकानुशतके जुने कॅलिफोर्निया ओक्सने झाकलेले असल्याने, आमच्याकडे जमिनीपासून जवळ असलेल्या, वळणावळणाच्या बाजूच्या फांद्या भरपूर होत्या ज्या मांजरीच्या पिल्लाला पळवून लावण्यासाठी योग्य होत्या.

आमच्या सर्व मांजरी झाडांवर चढल्या, पण ब्रॅम्बलबेरी लहान असतानाच एक नवीन गोष्ट घडू लागली. ती उड्या मारू लागली. आमच्या अंगणात राहणाऱ्या मूळ राखाडी आणि आयात केलेल्या लाल गिलहरींप्रमाणे ती एका शाखेतून दुसऱ्या शाखेत उडी मारू शकत होती. तिचे भाऊ आणि बहीण हे करू शकत नव्हते.

ते जमिनीवर बसून तिला पाहत होते.

जसजशी ती थोडी मोठी झाली, तसतशी ती उंचावर गेली आणि आमच्या घराच्या छतावर छोट्या फांद्यांवरून उड्या मारू लागली. यात उल्लेखनीय गोष्ट अशी की ती शाखा जिथे उडी मारेल तिथून ती दूर जाईल. मी माझ्या ऑफिसमध्ये काम करत असताना हे दोन वेळा पाहिले. एके दिवशी ख्रिस्टोफर दुपारी घरी असताना ती आमच्या अंगणातल्या झाडांवर चढू लागली. मला वाटले की ती कदाचित तिची जादू उडवणारी गोष्ट पुन्हा करेल.

"ख्रिस्टोफर, तुला येऊन ब्रॅम्बल्स बघायचे असतील." तो माझ्या ऑफिसमध्ये गेला आणि आमची इतर मांजरी जिथे चढली त्यापेक्षा तिला उंच चढताना पाहिले. "ती उडी मारणार आहे." मी हळूच म्हणालो.

तिने माझ्या ऑफिसच्या खिडकीच्या बाहेर सुमारे तीन इंच व्यासाच्या आडव्या फांदीवर समतोल साधला.

तिने छताकडे लक्षपूर्वक पाहिले आणि ती शांत झाली.

मग तिने लाँच केले!

आम्ही फक्त तिची शेपटी पूर्वेकडे गायब झाल्याचे पाहिले. आम्ही आमच्या खड्डे असलेल्या छताच्या कड्यावर तिचा घोटाळा ऐकला आणि ती निघून गेली.

"व्वा. मी असे काहीही पाहिले नाही." क्रिस्टोफरचे डोळे आश्चर्याने विस्फारले होते.
"ती विलक्षण आहे."

तिच्या किटी पाकॉरबद्दल आश्चर्यकारक गोष्ट म्हणजे ती जमिनीपासून सुमारे वीस फूट उंच होती आणि ती फक्त तिला दिसणारे अंतरच नाही तर तिने उडी मारून निर्माण केलेले अंतर देखील मोजत होती. ती तंतोतंत आणि मोहक होती. ती अद्वितीय आणि फक्त अविश्वसनीय होती, अनुभवी एअरबोर्न परफॉर्मरप्रमाणे हवेतून उडत होती.

"तुला माहित आहे का ते काय आहे?" मी विचारले.

त्याने माझ्याकडे पाहिले पण उत्तर दिले नाही.

"ते मिस्टर आहे."

"तुम्ही बरोबर आहात." तो उद्गारला. "तिचे नाव नक्कीच ब्रॅम्बलबेरी रोझ आहे, परंतु तिचा आत्मा मिस्टर आहे."

ते दिवस आमच्या किनारपट्टीच्या समुदायात होते, ज्यांची लोकसंख्या अंदाजे 3,000 होती
आम्ही पूर्वी कुठेही राहिलो असे नाही. आमचे घर शहरापासून दोन जंगलात पसरलेले होते: आम्ही सकाळी कॉफी, पार्क, आमच्या काही मित्रांची घरे आणि मैदानी थिएटरमध्ये
जाऊ शकतो. घर एकमेकांसारखी दिसत नव्हती. ते बहुतेक 100 वर्षांचे होते आणि मोठ्या लॉटवर सेट होते.

यार्डमध्ये गवत नव्हते, परंतु फुले, बागा, झाडांची छोटी जंगले आणि झाडाची साल होती. एक सामान्य कुंपण सामग्री म्हणजे द्राक्षांच्या मळ्यातील वास्तविक द्राक्षे.
दोन-इंच चौकोनी, हलक्या राखाडी, चकचकीत काठ्या जमिनीत सुमारे तीन फूट उंच, अधूनमधून कणरिषेला आधार देऊन यार्ड छोटले गेले. जेव्हा संस्थापकांना रस्ता
हवा होता तेथे एक झाड वाढत होते, तेव्हा ते झाडाभोवती फिरले. रस्त्यावर वाकड्या होत्या आणि त्यात पथदिवे किंवा पदपथ नव्हते. आमच्या घराजवळच्या अंगणात टिफनी
स्टाईलचे छोटे दिवे होते, पण जेव्हा सूर्य मावळला तेव्हा आमच्या रस्त्यावर अंधार पडला.

हे फार पूर्वीच्या काळात साध्या जगण्यासारखे होते. ख्रिस्तोफर आणि मला ते जास्त आवडले
आम्ही आधी राहिलो असे इतर कोणत्याही ठिकाणी — आणि, प्रिय वाचकांनो, तुम्हाला आठवत असेल, आम्ही लॉस एंजेलिसच्या दक्षिणेस, आणि हवाईच्या ओआहूच्या उत्तर
किनार्यावरील समुद्राच्या अगदी जवळ एका मोहक किनारी समुदायात राहिलो होतो. .

आमच्या लहान समुद्रकिनारी असलेल्या शहरातील बहुतेक सकाळ पक्षांच्या गाण्याने सुरू होते. आमच्याकडे असे अनेक प्रकार होते
मॉर्निंग कोरसमध्ये विविध प्रकारचे आवाज होते आणि एक तासाच्या जवळपास टिकणारे पक्षी. त्यांना पाहिल्यावर आम्हाला पक्षांच्या काही प्रजाती माहित होत्या, पण
आमच्याकडे एक गूढ पक्षी होता जो माकडाच्या किलबिलाटाचा आवाज करत होता. तो कोणत्या प्रकारचा पक्षी होता हे मला माहीत नाही पण त्याने जंगलासारखा आवाज काढला.

आम्ही समुद्रकिनार्यापासून दूर असूनही सीगल्स क्वचितच ऐकले, परंतु आमच्या मोठ्या सुंदर काळ्या कावळ्यांचा रहिवासी कळप त्याच वेळी अगदी जवळ असलेल्या फांट्यांमध्ये
स्थिरावलेला दिसत होता. ते ओरडत असल्यासारखे वाटत होते आणि ते ऐकण्यासाठी आणि पाहण्यास उत्सुक होते. जेव्हा ते घडले तेव्हा आमच्या मांजरी बाहेर होत्या तर त्या
गायब झाल्या. ते पळून गेले नाहीत - अचानक ते जवळपास नव्हते.

निळे कॅलिफोर्निया स्क्रब जे होते जे आमच्या गिलहरी, तपकिरी पक्षांशी मैत्रीपूर्ण होते
ज्यांनी वुड चिप्समध्ये पायाची बोटे पसरून उडी मारली, चमकदार हिरवे हर्मिंगबर्ड्स, पिवळे आणि राखाडी वॉरब्लर्स ज्यांनी सर्वात गोड किलबिलाट
आवाज काढला आणि आम्ही शिकलेल्या लहान लहान राखाडी क्युटीजला टपटेड टिटमाइस म्हणतात आणि त्यांना टोकदार डोके होते. ते सगळे सोबत होते पण काळ्या-
पांढऱ्या लाकूडतोड्यांचा अर्जेंडा वेगळा होता. त्यांना सर्व अन्न स्वतःसाठी हवे होते. त्यांनी इतर पक्षांचा पाठलाग केला. त्यांनीच आमच्या पाइनच्या झाडांना लहान छिद्रांनी झाकून
टाकले होते जे त्यांनी एकोर्नने भरले होते. ते आश्चर्यकारकपणे ग्राफिक होते आणि ज्यू यमकाप्रमाणे त्यांच्या डोक्याच्या मागील बाजूस चमकदार लाल टोपीसह काळ्या आणि पांढऱ्या
रंगाचा अतिशय तीक्ष्ण रंग होता.

एके दिवशी ख्रिस्तोफर आणि मी स्वयंपाकघरात बसलो, तेव्हा आम्ही लाकूडपेकरांचा समूह हेरताना पाहिला आमच्या गिलहरी मित्रांवर. ते अन्नाच्या परिस्थितीबद्दल बुद्धिमत्ता गोळा करत असल्याचे दिसत होते. त्यांच्यापैकी बरेच जण ओरडले, आणखी काही लाकूडपेकर झाडांमध्ये दिसू लागले आणि मग ते आमचे गिलहरी मित्र जिथे होते त्या जवळ जाण्यासाठी झाडाच्या फांद्यांमध्ये उडी मारली. अचानक, जणू काही नीरव संकेत मिळाल्याप्रमाणे, त्यांनी आमच्या स्वयंपाकघराच्या खिडकीवर काळ्या सूर्यफुलाच्या बिया खाणाऱ्या लाल गिलहरींवर गोत्यात बॉम्ब टाकण्यास सुरुवात केली.

हे एका समन्वित फ्लाइंग मॅन्युव्हरसारखे दिसत होते, जसे की आम्ही उपस्थित असलेल्या एअर शोमध्ये.

"अरे यार. आमच्या गिलहरींना दुखापत होणार आहे." मी आमच्या घरामागील अंगणात जाऊन पळायला उभा राहिलो त्यांच्यासाठी हस्तक्षेप.

"हे युद्धासारखे दिसते. ते लोक झिरोसारखे दिसतात!"

"शून्य म्हणजे काय? आणि गरज असताना आमचा कावळ्यांचा कळप कुठे आहे?"

ख्रिस्तोफरचा चेहरा जवळजवळ काजळात बंद झाला होता. दुसऱ्या महायुद्धात उड्डाण केलेल्या जपानी विमानांना आपण शून्य म्हणतो. प्रिय वाचकांनो, तुम्हाला आठवत असेल की ख्रिस्तोफर हा एक समर्पित पायलट होता आणि त्याच्या वडिलांनी त्या युद्धादरम्यान युरोपमध्ये सेवा केली होती.

"अरे, ज्यांच्या पंखांवर लाल ठिपका आहे?"

"हो, आणि विमानाच्या बाजूला. हे पक्षी त्या वॉरबर्ड्ससारखे दिसतात. अरे . तुम्ही करा कावळ्यांच्या कळपाला काय म्हणतात माहीत आहे?"

"मला सांग."

"एक खून."

"कावळ्यांची हत्या? गंभीरपणे? आता आपल्याला तेच हवे आहे. आमची टोळी त्यांच्या मनावर खून करून आत यायची . मांजरींच्या गटाला काय म्हणतात हे तुम्हाला माहीत आहे का?"

"आमचे कुटुंब?" त्याच्या चेहऱ्यावर एक मुर्ख हास्य होते.

"मी पण तुझ्यावर प्रेम करतो, बाळा. मांजरींच्या समूहाला क्लॉडर म्हणतात.

मी त्याच्याकडे न पाहताच सांगू शकलो की तो हसत होता आणि त्या दिवसापासून आम्ही मारेकऱ्या लाकूडतोड्यांचा उल्लेख शून्य म्हणून केला.

आमच्या मागच्या पोर्चवर माझ्याकडे दोन अडाणी मातीची भांडी होती जी मी पडलेल्या पाइन शंकूने भरलेली होती, मी आमच्या मालमत्तेत चालत असताना उचलली. एका भांड्यात घट्ट हिरवे पाइन शंकू होते आणि दुसऱ्या भांड्यात मोठे आणि उघडलेले तपकिरी शंकू होते. मी त्यांना बॉम्ब आणि गोळ्या म्हणत. गोळ्या लहान होत्या आणि त्यांचे लक्ष्य चांगले ठेवता आले. मी त्यांना हवेतून उडवत पाठवल्यामुळे मोठी माणसे अधिक धोकादायक दिसत होती. झिरो बसायला आवडतात अशा शाखांमध्ये त्यांना लक्ष्य करण्यात मी खूप चांगले होते. मला खात्री नाही की त्यांनी मला गांभीर्यने घेतले आहे, परंतु मी एका जोडप्याला त्यांच्या आवाज निर्माण करणाऱ्या गटात पाठवल्यानंतर ते निघून गेले.

आमच्या घरातील सनरूम माझे सुंदर कार्यालय बनले आणि मी काम करत असताना ब्रॅम्बलबेरी रोझने बहुतेक दिवस मला साथ दिली. त्यात सर्वात लांब भिंतीवर रंद खिडक्या होत्या ज्या उघडत नव्हत्या. प्रत्येक बाजूला दोन क्लासिक, जुन्या पद्धतीच्या खिडक्या होत्या ज्या वायुवीजनासाठी उघडल्या होत्या आणि या सर्व उद्यानासारख्या जंगलात दिसत होत्या. दुस-या बाजूला आतील खिडक्या आणि फ्रेंच दरवाजे होते जे आमच्या दिवाणखान्यात जात होते. खिडकीच्या चौकटी सुमारे नऊ इंच खोल होत्या आणि त्याच लाल देवदाराच्या बोर्डाने बनवलेल्या होत्या आणि भिंती आणि छताप्रमाणेच बॅटनचे बांधकाम होते. ही खोली लिफ्टिंग रूमसारखी पांढरी केली गेली नव्हती. हे खरोखरच ट्रीहाऊसमध्ये असण्यासारखे होते आणि आमच्या घरात असणे ब्रॅम्बलबेरीच्या आवडत्या ठिकाणांपैकी एक आहे. ते खूप उबदार होते आणि मांजरीचे पिल्लू झोपण्यासाठी खिडकीच्या कडा रंद होत्या. ती त्या खोलीत पक्षांसह तिथेच होती.

अशाच एका दिवसात मी वर पाहिले आणि माझे मांजरीचे पिल्लू मांजरीच्या कड्यावरून डोलताना पाहिले. तिच्या गळ्यात दोर असलेल्या त्या रंद खिडकीच्या चौकटीपैकी एक. ब्रॅम्बलबेरी स्वतःला गुंफण्यासाठी धडपडत होती. तिचे छोटे पाय लाथा मारत होते. तिच्या पुढच्या पंजेने, तिने तिला गुदमरत असलेल्या दोरांपर्यंत पोहोचण्याचा प्रयत्न केला. तिला श्वास घेता येत नसल्याने तिला आवाज येत नव्हता.

मी पुरेशी वेगाने हलवू शकत नाही! मी माझ्या डेस्कवरून उडी मारली आणि तिला पकडले आणि धरले. आणि तिला धरले. तिला .

"हे प्रिय प्रभू, मला येथे राहू दिल्याबद्दल धन्यवाद." मी माझ्या हृदयाचे ठोके परत घेण्याचा प्रयत्न करत होतो कुठेतरी सामान्य जवळ. माझ्याकडे होते. झाले. भयभीत!

जर मी घरी गेलो नसतो किंवा मी दुसऱ्या खोलीत असतो तर काय झाले असते याचा मला विचार करायचा नव्हता. मला असे वाटले की ती किटी एंजल्सबरोबर राहण्यासाठी घरी जाण्याची किमान दुसरी वेळ होती.

ख्रिस्तोफर नोकरीच्या ठिकाणी होता पण तरीही मी त्याला कॉल केला.

"ब्रॅम्बल्स जवळजवळ मरण पावले."

"काय? मला दुसऱ्या ठिकाणी जाऊ द्या जिथे मी तुम्हाला चांगले ऐकू शकतो. काय झालं?"

"मी माझ्या ऑफिसमध्ये काम करत होतो आणि वरवर पाहता ती खिडकीच्या शेडच्या कॉर्डच्या शेवटी असलेल्या प्लास्टिकच्या गोळ्यांशी खेळत होती. ते एकत्र बांधले गेले आणि, देवा, त्यांनी तिच्या गळ्यात एक फास तयार केला. क्रिस्टोफर, ती मोकळी होण्याच्या प्रयत्नात कड्यावरून झोकून देत होती!"

"ती ठीक आहे ना?"

"असे वाटते."

"आपण आहात?"

"मला वाटते की मला चॉकलेट केक हवा आहे."

"तुम्हाला माहिती आहे, मी इथून पंचेचाळीस मिनिटांत संपेन. तुम्हाला हवे असल्यास, आम्ही कॉफीहाऊसमध्ये जाऊ शकतो.

"मला ते आवडेल. तू इथे येईपर्यंत मी तिला धरून ठेवणार आहे. . . धन्यवाद, मी तुझ्यावर प्रेम करतो."

"माझं पण तुझ्यावर प्रेम आहे. तिला एक चुंबन द्या. "

हे सांगण्याची गरज नाही की मी त्या प्रत्येक दोरखंडाला उघडले आणि ते तसेच राहिले.

याच सुमारास ब्रॅम्बल्सने ठरवले की तिला माझा कॅमेरा आवडत नाही आणि तिने मला तिच्याकडे जाताना पाहिल्यावर ती निघून गेली. (होय, प्रिय वाचकांनो, सायलेंट सेल फोन कॅमेऱ्यांच्या आधीचे दिवस.) मी तिचा झोपलेला फोटो काढण्याचा प्रयत्न केला, तर तिला शटर क्लिक ऐकून ती उठली; ती उठून निघून जाईल, म्हणून मला तिच्या शोपटीचे बरेच फोटो मिळाले.

जेव्हा ब्रॅम्बलबेरी सुमारे सात महिन्यांची होती, तेव्हा दिवस मोठे होते आणि रात्री उबदार. ख्रिस्तोफर आणि मी आमच्या मालमत्तेच्या काठावर काहीतरी विचित्र पाहिले.

"ख्रिस्तोफर!" ती अर्धी कुजबुज होती, अर्धी ओरड होती. तो माझ्या ऑफिसच्या शेजारी दिवाणखान्यात होता आणि रात्र झाली होती, अंधार पडला होता.

"काय चाललय?"

"ते पहा, सुमारे दोन वाजले आहेत! आमच्या मालमत्तेच्या काठावर असल्याचे दिसते. "

"अरे. . . प्रभु."

"ते काय आहे?" माझा आवाज काही कारणाने कर्कश झाला होता. मोठमोठे हिरवे डोळे जमिनीपासून सुमारे तीन फुटांवर असल्यासारखे दिसत होते आणि ते आमच्याकडे टक लावून पाहत आहेत. आमच्या अंगणात इतके दूरवर दिवे नव्हते.

"मला वाटते की तो बॉबकट आहे."

"ते सगळे आत आहेत ना?"

"हो, पोलिसांना बोलवा."

"खरंच?" मी असा विचार केला नसता.

"हो."

म्हणून मी केले. तुम्हाला आठवत असेल की आम्ही एका अगदी लहान गावात राहत होतो आणि पोलीस आणि फायर स्टेशनपासून ब्लॉक होते. आम्ही कोठे राहतो हे निश्चित केल्यावर, पाठवणाऱ्याने आमचे आभार मानले आणि म्हणाले, "गस्त कार लगेच बाहेर येईल."

मी ब्रॅम्बल्सला पकडले आणि तिची प्रतिक्रिया पाहण्यासाठी तिला खिडकीच्या काठावर बसवले. ती भरभरून निघाली इशारा न हलता, तिचे डोळे मोठे झाले आणि हिरव्या डोळ्यांवर लक्ष केंद्रित केले जे दिसले की ते तिच्याकडे मागे वळून पाहत आहेत. तिच्या मागच्या बाजूची फर उठली होती, तिचे कान पुढे होते आणि तिची शेपटी पूर्ण फुललेली होती.

निश्चितच, काही मिनिटांतच आम्ही आमच्या मालमत्तेच्या समोरून एक अतिशय शांत पोलिस पेट्रोलिंग कार फिरताना आणि अंधाऱ्या रस्त्यावरून जात असल्याचे पाहिले. ख्रिस्तोफरने आमचा पोर्च लाइट चालू केला आणि पुन्हा बंद केला. "त्यामुळे त्यांना कळेल की आम्हीच कॉल केला आहे."

आणि मग ते पुन्हा भूतकाळात गेले. ते स्टेल्थ मोडमध्ये होते.

काही मिनिटांतच आमच्या शेजारी शेजारी राहणाऱ्या डेनाची चुलत बहीण घरी आली. ते आठवडाभरासाठी दुसऱ्या राज्यातून भेट देत होते. आम्ही त्याला त्यांच्या ड्राईव्हवेमध्ये पार्क करताना पाहिले आणि जेव्हा तो त्यांच्या समोरच्या दरवाजाजवळ आला तेव्हा आम्ही बागेच्या मार्गावरील दिवे चालू पाहिले. मी त्याला काही मिनिटे दिली आणि नंतर त्यांच्या घरच्या फोनवर कॉल केला.

"हो?"

"अहो, तो तुमचा शेजारी आहे. आज रात्री तुला तुझ्या अंगणात काही दिसलं का?"

त्याचा आवाज थोडासा लचकला. "हो, मी वाटेवर चालत असताना हिरवे डोळे माझ्या मागे येताना दिसले! ते काय होते?"

"ओह, गीझ," मी करू शकलो ते सर्वोत्तम होते.

तो ओरडला, "तुमच्याकडे इथे कोणत्या प्रकारचे प्राणी आहेत?"

"बोबकट असू शकते." ख्रिस्तोफर म्हणाला. मी स्पीकरवर कॉल केला होता आणि तो करू शकला नाही थोडेसे हसण्यास मदत करा.

"तू ठीक आहेस?" गरज पडल्यास ख्रिस्तोफरला मदत करायची होती. "पोलिस आले आहेत."

"ठीक आहे. पण आज रात्री मी तिथून बाहेर जाणार नाही!"

"चांगली कल्पना," क्रिस्तोफर हसला. त्याच्या सध्याच्या नोकरीच्या ठिकाणी बॉबकॅट्स होत्या.

डोळे गेले होते, कोणालाही दुखापत झाली नाही आणि आमचे सर्व मांजरी सुरक्षित होते. ब्रॅम्बल्स काठावर गोठून बसले होते. आणि तिला उचलून धरायचे नव्हते.

मी हळूवारपणे आमच्या मांजरीच्या देवदूतांना कृतज्ञता म्हणून प्रार्थना केली: "चेतावणीबद्दल धन्यवाद."

दुसऱ्या दिवशी सकाळी आम्ही आमच्या शेजारच्या आवारात डीनाच्या चुलत भावासोबत भेटलो आणि त्याबद्दल हसलो पण आम्हाला सावध केले गेले. धोका खरा होता.

5. त्या बाळाकडे पहा! हे लहान बॉबकॅटसारखे दिसते

जेव्हा ब्रॅम्बलबेरी गुलाब दहा महिन्यांचा होता, तेव्हा आणखी एक असामान्य गोष्ट घडली. नवार स्टार सकाळी आमच्या अंगणात गेला आणि पुढच्या पायाला चाव्याद्वारे दुखापत करून घरी परतला. मी आधी सांगितल्याप्रमाणे, तो इतर मांजरींशी लढत नाही किंवा त्याच्याकडेही जात नाही.

"नवीला दुखापत झाली आहे. हे तपासून पहा."

"चला त्याला डॉ. थॉमसकडे घेऊन जाऊ. तुम्ही कॉल करून त्यांना कळवू शकता की आम्ही आमच्या मार्गावर आहोत?"

ड्राइव्ह दरम्यान, ख्रिस्तोफरने विचारले, "हे कसे झाले?"

"हे एक रहस्य आहे, नाही का?" तो खूप दयाळू माणूस असल्याने आणि जवळ असणे आवडते, मी नवीनला माझ्या मांडीवर धरले.

तरुण, गोड पशुवैद्यक तंत्रज्ञानाने आमच्यासाठी समोरचा दरवाजा उघडा ठेवला, "डॉक्टर तुमच्यासोबत असतील एक मिनिट थांब. तुम्ही मधल्या परीक्षेच्या खोलीत थांबू शकता.

आम्ही तिथे असताना, आम्हाला एका कुत्र्यामध्ये बसलेले एक मांजराचे पिल्लू दिसले. तो बॉबकॅटच्या बाळासारखा दिसत होता. पांढऱ्या दुधाचे तोंड असलेले ते गडद राखाडी-पांढऱ्या वाघाचे पट्टे होते.

"तुला ते मांजराचे पिल्लू दिसत आहे का?"

"त्या बाळाकडे बघ. हे लहान बॉबकॅटसारखे दिसते."

"किती गोंडस मांजरीचे पिल्लू!"

डॉ. थॉमस यांनी नवारचा पंजा तपासला आणि आम्हाला सांगितले, "तो ठीक होणार आहे; ती फक्त एक छोटी जखम आहे. मी ते कपडे घालीन आणि त्याला काही अँटीबायोटिक्स देईन." त्याने नवीनचे इतर पंजे तपासले. "तो याआधी दुखापतीमुळे येथे आलेला नाही. काय झालं?"

"चांगला प्रश्न." नेव्हीच्या डोक्यावर ख्रिस्तोफरचा हात होता; नवर ही त्यांची खास किटी होती प्रेम "हे पहिले आहे. तो बाहेर अंगणात गेला आणि तसाच परत आला. आम्ही काही ऐकले नाही."

"हे मांजरीने चावलेले नाही," डॉ. थॉमस म्हणाले. "हे प्राण्यापासून आहे."

ख्रिस्तोफरने परीक्षेच्या खोलीच्या पलीकडे त्या लहानशा रानटी बाळाकडे पाहिले. "ते खात्री आहे की ए गोंडस मांजरीचे पिल्लू."

"अरे, हो, तिला घर हवे आहे."

हा पर्याय आहे असे मला वाटले नव्हते. माझा विश्वास होता की त्याच्या दवाखान्यातील सर्व प्राण्यांची घरे आहेत. डॉ. थॉमस अनेक स्थानिक प्राणी बचाव संस्थांसाठी स्वयंसेवा करत असल्याचे मला कळले. तसेच कुत्रे आणि मांजरांची सुटका केली.

"ती सहा आठवड्यांची होती तेव्हा तिचे दोन्ही मागचे पाय तुटले होते. आमच्या स्थानिक प्राणीमित्रांनी तिला शोधून मला बोलावले. मी तिला इथे आणले आणि मी आधीच तिच्यावर दोनदा शस्त्रक्रिया केली आहे. ती स्थिर आहे पण बरी होत आहे."

"अरे," तो पुढे म्हणाला, "तिचे नाव मिली आहे."

ख्रिस्तोफर आणि मी एकमेकांकडे पाहिले. "तुम्हाला दुसरे मांजरीचे पिल्लू हवे आहे का?"

"हो."

त्याने इतक्या लवकर उत्तर दिले, मला आश्चर्य वाटले. आम्ही दोघेही तिच्या प्रेमात पडलो हे स्पष्ट होते.

"तिच्याकडे घर आहे," क्रिस्टोफरने डॉ. थॉमसला सांगितले.

त्यादिवशी तसे घडले असे वाटले नव्हते. प्रिय वाचक, तुम्हाला कधी वाटते की गोष्टी कारणास्तव घडतात?

"तुम्ही तिला ख्रिसमसच्या सुट्टीनंतर घेऊ शकता."

दुसऱ्या दिवशी ख्रिसमसची संध्याकाळ होती, आणि मला माहित होते की त्याचे कार्यालय बंद होणार आहे.

"आम्ही तिला आज नंतर उचलू शकतो का?" तिला घरी आणायला मी खूप उत्सुक होतो. नाही होती मला त्या छोट्याशा सुंदरीला सुट्टीच्या तीन दिवसांसाठी तुरुंगात सोडायचे होते. ती किती मैत्रीपूर्ण आणि प्रेमळ ठिकाणी होती याने मला काही फरक पडत नव्हता.

"माझ्या कर्मचाऱ्यांना आज रात्री तिला ठेवण्याची गरज आहे."

तो परीक्षा कक्षातून निघून गेला, त्याच्या कर्मचाऱ्यांच्या सदस्यांशी काहीतरी चर्चा केली आणि नंतर परत आला. "तुम्ही उद्या दुपारच्या सुमारास तिला घेऊन येऊ शकता का?"

आणि अशा प्रकारे आम्हाला आमचे पाचवे मांजरीचे पिल्लू मिळाले. ख्रिसमसच्या पूर्वसंध्याला.

आम्हाला आमच्या नवीन मांजरीचे नाव हवे होते आणि तिच्या नावाचा काही भाग तसाच ठेवण्याचा निर्णय घेतला. आम्ही अनेक पर्याय वापरून पाहिले. कारण ती आमच्या इतर मांजरींप्रमाणे चालण्यास असमर्थ होती, परंतु आम्हाला विश्वास होता की ती कधीतरी - पृथ्वीवर किंवा ताऱ्यांमध्ये - क्रिस्टोफरने हॅलीला सुचवले. सर्वात प्रसिद्ध शूटिंग स्टार हॅलीच्या धूमकेतूनंतर आम्ही तिथे उतरलो. मी त्याचे स्पेलिंग वेगळ्या पद्धतीने केले - हेले.

मी मदत करू शकलो नाही पण विचार केला की जर नवार स्टार चावला नसता तर त्या दिवशी आपण डॉ. थॉमसच्या ऑफिसमध्ये गेलो नसतो. कारण ती परीक्षा खोली त्या कुत्र्यांमध्ये दिसली, जर आम्ही इतर परीक्षा कक्षांपैकी एका खोलीत असतो तर आम्ही तिला पाहिले नसते. नवीन तिला आमच्याकडे आणण्याचे एक कारण आहे असे आम्हाला वाटले.

आमच्या इतर मुलांप्रमाणेच ब्रॅम्बलबेरी रोझला तिच्या नवीन लहान बहिणीवर लगेच प्रेम झाले. Brambleberry आणि Hayleigh एकत्र खेळले आणि झोपले. ब्रॅम्बलबेरी सर्वोत्तम मोठी बहिण होती. ब्रॅम्बलबेरी रोझ आणि हेली यांचा जन्म एकाच वर्षी झाला, सुमारे सात महिन्यांच्या अंतरावर आणि ते एकमेकांसारखेच दिसत होते.

काही दुपारी गर्ल ग्रे हेलीच्या शेजारीच झोपायची, जणू काही तिला ख्रिस्तोफर आणि मला दिसत नसलेल्या गोष्टीपासून वाचवल्यासारखे. ग्रेला असे करताना आम्ही पहिल्यांदाच पाहिले होते, कारण ती बहुतेक वेळा स्वतःशीच राहते.

कधीकधी आम्ही आमच्या नवीन मांजरीचे पिल्लू "हेले, हेले, हेले" आणि तिच्या पांढऱ्या पिल्लाला म्हणतो तोंड ती खूप गोंडस होती; तिला कायमस्वरूपी असे वाटत होते की तिने नुकतेच दूध पिणे संपवले आहे.

Brambles अजूनही लहान आणि मौल्यवान होती पण ती दृढनिश्चयी होती. मला वाटतं तो टॉरट्यूड होता तिच्या वारशाचा एक भाग. एकदा तिने एखाद्या गोष्टीवर लक्ष केंद्रित केले की, ती खचली नाही. लहान हेलेसह मांजरी दुपारी बाहेर गेल्या आणि अंधार पडण्यापूर्वी मी त्यांना बोलावले. पण ब्रॅम्बलबेरी आमच्या इतर मांजरींपेक्षा संध्याकाळनंतर बाहेर राहू लागली.

बरं, अर्थातच असं होणार नव्हतं .

माझी शेवटची गोष्ट म्हणजे माझे मांजरीचे पिल्लू गमावणे. ती झुडपांतून धावत येईपर्यंत मी प्रत्येक रात्री नंतर आणि नंतर तिला फोन करत असे.

तिने भटकायचे ठरवले होते, म्हणून मी तिला डॉ. थॉमस यांच्याकडे ओळख करून देण्याचे ठरवले. जेव्हा तिच्याशी माझी बोलणी अयशस्वी ठरली, तेव्हा मी तिला दुपारच्या जेवणानंतर आत ठेवायला सुरुवात केली. तिच्या शेड्यूलमधील हा बदल तिला आनंदी झाला नाही. पण तिची उशीर होणे ही नवीन गोष्ट असल्याने मी तिला खात्री दिली की तिला तिच्या भावा-बहिणींसोबत पुन्हा बाहेर जाण्याची परवानगी दिली जाईल.

"तुम्ही पाहिलेले ते हिरवे डोळे आठवतात? बाहेर अंधार असताना मला तू घरात असायला हवा. जेव्हा ते सुरक्षित असेल तेव्हा मी तुम्हाला पुन्हा फिरू देईन, मी वचन देतो."

तिने माझ्यापासून तोंड फिरवले.

"मी तुला वचन देतो, प्रिये, तू पुन्हा बाहेर येशील."

एका संध्याकाळी मी तिला आत ठेवले, मी तिच्याबरोबर एक नवीन खेळ खेळायचे ठरवले. मला आश्चर्य वाटले की ती एक खेळणी परत मिळवेल का, म्हणून मी कागदाचे गोळे बनवले आणि ते फेकले, पण तिला त्यात रस नव्हता. मी तिची माऊसची खेळणी फेकली, पण तिने त्यांच्याभोवती फलंदाजी केल्यावर तिने त्यांना चावलं आणि हलवलं. एका संध्याकाळी मी हिरवी द्राक्षे जमिनीवर फिरवली - आणि ती तिच्या मागे धावली. मी जे पाहत होतो त्यावर माझा विश्वासच बसत नव्हता. त्यांनी द्राक्ष पाहिल्यावर नवार स्टार पूर्णपणे बिनधास्त होता.

हकलबेरी मून आणि गर्ल ग्रेला हिरव्या फळांचा पाठलाग करण्यापेक्षा ब्रॅम्बलबेरीची धावपळ पाहण्यात अधिक रस होता. Hayleigh निरुत्साही नजरेने पाहिले. मी फेकलेल्या खेळण्यांचा ते पाठलाग करतील पण फळ नाही.

पण ब्रॅम्बलबेरी रोझ मजला ओलांडून धावत आली, तिच्या तोंडातील गोल द्राक्षे उचलली आणि माझ्याकडे परत आणली. अर्थात, मला आश्चर्य वाटले की ती पुन्हा असे करेल का. जेव्हा मी पुन्हा द्राक्षे गुंडाळली तेव्हा ती त्याच्या मागे धावली आणि पुन्हा एकदा माझ्याकडे आणली.

ख्रिस्तोफर घरी होता. "काहीतरी मस्त बघायचंय, बाळा?"

तो आमच्या दिवाणखान्यात आला.

"ती काय करते ते पहा."

ब्रॅम्बलबेरी रोजने ते पुन्हा केले - तिने लिव्हिंग रूमच्या गालिच्या ओलांडून हिरव्या द्राक्षांचा पाठलाग केला आणि तिच्या तोंडात परत माझ्याकडे आणले. तिच्या तोंडात मऊ हिरवे असलेले तिचे असामान्य रंग पाहणे खूप सुंदर होते.

"मी ज्या कुत्र्यांसह काम केले आहे त्यापेक्षा ब्रॅम्बलबेरी आणणे चांगले आहे." हसत हसत तो पुढे म्हणाला, "मला आश्चर्य वाटते की भविष्यात मी आणखी कुत्र्यांना पुनर्प्राप्त करण्यास शिकवत असल्यास ती मला मदत करेल का?" त्याच्या आयुष्याच्या सुरुवातीच्या काळात, त्याच्या स्वतःच्या कुत्र्यांव्यतिरिक्त, त्याने अंधांसाठी अनेक मार्गदर्शक कुत्र्यांनाही प्रशिक्षण दिले होते.

ब्रॅम्बलबेरीने आणखी अनेक द्राक्षांचा पाठलाग केला; हे स्पष्ट होते की हे काहीतरी तिला करायचे आहे. पण कसे? आणि हो, तिच्या सोनेरी-हिरव्या डोळ्यांची हिरवी द्राक्षांच्या हिरव्याशी सुंदर जुळणारी होती. तिने ते खाल्ले नाही; द्राक्षे मॅश होईपर्यंत तिने प्रत्येक द्राक्ष माझ्याकडे परत आणणे चालू ठेवले आणि तिला नवीन हवे होते.

मी पुन्हा प्रयत्न केला पण आमच्या इतर कोणत्याही मांजरीला काहीही मिळाले नाही.

"मला माहित आहे तू काय विचार करत आहेस. मला आठवते जेव्हा तू म्हणालास की तुला एक भावना आहे तिला आधी ओळखले होते."

"आणि मग मी ब्रॅम्बल्सच्या चेहऱ्यावर पृथ्वीच्या चेहऱ्यासारखी गोष्ट पाहिली."

"ती पृथ्वी असू शकते असे तुम्हाला वाटते का?"

"मला माहित नाही. तुम्हाला कधी असे काही घडले आहे का?"

ख्रिस्तोफरने तोंडावर हात ठेवला आणि विचार केला, "नाही, मी नाही, पण हे खरोखर वेगळे आहे! काहीतरी चालू आहे."

"ती तिच्यासोबत संपूर्ण विश्व घेऊन येते. किती मागे जाते कुणास ठाऊक?"

"हे फक्त इतकेच नाही - तुमच्या दोघांचे एक विचित्र आणि अद्भुत कनेक्शन आहे. आहे ब्रॅम्बलबेरी बद्दल काहीतरी वेगळे."

तो काहीतरी महत्त्वाची गणना करत असल्यासारखे दिसत होते: "असे कदाचित तुम्हाला माहित असेल एकमेकांच्या आधी. कदाचित ती तुमची मांजर आधी किंवा पूर्वीच्या आयुष्यात होती? हे स्पष्ट आहे की तेथे एक खोल प्रेम आहे. "

"बरं, हे नवीन आहे; मला हे आधी जाणवले नाही - ते पाहिले नाही किंवा त्याबद्दल ऐकले नाही. "

नंतर, मी विचार केला: गंभीरपणे, किती मांजरी हिरव्या द्राक्षे पुनर्प्राप्त करतात?

आमचे सर्वात गोड मांजर कुटुंब होते आणि प्रत्येकजण एकत्र आला. पाच मांजरीचे पिल्लू असणे खूप मजेदार होते. अपेक्षेप्रमाणे नवार तारा संरक्षक मोठा भाऊ होता. त्याला आमचे नवीन लहान बाळ आवडले. तो तिच्याशी खेळणार नाही; मी नमूद केल्याप्रमाणे, तो खेळला नाही. ती त्याची शैली नव्हती, परंतु त्याने तिला पाहिले आणि जेव्हा ती आमच्या अंगणात खूप दूर गेली - काठाच्या अगदी जवळ - तो एक प्रकारचा तिच्यासमोर चक्कर मारला आणि तिला वळवले. ते पाहण्यासारखे काहीतरी सुंदर होते. जर तुम्हाला मांजरींचा समावेश आहे हे माहित नसेल तर तुम्ही ते चुकवू शकता, परंतु ख्रिस्तोफर आणि मी कधीकधी त्याला तिच्याशी संवाद साधताना पाहतो.

एका दुपारी उशिरा आम्ही पोर्चवर बसलो होतो.

"तो पुन्हा करत आहे." ख्रिस्तोफर म्हणाला.

Hayleigh आमच्या ड्राईव्हवे ओलांडून मोठ्या ओक वृक्षांच्या आणि पलीकडे उंच गवतांच्या जंगलात भटकत होती. ती येण्याआधी आम्ही तिथे हिरवे डोळे पाहिले याची तिला कल्पना नव्हती. विस्तीर्ण गेटच्या शेजारी असलेल्या ड्राईव्हवेच्या वरच्या बाजूला नवर प्रकार सरकला आणि तो काय करत होता याकडे लक्ष न देता तिच्या आणि यार्डच्या सीमेच्या मध्ये आला. ते पाहणे विलक्षण होते.

"तो असे करत आहे हे तिला माहित आहे का?"

"मला वाटत नाही की ती करते. मला वाटते की ती फक्त त्याला पाहते आणि वळते. तिला माहित आहे की तो तिच्याशी खेळणार नाही."

म्हणून ती सुरक्षित होती त्या ड्राईव्हवेच्या खाली पळून गेली आणि नवार समोरच्या पोर्चपर्यंत आणि समोरच्या उघड्या दरवाजातून दिवाणखान्यात गेला.

हकलबेरी अगदी सहज स्वभावाचा होता, सगळ्यांना आवडत होता, नवारला आवडत होता आणि तो खूप आनंदी मुलगा होता. तो अजूनही त्याच्या किटी मित्र अण्णाला भेटला. ती आमच्या घरी आली नाही, पण डीनाने मला सांगितले की बग्स कसे भटकतील आणि ते दोघे खेळतील आणि समोरच्या पोर्चवर एकत्र बसतील.

वसंत ऋतूच्या एका उन्हात सकाळी मी माझ्या ऑफिसमध्ये काम करत असताना, मी माझ्या ऑफिसच्या शेजारी असलेल्या उद्यानासारख्या भागाकडे पाहिले आणि वुडचिप ग्राउंड कव्हरमध्ये कदाचित वीस गिलहरी खोदताना दिसल्या. आम्ही गाड्या पार्क करायचो अशा भागात तो मोठा होता आणि तिथे झाडे नव्हती. अचानक त्यांच्यापैकी एकाने उडी मारण्यास सुरुवात केली आणि नंतर दुसऱ्याने उडी मारण्यास सुरुवात केली आणि त्यांनी वळवळ करण्यास सुरुवात केली.

"क्रिस्टोफर, तुला हे पाहण्याची गरज आहे."

आम्ही बसून गिलहरी खोदताना पाहायचो आणि मग त्यांच्यासारखे वागू लागलो भ्रम निर्माण करणारा. त्यांना एकमेकांचा पाठलाग करताना खूप मजा येत होती, ओकच्या झाडांवर खूप वेगाने धावत होते आणि नंतर खाली उडी मारली होती. आम्ही दररोज गिलहरी पाहत होतो आणि हे काहीतरी नवीन होते.

"ते काय करत आहेत माहीत आहे का?"

"ते काहीतरी खोदत आहेत असे दिसते, कदाचित एकोर्न . . . कदाचित पावसाळ्यात त्यांच्यावर एक बुरशी उगवते ज्यामुळे त्यांना त्रास होतो. ते बाळ आहेत."

"तुम्ही कसे सांगू शकता? ते सर्व मला सारखेच दिसतात."

"तेथे जे करतात ते लहान आहेत."

हे मनोरंजन कित्येक तास चालले आणि लहान गिलहरींना ते आवडले.

मी लहान गिलहरींना ओळखण्याआधी किमान आणखी एक गिलहरी हंगाम जाण्याची शक्यता आहे, परंतु त्यांना धावणे, उडी मारणे आणि समरसॉल्ट्स वळताना पाहणे निश्चितच मजेदार होते.

ब्रॅम्बलबेरी रोझ, गर्ल ग्रे आणि हेली कधी कधी एकमेकांचा पाठलाग करत असत घर. कठड्याच्या फरशीवर त्यांच्या पंजे ठोकण्याचा आवाज एक आनंदी रॅकेट होता. कधीकधी ब्रॅम्बलबेरी रोझ आणि हेले लिव्हिंग रूमच्या गालिच्यावर लोळत आणि कुस्ती करत असत.

ख्रिस्टोफर आणि मी आमच्या आवडत्या पाळीव प्राण्यांच्या दुकानात गेलो आणि हॅलेला नवीन खेळण्यांनी भरलेली पिशवी मिळाली; बेल बॉल्स, चघळण्यायोग्य गोष्टी आणि चुकीचे उंदीर ज्याला ती स्वतःचे म्हणू शकते.

Hayleigh ने ग्रेला रंगीबेरंगी टेडी बेअर टिनसह तिचं संगीत वाजवताना पाहिलं आणि जेव्हा ग्रे निघून गेला तेव्हा तिला खेळायचं आहे की नाही हे पाहण्यासाठी भटकंती केली. तिने टोपलीमध्ये तिचे मोठे मिटस ठेवले आणि अस्वलाच्या टिन्स इकडे तिकडे हलवले - त्यांनी त्यांचा मंत्रमुग्ध, जवळजवळ संगीतमय आवाज केला, परंतु हेलीने निश्चितच ठरवले असेल की हे तिला रुचले नाही. ती तिची नवीन खेळणी शोधण्यासाठी पळत सुटली.

ती झोपली आणि किटी बोगद्यात खेळली, तिच्या स्वतःच्या अनोख्या पद्धतीने कॅट टॉवरवर चढली, झाडाच्या वस्तूवर स्विंगिंग बेल बॉल्स स्वॅट केले आणि सर्व काही शांत होते. ती, तिच्या बाळाच्या बॉबकॅट लूकसह, आणि तिच्या लिंक्स समानतेसह ब्रॅम्बल्स, हे घरातून एक सुंदर दृश्य होते.

हेलीचा एक पाय बरा झाला होता पण दुसरा सरळ राहिला.

"ते गुडघ्यात वाकत नाही." डॉ. थॉमस तिचा पाय वाकतो की नाही हे पाहण्यासाठी हळूवारपणे हलवत होते. "मी तिथे एक पिन ठेवली आणि त्याच्या आजूबाजूची हाडे बरी झाली. हे गुडघा वाकणे थांबवत असेल,"

"आपण काही करावे का?"

“आम्ही पिन काढू शकतो. ती स्थिर आहे आणि ती काम करू शकते. ते कदाचित नसेल.”

ख्रिस्तोफर आणि मी ते करून पाहण्याचा निर्णय घेतला. त्यामुळे तिची दुसरी शस्त्रक्रिया झाली आणि ती बरी होत असताना आम्हाला तिच्यासाठी एक स्ट्रॉलर मिळाला. हे किटी बोगद्यासारखेच होते, त्यावर गडद हिरवे जाळे घातलेले होते आणि ते खूप उपयुक्त होते कारण मी तिला अंगणात घेऊन जाऊ शकलो आणि तिला तिच्या गुंडाळलेल्या पायावर कोणतेही भार टाकावे लागले नाही. ख्रिस्तोफरने तिला किट्टी आरव्ही म्हटले. तिच्या मागे एक गोलाकार खिडकी असलेली एक मऊ, झाकलेली लपण्याची जागा आणि एक उघडा नसलेला “समोरचा पोर्च” होता जिथे ती बसून आमच्या अंगणातील सर्व क्रिटर पाहू शकत होती.

जेव्हा ती पक्षी आणि गिलहरी पाहत बाहेर नव्हती, तेव्हा मी स्ट्रोलरचा भाग काढून टाकू शकतो चाकामधून आणि आमच्या पलंगावर ठेवा. दिवसा जेव्हा तो घरी होता, तेव्हा ख्रिस्तोफर तिला पाळीव करण्यासाठी आणि तिला भेटवस्तू आणण्यासाठी आमच्या खोलीत आला. तो तिला अनेकदा उठवत असे आणि एके दिवशी तिच्याशी खेळल्यानंतर विचारले, “तिच्या कानाच्या मागच्या बाजूला जांभई येते हे तुझ्या लक्षात आले आहे का?”

तिला बरे होण्यासाठी बराच वेळ लागल्यावर, डॉ. थॉमस यांनी तिचा पाय उघडला, परंतु शस्त्रक्रियेने काम केले नाही. हेलीला आमच्या इतर मांजरींसारखे चालणे किंवा उडी मारणे शक्य होणार नव्हते. तिचा पाय तिच्या लहान आयुष्याच्या कालावधीसाठी स्थिर राहणार होता.

ती स्वतःचा चढाईचा मार्ग विकसित करत होती — तिने ते तिच्या पुढच्या पायांनी आणि त्या पायांनी केले तिच्या मोठ्या mitts. ती घरात खूप वेगाने धावली. जेव्हा तिने एका कोपऱ्यात गोल केले तेव्हा तिने तिचा सरळ पाय तिच्या मागे फेकून दिला आणि तिच्या तीन वाकण्यायोग्य पायांवर धावली. हार्डबुडच्या मजल्यांवर तिने एक अनोखा आवाज काढला.

“तिने तो पाय रडरसारखा तिच्या मागे फेकला. ती स्वतःला चालवण्यासाठी याचा वापर करते.” ख्रिस्तोफर म्हणाला.

“जेव्हा ती शेवटी पृथ्वीचे बंधन जेथे तारे आणि धूमकेतू राहतात तेथे सरकते, तेव्हा ती तिला जसं व्हायचं होतं त्याच मार्गाने चाला.”

“ते खरे आहे आणि ती आता करते,” ख्रिस्तोफर म्हणाला. “तिच्या आत्म्याने, ती धावते आणि उडी मारते आणि जखमी न झालेल्या सर्व मांजरीच्या पिल्लांप्रमाणे खेळते.”

“तिच्या नावाला 'स्कायवॉकर' जोडण्याबद्दल तुम्हाला काय वाटते?”

“हेले स्कायवॉकर?” हसत हसत तो म्हणाला, “हे परिपूर्ण आहे. हे तिला शोभेल.”

तिने आपल्या भाऊ-बहिणींना आमच्या स्वयंपाकघराबाहेर झाडावर चढताना पाहिले आणि मग सर्वात अनपेक्षित गोष्ट केली. ती एक पुढचा पंजा आणि नंतर दुसऱ्या पंजाने झाडाची साल पकडायला शिकली. किटी क्रॅम्पन्ससह लहान मांजरी पर्वतारोहकासारखी तिची युक्ती पाहणे उल्लेखनीय होते. आणि तिच्या चेहऱ्यावरचा देखावा 100% दृढनिश्चयासह संपूर्ण लक्ष केंद्रित होता. अशा रीतीने तिने झाडावर, कड्याच्या खालून, त्या बहुमोल शेलफवर बसले आणि तिचे भाऊ-बहिणी आणि आमचे सर्व गिलहरी मित्र इतक्या सुंदरपणे उडी मारू शकले. Hayleigh च्या गुरुत्वाकर्षण-विरोधक कर्तृत्वाबद्दल जवळजवळ अविश्वसनीय गोष्ट अशी होती की त्या झाडाचे खोड घरापासून दूर वळले होते आणि ती चंद्रकोरच्या आतील बाजूने चढत होती - तिचे मागचे पाय खोडाला स्पर्शही करू शकत नव्हते.

"मी असं कधीच पाहिलं नाही," ख्रिस्तोफर एका दुपारी हे पाहत असताना म्हणाला अद्वितीय ऍथलेटिक युक्ती. "मला वाटते की ही तिच्या किटी सुपरपॉवरपैकी एक असू शकते."

ख्रिस्तोफरने बनवलेल्या त्या सुंदर सानुकूल लाकडाच्या शेलफवर आम्ही आमच्या गिलहरींना खायला दिले. आमच्या इतर सर्व मांजरींनी त्याच्या पलीकडे पसरलेल्या भव्य ओकवरून त्यावर उडी मारली. आमच्या घरात परत येण्याचा मार्ग म्हणून, त्यांनी त्या शेलफमधून आमच्या स्वयंपाकघरातील टेबलवर पाऊल ठेवले. खिडकी उघडली की ते त्या शेलफवर जायचे आणि नंतर ओकच्या झाडाच्या खालच्या फांद्यावर आणि खाली जमिनीवर उडी मारायचे. कधीकधी, त्यांच्यापैकी एक शेलफवर बसून पक्षी आणि गिलहरी आनंदाने उडताना आणि धावताना आणि आमच्या अंगणात उड्या मारताना पाहत असे.

या वेळी, माझ्या लक्षात आले की हेली स्कायवॉकरचे ब्रॅम्बल्सबद्दलचे वागणे हळूहळू बदलू लागले आहे. तिने बसून ब्रॅम्बल्स पाहण्यापासून सुरुवात केली — तिने यापूर्वी असे केले नव्हते — आणि नंतर जसजसा वेळ निघून गेला, तिला राग येऊ लागला. तेही शक्य आहे का?

एका संध्याकाळी, मी ख्रिस्तोफरला याबद्दल विचारले, "तुला तिच्या चेहऱ्यावरचे भाव दिसतात का?"

"ती कधी रागावते ते मी सांगू शकतो."

"तुला ते दिसतंय?"

"हो, तिचे डोळे अर्धवट बंद झाले आहेत आणि तिचे कान सपाट झाले आहेत आणि ती त्यांना मागे टाकते. ती एक भितीदायक वातावरण देते."

ख्रिस्तोफरने आमच्या मुलांचे कथन केले त्या पद्धतीने मला खूप आनंद झाला.

पण नंतर ती ब्रॅम्बल्सवर झोंबू लागली. सुरवातीला तो जास्तच चीड वाटत होता पण वाढवलेला लवकरच जेव्हा ती ब्रॅम्बल्सवर धडकली तेव्हा तिला दुखावायचे होते असे वाटले.

क्रिस्तोफर आणि मी दोघांनी तिला परावृत्त करण्याचा प्रयत्न केला. "अहो, तू, थोडे खोडकर. तुझ्या बहिणीला एकटे सोड." ख्रिस्तोफरला हसण्यापासून रोखता आले नाही पण तो गंभीर होता.

"हेले! ते आता थांबवा. हेले?" मला ते देखील म्हणायचे होते आणि ते किती चांगले काम केले असे तुम्हाला वाटते?

नाही.

शस्त्रक्रियेनंतरच्या परीक्षेत, मी डॉ. थॉमस यांना याबद्दल विचारले. "असे दिसते की तिला ब्रॅम्बल्स आवडत नाहीत. ते शक्य आहे का?"

"हो, हे होऊ शकते."

"ते बदलेल आणि ते जसे होते तसे परत जाईल?"

त्याने त्याच्या चष्म्याच्या वरच्या बाजूला आमच्याकडे पाहिले. "ठीक आहे, ते स्वतःच निराकरण करू शकते, परंतु हेलीमध्ये एक लहान आत्मा आहे आणि ती एक मुलगी आहे. एकदा का मुली मांजरींनी आपले मत बनवले की ते क्वचितच बदलतात."

ख्रिस्तोफर आणि मी एकमेकांकडे पाहिले.

"अरे, नाही," मी मोठ्याने विचारले. "आता आम्ही काय करू?"

"तुम्ही त्यांना वेगळे ठेवू शकता?" डॉ. थॉमस यांनी ऑफर केली, "जर तुम्हाला तिला शरण जायचे असेल तर ज्यांनी तिला वाचवले ते लोक तिला परत घेऊन जातील."

"ठीक आहे, धन्यवाद, पण मला तिला ठेवायचे आहे. याचा अर्थ असा आहे की आम्हाला हेलीला ब्रॅम्बल्सपासून दूर ठेवावे लागेल. . तिला आत ठेवा किंवा काहीतरी!"

मी निराश झालो होतो पण आशा आहे की हेली तिचे स्वातंत्र्य गमावेल आणि कार्यक्रमात सहभागी होईल. पटकन.

पण ते आणखी वाईट झाले आणि असे वाटले की हेलीच क्षुद्र आहे. फक्त ब्रॅम्बल्सला. ती अजूनही Huckleberry बरोबर तर कधी गर्ल ग्रे बरोबर खेळायची. म्हणून मी तिला घरात ठेवायला लागलो आणि इतर मुलांना बाहेर जाऊ दिले. मी पुढचा दरवाजा उघडा ठेवू शकत नव्हतो, त्यामुळे मांजरीचे पिल्लू त्यांच्या इच्छेनुसार ये-जा करू शकत नव्हते — जोपर्यंत हेलीच किमान एका बंद दाराच्या मागे नाही तोपर्यंत.

हे स्पष्ट झाले की आमच्या दोन लहान मुलांचा एकत्र झोपलेला एक चांगला फोटो मला मिळू शकेल.

प्रिय वाचकांनो, जर मी तुम्हाला सांगितले नाही. क्रिस्तोफरने अतिशय सुंदर डिझाइन आणि बांधले, custom homes आणि मी त्याच्यासोबत आमच्या प्रकल्पांसाठी इंटीरियर डिझायनर म्हणून काम केले. आम्ही प्रसिद्ध झालो, पुरस्कार जिंकले आणि आम्ही ज्या गावातून गेलो होतो त्या गावातील प्रो बेसबॉल संघासाठी स्कायबॉक्ससह उल्लेखनीय प्रकल्प तयार केले. माझ्या लाइटिंग इन्स्टॉलेशनसच्या यशासाठी मला व्यावसायिकरित्या ओळखले गेले आहे. मला माहित आहे की हाय-टेक ॲम्बियंटसाठी क्षेत्र कसे तयार करावे आणि इतर टास्क लाइटिंगसाठी, आणि ते सर्व सुंदर आणि सहज दिसावे.

क्रिस्तोफर एक हुशार डिझायनर होता. मी त्याला लाकूड, पोलाद आणि काच अशा गोष्टी करताना पाहिले जे इतरांना शक्य नव्हते. एकापेक्षा जास्त वेळा, मी नोकरीच्या ठिकाणी उभा राहिलो आणि इतर बांधकाम व्यावसायिक आणि वास्तुविशारदांनी त्याला विचारले: "तुम्ही ते कसे केले?"

बरं, मी हे नमूद करण्याचं कारण म्हणजे त्याला एक कॉल आला आणि आमच्या पूर्वीच्या गावाजवळील त्याच्या एका आश्चर्यकारक घराला होम ऑफ द इयरसाठी नामांकन मिळाले. निर्णय घेणाऱ्या समितीला भेटण्यासाठी तो परत त्या छोट्या किनारपट्टीच्या शहरात गेला.

तो जात असताना आमचा शेजारी स्टीफन थांबला. "अहो, काय चाललंय तुझं काळे मांजर?"

"का?"

"मी त्याला तुमच्या समोरच्या पोर्चवर बसलेले पाहिले नाही; तो समोरच्या गेटकडे पाहत होता. मी आत जात असताना त्याने माझ्याकडे पाहिले. तो थोडा घाबरवणारा आहे."

"ते मजेशीर आहे. माझ्या लक्षात आले नाही. कदाचित ख्रिस्तोफर गेल्यामुळे असे असावे."

"नुमची मांजर कुत्र्यासारखी आहे."

"धन्यवाद . . . मला वाटते. मी ते आधी ऐकले आहे - ते गॉडस आहे. मी ख्रिस्तोफरला कळवतो की त्याच्याकडे आहे घड्याळाची मांजर."

साउथलॅंडमधील आमच्या शेजारी, रस्त्याच्या पलीकडे असलेले आमचे शेजारी, डेव्हिड, एक मनोचिकित्सक आणि त्याची लाडकी पत्नी, कॅरोलिना, यांनी अविश्वसनीयपणे आश्चर्यकारक डिनर पार्टी आयोजित केली. मी सहसा तिला त्यांच्या पाहुण्यांसाठी सेट करण्यास मदत केली आणि रात्रीच्या जेवणानंतर, आपल्यापैकी बहुतेकजण त्यांच्या मागच्या डेकवर बसायचे. आम्ही संध्याकाळचा आनंद लुटत असू आणि बोलत असू आणि अंधारातून आम्हाला म्यॉ सारखा आवाज ऐकू येत होता पण त्याची सुरुवात आर. प्रकाराने झाली. यासारखे क्रमवारी लावा: Reoow! अंदाज लावा तो कोण होता? आमची मोठी, काळी मांजर आमच्या मागे आली होती, त्यांच्या छतावर चढली होती आणि आमच्या आनंदात सामील होत होती.

"नुमची मांजर मांजरीपेक्षा कुत्र्यासारखी आहे," डेव्हिडने निरीक्षण केले होते. तो त्याच्या छतावरील मोठ्या काळ्या मांजरीकडे इशारा करेल आणि पार्टीतील इतरांना म्हणेल, "ती त्यांची मांजर आहे."

ते त्यांच्या पाहुण्यांसाठी खूप मनोरंजक होते. रात्रीच्या शेवटी आम्ही रस्त्यावरून परत येईपर्यंत नवर तिथेच थांबले, गप्पा मारत. तो इतक्या लवकर आमच्या मागे लागला आणि तो खाली कसा उतरला हे मी कधीच पाहिले नाही पण तो आमच्या मागे धावला. तो छतावर कसा उठला याचीही आम्हाला खात्री नव्हती, पण प्रत्येक वेळी तो क्रिस्टोफर आणि मला खूप आवडायचा.

जेव्हा तो साउथलॅंडहून परतला तेव्हा ख्रिस्तोफरला खूप आनंद झाला आणि नवार स्टार गेला मांजरीच्या त्याच्या सामान्य बुद्धिमत्तेकडे परत.

"आम्हाला समजले! आम्ही वर्षाचे मुख्यपृष्ठ आहोत! एक सुंदर जीर्णोद्धार आणि आमच्यामध्ये हे एक टाय मत होते, म्हणून ते ते आम्हा दोघांना देत आहेत. मासिकासाठी हे पहिलेच आहे."

"अरे, हे रोमांचक आहे. आणि घर. . . ते प्रभावी आहे. अभिनंदन!"

"आम्ही आतापासून दोन महिन्यांनी मासिकात प्रकाशित करू. तुम्हाला खाली जायचे आहे का पुरस्कार सोहळा?"

"होय. . . अरे यार, या छोट्या बदमाशांची काळजी कोण घेईल?" मी विचारले.

"कोणीतरी खूप धाडसी."

एक टेक सहाय्यक ज्याने हेलेघला मदत केली होती आणि आमच्या कूला माहित होते त्यांनी त्यांच्यावर लक्ष ठेवण्याचे मान्य केले. आम्ही दूर असताना तिने आम्हाला दिवसातून दोनदा फोन केला. ते अगदी सुरळीत चालले. तिला त्यांच्यापैकी कोणालाही बाहेर पडू द्यायचे नव्हते आणि मी मान्य केले, परंतु मांजरीचे पिल्लू त्याबद्दल आनंदी नव्हते. वरवर पाहता, त्यांनी तिला वृत्ती दिली. आम्ही परतलो तेव्हा ती आमच्या घरी होती.

"नुमच्या मांजरीला तुम्ही ऑफिसमध्ये आणता तेव्हा ते खूप चांगले वागतात, परंतु ते असे दिसते माझ्यावर वेडा. हकलबेरी किंवा गर्ल ग्रे नाही," ती पुढे म्हणाली. "त्यांना शांतता आवडते असे वाटत होते. पण इतर, ते अस्वस्थ होते."

"हेले आणि ब्रॅम्बल्स वेगळे ठेवणे कसे कार्य करेल?"

"हेली उग्र आहे. तिला खरोखरच ब्रॅम्बल्सला जायचे होते आणि ती रागावली होती."

मी डोके हलवत विचारले, "तुला ते दिसत आहे?"

"बरं, हो. तिचा चेहरा."

"हो, ती आमची हजारो चेहऱ्यांची किटी आहे."

"तिला वेड लागलं असेल कारण तिला गूवी बेरी नाव नाही."

ख्रिस्तोफर नुकताच आमच्या दिवाणखान्यात परतला होता. "हा! गूव्ही! काही दिवसांपासून हा शब्द ऐकला नाही. बिचारी हेले."

जेव्हा विजेत्यांची घोषणा करणारे मासिक प्रकाशित झाले, तेव्हा आमचे एक जवळचे मित्र, रेव्हंड रॉब यांनी आमच्या वेबसाइटवर लिहिले: ख्रिस्तोफरकडे हळू हळू उदयास येण्याची देणगी आहे, तरीही शाश्वत डिझाइनच्या जवळ आहे. अशी प्रतिभा.

मी रॉबशी सहमत झालो आणि ख्रिस्तोफरला सुमारे हजारव्यांदा सांगितले: "तू एक प्रतिभावान आहेस."

मी म्हटल्यावर त्याने माझे ऐकले हे मला माहीत होते. मला वाटते की त्याने माझ्यावर विश्वास ठेवला.

आम्ही सर्वात लहान मुलींना वेगळे ठेवण्यात अधिक चांगले झालो आणि बरेच काही ते काम केले. आमच्या शतकानुशतके जुन्या घरातील ते सर्व दरवाजे जे भूतकाळात थ्रोबॅक होते ते आमचे मदतनीस झाले.

"आपण याचा असा विचार केला पाहिजे की जणू ती पाणबुडीवरील लॉजिस्टिक ऑपरेशन आहे," क्रिस्तोफर म्हणाला. "आम्हाला त्यांच्यामध्ये दोन दरवाजे नेहमी बंद ठेवण्याची गरज आहे. Hayleigh Brambles वर जाण्यासाठी गंभीर आहे. कधीकधी ती दाराच्या अगदी शेजारी बसते आणि जेव्हा ते उघडते, मी तिच्याकडे जाण्यापूर्वी ती आत जाते. एक छोटी डाकू."

"ठीक आहे, ही चांगली योजना आहे." त्याने जे सांगितले ते हास्यास्पद होते पण त्यामुळे मला धक्का बसला मला वाटले की ब्रॅम्बल्स तिच्या घरात पूर्णपणे सुरक्षित नाही !

आमच्यासाठी "ऑपरेशन पाणबुडी" वापरणे चांगले काम केले. याच सुमारास हेलीला दुसरे नाव मिळाले ... हेले मॉन्स्टर. जेव्हा ती घरात होती तेव्हा तिच्याकडे बरीच खेळणी होती आणि ती कोणत्याही अस्पष्ट मांजरीच्या बेडवर झोपू शकते. कधीकधी ती एका खिडकीत बसून आमच्या अंगणात काय चालले आहे ते पाहत असे. जर तिला ब्रॅम्बल्स दिसले तर ती तिच्या पुढच्या पायांवर खाली पडेल, तिचे कान मागे खेचेल आणि तिची शेपटी फुगवून खिडकीवर थोपटून घेईल. ती हे जाऊ देणार नाही हे स्पष्ट होत होते. पण ब्रॅम्बल्स बाहेर सुरक्षित होती — आणि जेव्हा तिला घरात राहायचे होते तेव्हा मी हेलीला बाहेर जाऊ देऊ शकलो. ती वॉर्ट मांजर नसल्यामुळे, यार्डमध्ये असताना ब्रॅम्बल्सला नेहमीच पहिली पसंती मिळाली.

काही आठवड्यांनंतर, जेव्हा मला वाटले की हेली सुरक्षित आहे, तेव्हा ती तिच्या भागातून बाहेर पडली घर आणि आमच्या अंगणात. ब्रॅम्बल्स नुकतेच उंच गवतातून चालत असल्याचे घडले आणि हेलीने गेट आणि रस्त्यावरील दरीतून तिचा पाठलाग केला. ते भयानक होते. त्याच क्षणी ब्रॅम्बलबेरी डांबराच्या सामान्यपणे लोकसंख्या नसलेल्या अरुंद रुंदीच्या पलीकडे गेली, तेव्हा एक कार पुढे गेली. आमच्या रस्त्यावर फारशा गाड्या नव्हत्या आणि त्या सहसा इतक्या वेगाने प्रवास करत नसत. मला वाटले की मी माझी मांजर गमावली आहे. माझे हृदय जवळजवळ थांबले. मी तिला रस्त्याच्या कडेला शोधत होतो. मी तिच्या लहान बहिणीला आमच्या घराच्या आत बंदिस्त करण्यासाठी परत आल्यानंतर, दोन दारांच्या मागे, मी तिला बोलावले, परंतु ब्रॅम्बलबेरी गुलाबाचे कोणतेही चिन्ह नव्हते.

सुमारे चाळीस मिनिटांनंतर, ब्रॅम्बलबेरी घरी परतला. अर्थात, मी तिला उपचार दिले, तिचे चुंबन घेतले आणि तिला दुखापत झाली नाही याची खात्री केली.

तिचे संरक्षण केल्याबद्दल मी तिच्या किटी पालक एंजल्सचे देखील आभार मानले.

6. आणि ती अजूनही गेली होती

उन्हाळ्याच्या उत्तरार्धात, ती दोन वर्षांची होण्यापूर्वी, ब्रॅम्बलबेरी रोज नंतर पुन्हा बाहेर राहू लागली. तिला आत ठेवण्यासाठी मी शक्य ते सर्व केले, पण रसिक वाचकांनो, तुम्हाला ते सर्व दरवाजे आठवत असतील. ती एक एस्केप आर्टिस्ट बनली आणि हौदिनीला बाहेर पडू शकली आणि ती नंतर आणि नंतर बाहेर राहू लागली.

एक शांत, उबदार रात्री ती निघून गेली, आणि . . . बरं, मी रात्रभर तिला फोन करत होतो. पुढील, पुढचे सकाळी, जेव्हा सूर्याची किरणे आकाशाला भिडली, मी अजूनही हाक मारत होतो, आणि ती अजूनही गेली होती.

माझी वाढलेली दक्षता हेलीसह प्रभावी ठरत होती म्हणून मला माहित होते की ती होती आतून आणि ब्रॅम्बलच्या ट्रॅन्सीला कारणीभूत ठरले नाही.

मी फोन करून तिला बोलावले. मी तिची ट्रीट बॅग हलवली.

घरी परत आलो तेव्हा अजून सकाळ झाली होती आणि मी अस्वस्थ झालो होतो. "क्रिस्टोफर, मी घाबरलो आहे."

"पशु नियंत्रणाला पोलिसात बोलवा. . . "

हे जाणून घेण्यासाठी मी आमच्या स्थानिक पोलिसांना फोन केला — अरेरे, मला तो कॉल करायचा नव्हता —

"हाय, मी आमच्या प्राणी नियंत्रण अधिकाऱ्याशी बोलू का?"

मी इतका अस्वस्थ होतो की मी माझे शिष्टाचार जवळजवळ विसरलो होतो. "कृपया?"

"क्रिस्टीन आज इथे आहे. आपण धरू शकता?"

ती लाईनवर येण्याची वाट बघत असताना माझ्या पोटात खडखडाट होत होता.

"हाय क्रिस्टीन, हे सांगण्यासाठी माफ करा पण माझी मांजर हरवली आहे. . . . माझ्यासाठी हे विचारणे कठीण आहे: माझ्या शेजारील तुम्हाला जखमी किंवा मृत मांजरी सापडल्या आहेत? मी फॉरेस्ट थिएटरजवळ आलो आहे."

"नाही, मी आज सकाळीच तिथे होतो."

अरेरे, मला पुन्हा माझा श्वास सापडला. "अरे, देवाचे आभार!"

"तुझी मांजर कशी दिसते? ती गेली किती दिवस? ती चिडली आहे का?"

"तिचे नाव ब्रॅम्बलबेरी रोझ आहे; तिच्याकडे गडद राखाडी पट्टे आणि सोन्याचे डाग आहेत. ती रात्रभर निघून गेली आहे आणि होय ती चिडली आहे."

"तुम्ही तुमच्या मालमत्तेवर फिरलात का?"

"हो, आणि मी तिला पाहिले नाही. ती गेल्यापासून मी तिला फोन करत आहे."

"तुम्ही मला तिचा फोटो आणू शकता का? मी तिचा शोध घेईन. तसे गॅडस नाव."

त्यानं मला हसू दिलं. "धन्यवाद, धन्यवाद. मी ते आज उशिरापर्यंत घेऊन येईन आणि जर तुम्ही नसाल तर मी ते डेस्कवर सोडतो."

मी तिच्या चित्रासह फ्लायर बनवले आणि ते आमच्या सर्व शेजाऱ्यांना दिले आणि एक ऑफ क्रिस्टीनसाठी सोडला. त्या दिवशी संध्याकाळी मी तिला पुन्हा फोन केला. ख्रिस्तोफर आणि मी तिला शोधत आमच्या शेजारून फिरलो आणि लोकांना विचारले की त्यांनी तिला पाहिले आहे का.

माझ्या जगात शांततेशिवाय काहीच नव्हते. मी हरवलो होतो. ती कुठे तरी बाहेर आहे हे मला माहित होतं. मी पुन्हा पहाटे दोन ते चारच्या दरम्यान बाहेर पडलो, शांत, अंधाऱ्या रस्त्यांवरून तिच्या नावाने हाक मारली. माझ्या आवाजाचा आवाज गडद शांततेत इतका चांगला होता की मला खात्री होती की ती मला ऐकेल.

मी शहरातील प्रत्येक पशुवैद्यकांना फोन केला, त्यात डॉ. थॉमस, तसेच SPCA यांचा समावेश आहे. ती कोणाकडेही नव्हती, मी त्यांना तिचे नाव कळवले आणि मी तिला शोधत होतो, ती चिडली होती, आणि कोणी तिला आत आणले तर कृपया मला लगेच फोन करा.

मला माहित आहे की मला स्टीव्ही आणि ब्रायंटला कॉल करायचा आहे पण मला ते घाबरले. तो एक दुःखद कॉल होता जेव्हा मी स्टीव्हीला सांगितले, "ब्रॅम्बल्स गेले. मला माफ करा, तुम्ही वाढवलेले आणि प्रेम केलेले बाळ मी गमावले आहे."

तपशील जाणून घेतल्यानंतर, स्टीव्ही आत्मविश्वासाने म्हणाला, "मी माझ्या बचाव गटाला सांगेन आणि आम्ही ब्रॅम्बलबेरीच्या सुरक्षित परतीसाठी कृतज्ञतेची प्रार्थना करू."

दोन दिवस उलटून गेले होते आणि तिची कुठेही कुजबुज झाली नाही. मी देवाचे आभार मानत होतो माझ्याकडे काळजी आणि प्रेम करण्यासाठी इतर मांजरी होत्या. त्यांच्या वर्तनात बदल झाला नाही त्याशिवाय कदाचित हेलेग अधिक आनंदी असेल. आम्ही तिला सर्व वेळ आत ठेवले. जर मी तिला एका मिनिटासाठी बाहेर सोडले आणि ब्रॅम्बल्स घरी आले, तर ती कदाचित तिच्या भ्याड बहिणीचा पाठलाग करू शकेल. तो विचार भयानक आणि अस्वीकार्य होता.

मी आमच्या समोरच्या पोर्चच्या पायऱ्यांवर उभा होतो तेव्हा आमचा रस्ता ओलांडून ब्रॅम्बल्सला बोलावत होतो शेजारी, स्टीफन, त्याच्या घराबाहेर आला.

"अहो, तू ठीक आहेस ना?"

"स्टीफन, मी माझी मांजरी गमावली आहे."

"कोणता?"

"ब्रॅम्बल्स, टॉर्टी वन."

आम्हाला काय माहित आहे ते मी त्याला सांगितले आणि तोही तितकाच चिंतित होता. "मला खूप माफ करा आणि मी तिची काळजी घेईन."

"धन्यवाद."

"माझ्या अंगणात पूर्णपणे कुंपण आहे त्यामुळे जर ती तिथे आली तर ती सुरक्षित असेल."

"तो एक दिलासा आहे, धन्यवाद."

"तुला कधी काही कंपनी हवी असेल तर मी तुझ्याबरोबर सकाळी लवकर फिरेन. मला कळव."

"मी करेन, धन्यवाद, स्टीफन."

ख्रिस्तोफर दुपारी घरी आला.

"काही?" त्याने विचारले. "मला माहित आहे की मी तुमचा पहिला कॉल असेल. . . विचार करत होतो."

"क्रिस्टोफर, मी खूप दुःखी आहे. तिला घरी परत यावे लागेल. "

"मी मिशनच्या छोट्या चॅपलमध्ये थांबलो आणि घरी जाताना प्रार्थना केली. तुम्हाला तिथे खाली जायचे आहे का?"

"आम्ही तिला तिथे शोधू शकू असे वाटते?" मी उदासीन होत नव्हतो.

"तू खूप छान काम करत आहेस, अंबर. आपण विश्वास ठेवायला हवा. निर्मात्याने तिला एकदाच तुला दिले आणि ती चूक नव्हती." त्याने जवळ येऊन माझ्याभोवती हात ठेवले. "तिला घरी परत आणण्यासाठी आणि तिला दुसऱ्यांदा तुमच्याकडे देण्यासाठी आम्हाला निर्मात्याच्या प्रेमावर विश्वास ठेवण्याची गरज आहे."

"धन्यवाद. मला तिची खूप आठवण येते. होय, चला काही मिनिटांसाठी मिशनला जाऊया." मला वाटले की ती परत आल्यास मला प्रत्येक क्षणी जवळ असावे लागेल, परंतु मी प्रार्थना करण्यासाठी थोडा वेळ हाताळू शकलो.

मी दोन किटी कटोरे पकडले आणि पोर्चवर सोडले, एक किटी किबल्स आणि इतर पाण्यासह. " ती परत आल्यास मी हे सोडून देईन . धन्यवाद, ख्रिस्तोफर. "...

कोणत्याही नजरेशिवाय टिकून राहिलेले दिवस. माझे पूर्ण लक्ष तिला परत मिळवण्यावर होते. ती गायब झालेली नाही हे मला माहित होतं. क्रिस्टीन पाहत आहे हे जाणून मला खरोखर बरे वाटले

तिच्यासाठी दररोज आणि मला फोन केला नव्हता. ती कुठेही मृतावस्थेत सापडली नसल्यामुळे ती अजून जिवंत आहे असे मला वाटू लागले.

खरं तर, ती जिवंत आहे हे मला माहीत होतं. ती माझ्यासोबत असताना जशी वाटत होती तशीच मी तिला माझ्या हृदयात अनुभवू शकलो. तेव्हा मला कळले की माझी मांजर जिवंत असणे आणि मेलेले असणे यातील फरक मला कळला. ब्रॅम्बलबेरी गुलाब जिवंत होता. कदाचित ती कशीतरी नुकतीच हरवली असेल किंवा कोणीतरी तिला चुकून त्यांच्या घरात किंवा गॅरेजमध्ये ठेवले असेल. तिच्या त्वचेखाली ठेवलेल्या मायक्रोचिपमुळे, मला माहित होते की जर कोणी तिला शोधून तिला पोलिसांकडे किंवा पशुवैद्यकाकडे नेले तर ती आमच्याकडे परत केली जाईल. संगणकीकृत चिप ओळखल्याबद्दल मी खूप आभारी होतो आणि ते ट्रॅकिंग डिव्हाइस असावे अशी मनापासून इच्छा केली.

तिच्यासाठी माझे मन दुखले; माझ्या आयुष्यातील प्रत्येक गोष्ट तिला शोधण्यात आली. ती नसल्यामुळे मी रात्रभर झोपू शकलो नाही. जरी आत्तापर्यंत ब्रॅम्बलबेरी जवळजवळ पूर्ण वाढली होती, तरीही ती दररोज रात्री माझ्या शेजारी झोपत असे — अगदी लहान असताना, माझ्या शेजारी तिचा चेहरा कुरवाळलेला होता. ते निघून गेल्यावर ते कसे होते हे तुम्हाला माहीत असेल: आम्ही त्यांच्याबद्दल सर्वकाही गमावतो. माझ्या नाकाला गुदगुल्या करून मला उठवणारी तिची मूठही मी चुकवली.

ख्रिस्तोफरने चॉकलेट केक घरी आणला. "मला वाटले की हे तुम्हाला बरे वाटण्यास मदत करेल."

"बरं, होईल, धन्यवाद. माझा रॉक असल्याबद्दल धन्यवाद. . . तिच्यावर प्रेम केल्याबद्दल धन्यवाद."

मी तिची मऊ फर आणि तिच्या सोनेरी-हिरव्या डोळ्यांचे सौंदर्य गमावले. प्रत्येक तास संथ होता
छळ

ख्रिस्तोफर आणि मला एका प्राणी संभाषणकर्त्याबद्दल माहिती होते जो आमच्या लहान शहराजवळ काम करत होता साउथलँड मध्ये. आम्ही तिच्याशी आमच्या आणखी एका मांजरीबद्दल खूप वर्षांपूर्वी बोललो होतो.

"चला सुसानची भेट घेऊया," क्रिस्तोफरने सुचवले.

शहरातील प्राणीसंग्रहालयातील हत्ती कोणत्याही स्पष्ट कारणाशिवाय त्यांच्या पाळकांवर आक्रमक का वागतात हे शोधण्यात तिने मदत केली तेव्हा आम्हाला तिच्याबद्दल समजले. सुसानने हत्तींना विचारले होते की त्यांना त्यांचे पाळक का आवडत नाहीत. असे दिसून आले की, इतर कोणीही नसताना, ज्या लोकांची काळजी घेणे हे त्यांचे काम होते त्यापैकी एक त्यांना हेतुपुरस्सर त्रास देत होता. एक हत्ती कॅम स्थापित करण्यात आला, गुन्हेगाराचे चित्रीकरण करण्यात आले आणि गोळीबार करण्यात आला; समस्या सोडवली, आणि कथा आमच्या स्थानिक पेपरमध्ये प्रकाशित झाली.

सुसानला काही दिवसांनंतर सलामी मिळाली. मी अजूनही पहाटे चालत बाहेर होतो दररोज आणि दररोज ब्रॅम्बल्सचे हवे असलेले पोस्टर पास करणे.

"ती गेली किती दिवस झाली?"

"सुमारे एक आठवडा."

"तिने हे यापूर्वी केले नाही?"

"नाही."

"आणि कोणीही काही पाहिले नाही?"

"नाही, आणि माझी इतर मांजरी नाराज दिसत नाहीत."

ख्रिस्तोफर आणि मी वाट पाहत असताना सुसान गप्प बसली. दोन मिनिटे. . . मला प्रत्येक श्वासाची आठवण ठेवावी लागली

"ब्रॅम्बल्स मला अडवत आहे. मी तिच्यापर्यंत पोहोचू शकत नाही. तिला संवाद साधायचा नाही."

"काय? ते सामान्य आहे का?"

"नाही, हे असामान्य आहे, पण ते ते करू शकतात. तुम्ही जंगलासारख्या भागात राहता का?"

"होय, बरीच झाडं आहेत."

"ठीक आहे, मला जे चित्र मिळाले आहे ते उंच झाडांचे, अनेक प्रकारचे आणि गवताचे आहे, काही उंच. तुझे अंगण असे दिसते का?"

"हो."

"ठीक आहे, मी तिला झाडांमधून चालताना, उंच गवताकडे बघताना पाहतो आणि मग पांढरा प्रकाश चमकतो! आणि ती गेली."

"त्याचा अर्थ काय?" ब्रॅम्बल्स ब्लॉक करण्याबद्दल सुसानने प्रथम काय सांगितले याचा मी विचार करत होतो

तिला

"मला तुम्हाला हे सांगायला खूप आवडत नाही. . . पण ती मेली असती."

"नाही!!"

मी ते पटकन म्हणालो आणि जणू काही बदलू शकेन. ख्रिस्तोफरने त्याच्या चेहऱ्यावर चिंति नजरेने माझा हात पकडला.

"नाही," मी पुनरावृत्ती केली. "ती मेली नाही ! मी तिला माझ्या हृदयात अनुभवू शकतो; ती जिवंत आहे."

"ठीक आहे, तुम्हाला माहित आहे की ते कसे वाटते, त्यासोबत राहा. मी तुम्हाला एवढेच सांगू शकतो की मी काय आहे पाहिले. जर ती जिवंत असेल तर ती एक अतिशय शक्तिशाली प्राणी आहे. तिला हे हवे आहे. हे तिच्यासाठी महत्वाचे आहे. "

"आणि ती परत येत आहे की नाही हे कळायला मार्ग नाही?"

"नाही. माफ करा!"

ख्रिस्तोफर आणि मी काही मिनिटे बसून आम्ही जे एकले ते आत्मसात केले. मी त्याच्याकडे बघायला वळलो.

"मग ब्रॅम्बल्स कोण आहे?"

आम्ही दोघांनी आधी ओळखले होते की नवारकडे मनावर नियंत्रण ठेवणारी महासत्ता होती, हेलेगची स्वतःची विलक्षण, गुरुत्वाकर्षणाची प्रतिकार करणारी, दोन पंजे चढण्याची क्षमता होती आणि आता आमच्याकडे आणखी एक लहानगा होता जो फक्त मांजरीपेक्षा जास्त दिसत होता.

"मी बाहेर जाऊन तिला कॉल करतो. मी तिला परत मिळवू शकतो का ते बघू."

मी आमचा मित्र विल्यम, जो अध्यात्मिक संकल्पनांचा शिक्षक होता आणि त्याला कॉल करायचे ठरवले अंतर्ज्ञानी त्याच्याकडे अशा गोष्टी पाहण्याची आणि ऐकण्याची क्षमता होती जी माझ्यासह इतरांना आणि अगदी ख्रिस्तोफरलाही शक्य नव्हती. मी यापूर्वी त्याचा सल्ला विचारला नव्हता पण मला वाटले की तो आमची मदत करू शकेल.

त्याला आमच्या मांजरीच्या कुटुंबाबद्दल आणि मला ब्रॅम्बल्सबद्दल किती प्रेम आहे हे माहित होते आणि त्याने ऐकले ख्रिस्तोफर आणि मी त्याला संपूर्ण कथा सांगतो.

"ती परत येत आहे," तो म्हणाला.

"अरे." ख्रिस्तोफर आणि मी एकमेकांकडे पाहिले. "ती जखमी आहे का?"

"नाही."

"तिला तिच्या इच्छेविरुद्ध ठेवले जात आहे का?"

"नाही." दोन मिनिटे तो गप्प बसला. उद्या.

• • "मला असं काही होईल असं वाटत नाही

"आम्ही काही करू शकतो?"

"तिला घरी आणायला? होय, तुम्ही प्रार्थना करू शकता. हे तिला सुरक्षित ठेवेल." त्याने असे आश्वासन देऊन सांगितले आणि मला आश्चर्य वाटले. विश्वाच्या निर्मात्याच्या सामर्थ्यावर त्याचा विश्वास मला माहित नव्हता, परंतु मी त्याचा शब्द स्वीकारला आणि तिच्या सुरक्षिततेसाठी आणि जलद परत येण्यासाठी दररोज अनेक वेळा प्रार्थना करू लागलो.

काही दिवसांनंतर, मी डाउनटाउनला पोस्ट ऑफिसकडे जात असताना, मी क्रिस्टीनला तिचे गोंडस छोटे इलेक्ट्रिक पोलिस विभागाचे वाहन चालवताना पाहिले. मला पाहून ती थांबली आणि फुटपाथजवळ ओढली. "तुम्ही काही ऐकले आहे का?"

"नाही, तुमच्याकडे आहे का?" आणि तेव्हा माझ्या लक्षात आले की तिने माझे ब्रॅम्बल्सचे पोस्टर टेप केले होते तिच्या वाहनाचा डॅश. "अरे देवा, ती तुझ्यासोबत आहे."

"रोज. आणि मी तिला शोधतोय."

"धन्यवाद."

काही दिवसांनंतर, जेव्हा मी तिला आमच्या स्थानिक पोस्ट ऑफिसमध्ये फ्लायर दाखवले, तेव्हा एक अतिशय सुंदर स्त्री उद्गारली, "अरे, ती परत येत आहे." मला पोस्ट ऑफिसमधील कम्युनिटी बोर्ड आवडला आणि माझे ब्रॅम्बल्सचे पोस्टर भिंतीवर खूप सुंदर दिसत होते. तुम्ही याचा अंदाज लावला आहे: प्रत्येकाने सोशल मीडियावर पोस्ट करणे सुरू करण्यापूर्वी हे अनेक वर्षे होते.

मी आमच्या शेजारी फिरत असताना आणि लोकांशी बोलत असताना, तिचे मनमोहक चित्र काढत असताना, ज्यांचे प्राणी घरी परतले होते अशा लोकांबद्दलच्या अनेक कथा मी ऐकल्या. कितीतरी critters साहसी चालत गेले याची मला कल्पना नव्हती.

आमच्या शेजारी, डेनाच्या, शेजारच्या घरात काम करणाऱ्या एका कॉन्ट्रॅक्टरने मला त्याच्या कुत्र्याबद्दल सांगितले, जेथो, एक दुबळी काळी लॅब, जो त्याच्याबरोबर आमच्या उत्तरेकडील एका छोट्या गावात कामावर होता. एके दिवशी दुपारच्या जेवणाच्या वेळी जेथो नुकताच निघून गेला.

"अर्थात, मला वाटले की तो परत येईल. पण तो आला नाही आणि मला घरी जावे लागले. मी त्याला कॉल केला आणि त्याला अनेक ब्लॉक आणि घरापर्यंत शोधले. मी खूप अस्वस्थ झालो होतो. दुसऱ्या दिवशी मी परत आलो तेव्हा मला आशा होती की तो तिथे असेल पण तो नव्हता. असे तीन दिवस चालले .
दुसऱ्या दिवशी तो नुकताच घरी दिसला. दरीत बाहेर!"

"तो ठीक होता का?"

"तो बरा होता, निरोगी होता. त्याला दुखापत झाली नव्हती."

"तो कुठे गेला किंवा त्याने काय केले याची तुम्हाला कल्पना आहे का?"

"नाही, काही सुगावा नाही, हे एक रहस्य आहे. पण तो आता घरीच राहतो, माझ्यासोबत माझ्या कामावर येत नाही."

"त्याला हरकत आहे का?"

"काही फरक पडत नाही, माझी बायको त्याला परवानगी देणार नाही!"

मी हसण्याशिवाय मदत करू शकलो नाही. मला ते समजले.

आमची मैत्रीण सामंथा हिने मला मिल्टन, तिच्या काळ्या ससाविषयी एक गोष्ट सांगितली. "माझ्याकडे त्याच्या मागच्या अंगणात खरोखरच छान ससाचे घर होते आणि एके दिवशी तो पळून गेला. तो गेला होता! मला वाटले मी त्याला गमावले.
मग एक दिवस दोन आठवड्यांनंतर आमची मांजर, स्काउट, जो मिल्टनचा मित्र होता, गायब झाला. बरं, मला वाटलं कोणीतरी माझ्या पाळीव प्राण्यांचं अपहरण करत आहे." ती हसली पण तिला ते म्हणायचं होतं.

"पण त्या रात्री स्काउट परत आला. त्यानंतर, तो दररोज दुपारी उशिरा बाहेर पडू लागला.
तर एके दिवशी मी त्याच्या मागे गेलो, आणि अंदाज काय? तो मला मिल्टनला घेऊन गेला."

"काय? कुठे?"

"रस्त्याच्या त्याच बाजूला आमच्या शेजाऱ्यांपैकी एकाने मिल्टनसाठी नवीन घर बांधले होते आणि तो तिथे होता आणि तो आनंदी होता."

"मी मिल्टनला त्याच्या नवीन घरी राहू दिले कारण त्याला ते तिथे आवडले होते आणि ते सुरक्षित होते; आणि बऱ्याच दिवसांच्या अगदी आधी-संध्याकाळच्या प्रकाशात, स्काउट निघून जायचे. तो भेटीसाठी रस्त्यावरून चालत गेला आणि मिल्टनच्या नवीन बनीच्या घराशेजारी असलेल्या कुंपणावर बसला. सूर्यास्त होईपर्यंत तो तिथेच राहिला आणि मग तो पुन्हा घरी आला."

ती मला चमत्कारिक कथा वाटली. मला वाटले की तिला तिचा बनी सापडला तर मी करू शकतो माझी मांजर नक्की शोध .

मी अनेक दिवस गेलेल्या मांजरांच्या कथा ऐकल्या; एक गेला महिना झाला ती परत येण्यापूर्वी.

एका सहानुभूतीशील शेजाऱ्याने मला तिच्या एका सोनेरी कॉकॅटियल पक्ष्याबद्दल एक कथा सांगितली. "रफल्स होते आत एक मोठे पक्षीगृह, परंतु कधीकधी आम्ही तिचे दार उघडे ठेवतो आणि तिला घरात उडू देतो. एके दिवशी ती नुकतीच आमच्या समोरच्या दाराबाहेर गेली. मी तिच्या मागे धावलो. मी तिला झाडावर पाहू शकत होतो पण तिला परत यायचे नव्हते !"

या कथेचा शेवट चांगला होईल या आशेने मी गप्प बसलो.

"अनेक दिवसांनंतर, रफल्स पोर्चवर दिसले आणि परत घरात गेले!"

"ती ठीक होती का?"

"हो. आणि पुन्हा घरी आल्याचा आनंद वाटत होता."

मी कसे हसत नाही? "आता ती एक कथा आहे!"

मी या कथा प्रेमळ विश्वातून संदेश म्हणून घेतल्या की ब्रॅम्बलबेरी आपल्याकडे परत जाण्याचा मार्ग शोधेल. मी अजूनही घाबरलो होतो पण माझ्याकडे विश्वासाचा एक निरोगी डोस होता. मला वाटले की आम्ही एका मनोरंजक क्षेत्रात राहतो जिथे प्राणी मित्र क्रिटर सुट्ट्या घेऊ शकतात आणि सुरक्षित राहू शकतात.

मी अजूनही तिला माझ्या हृदयात अनुभवले आणि जेव्हा आम्ही स्थानिक प्राणी संप्रेषकाशी संपर्क साधला तेव्हा ती जिवंत होती यावर विश्वास ठेवला.

"मला विश्वास आहे की ती जिवंत आहे," अमांडा म्हणाली.

"ती कुठे आहे याची तुला कल्पना आहे का?"

वाचक ज्या प्रकारे शांतपणे ऐकतात ते मला आवडते.

"ती जवळ आहे. मला असे वाटते की ती एका घराखाली आहे, कदाचित तुम्ही जिथे राहता तिथून एक ब्लॉक टू टू. ते पायऱ्यांसह समोर पोर्च असलेले घर असे दिसते. पोर्च यार्डपेक्षा उंच आहे - ती तिथे आहे.

"तुला घरावर काही रंग दिसत आहेत का?"

"मला एक प्रकारचा हलका महासागर-निळा दिसतो पण मला त्याबद्दल खात्री नाही. मला विश्वास आहे की ती जिवंत आहे. "

मला त्या सुरक्षित क्षणांमध्ये वाचकासोबत राहायचे होते. मला वाचन संपवायचे नव्हते.

"ती जवळ येत आहे असे तुम्हाला वाटते का?" मी ख्रिस्तोफरला विचारले, जणू त्याला कळेल.

"चला थोडं फिरून येऊ." तो तिला घरी आणायला तयार झाला.

आमच्या मागे रस्त्यावर एक घर होते, एक ब्लॉक दूर आणि शहराच्या जवळ, जे फिट होते वर्णन. तिथे गेल्यावर मी तिचे नाव घेतले. मी तिला आमच्याबरोबर वागवले आणि पिशव्या खडखडाट केल्या, पण उत्तर नाही.

आम्ही त्या रात्री नंतर परत आलो आणि पुन्हा फोन केला. पण तरीही सगळे गप्प होते.

दिवस आणि रात्र आठवड्यात बदलली आणि लवकरच तिच्याशिवाय पूर्ण महिना निघून गेला. मी अजूनही पोस्ट ऑफिसमध्ये फ्लायर्स दिले आणि समुदाय बोर्डवर आणि पशुवैद्यांच्या कार्यालयात तिचे चित्र अपडेट केले. मी अजूनही जवळजवळ दररोज सकाळी रस्त्यावर फिरत असे. मी दर मिनिटाला ब्रॅम्बलबेरी रोझ चुकवत होतो आणि मला ती परत हवी होती. मी तिच्याबद्दल सगळ्यांशी बोललो. पहाटेच्या त्या शोधादरम्यान, मी अजूनही तिचे नाव घेतले आणि तिच्या सुरक्षिततेसाठी प्रार्थना केली.

माझा अजूनही विश्वास होता की ती जिवंत आहे. आणि माझा विश्वास असल्यामुळे मी तिला शोधू शकेन यावर माझा विश्वास होता.

जेव्हा मला स्वप्न पडले तेव्हा आम्ही एकटीस एकटे दिवस आणि अस्वस्थ रात्री होतो. मला माझी स्वप्ने क्वचितच आठवत होती, म्हणून मला हे महत्त्वाचे वाटले. स्वप्नात, मी ब्रॅम्बलबेरी गुलाब पाहिला — ती पुन्हा घरी होती! ती झोपली होती, पण ती लहान होती.

आमच्या आयुष्यातील जवळजवळ प्रत्येक सकाळी एकत्र, ख्रिस्तोफर म्हणाला, "मला काल रात्री एक स्वप्न पडले," म्हणून जेव्हा मी त्याला सांगितले की मला एक स्वप्न पडले आहे, तेव्हा त्याला माहित होते की काहीतरी वेगळे घडत आहे. त्याने आपल्या स्वप्नांवर विश्वास ठेवला आणि त्याचा आपल्या कामात उपयोग केला.

काही तासांनंतर, मला क्रिस्टीनचा फोन आला: "मला वाटते मला ब्रॅम्बलबेरी सापडली आहे. तुम्ही मला 7 वाजता आणि सेंट जुनिपेरोला भेटू शकता का? मी फोन सेट करण्यापूर्वी मी माझ्या मार्गावर होतो. आम्ही राहत होतो तेथून फक्त दोन ब्लॉक असले तरी मी माझी गाडी चालवली.

"शेजारच्या शेजाऱ्याने तिचे रडणे ऐकले आणि आम्हाला फोन केला."

कारण ती पोलिस खात्याचा भाग होती, क्रिस्टीनने मला सांगितले की ती मालकाचा फोन नंबर मिळवू शकते. ते शहरात नव्हते पण, त्यांच्याशी काही मिनिटे बोलल्यानंतर, तिला डेकच्या खाली असलेल्या बंद भागात कसे जायचे हे माहित होते.

आणि तो होता ब्रॅम्बलबेरी गुलाब!

वरवर पाहता तिच्या आयुष्यातील ही दुसरी वेळ होती की तिचे बोलणे इतर कोणीतरी ऐकले होते माझ्याकडे होते त्यापेक्षा. मला घराखाली थोडं अंतर दिसत होतं. कारण ती तिथे काही दिवस अडकली होती, अंधार होता, आणि ती लहान होती, मी तिला आधी ओळखलेच नाही.

"ब्रॅम्बल. . ." मी ते हळूवारपणे म्हणालो, एक दीर्घ श्वास घेतला आणि माझ्या मांजरीशी संपर्क साधला.

ती माझ्याकडे आली आणि मला तिला उचलायला दिले. ती खूपच लहान होती!

"धन्यवाद, खूप खूप धन्यवाद, क्रिस्टीन! माझ्याकडे शब्दही नाहीत."

"धन्यवाद . तू कधीच हार मानली नाहीस!" क्रिस्टीन माझ्यासारखीच आनंदी होती. "ब्रॅम्बलबेरी रोझसोबतची तुमची कथा माझ्यासाठी एक विशेष अनुभव आहे — स्थानिक प्राणी नियंत्रण अधिकारी म्हणून माझ्या सर्वोत्तम अनुभवांपैकी एक. हा माझ्यासाठी खूप चांगला दिवस आहे. आणि तू . . . आणि ती!" ती हसली आणि तिचे डोळे चमकले.

तिला घरी आल्यावर मी क्रिस्टोफरला फोन केला. "मला ती मिळाली आहे! तुमचा यावर विश्वास आहे का?"

"मी माझ्या मार्गावर आहे, मला काही मिनिटे द्या. तू घरी आहेस का?"

"मी डॉ. थॉमसला फोन करेन आणि तुम्ही येईपर्यंत इथेच थांबेन. सुरक्षितपणे चालवा. मी तुझ्यावर प्रेम करतो!"

ताबडतोब — मी तिचे चुंबन घेतल्यानंतर, पुन्हा — मी आमच्या पशुवैद्यकांना छान बातमी सांगितली. काही मिनिटांत ख्रिस्टोफर आला.

डॉ. थॉमसने ब्रॅम्बलबेरीची तपासणी करून पुन्हा हायड्रेट करताच, ते मोठ्या हसत म्हणाले काळजी बदलून, "ती ठीक होईल."

मी पुन्हा श्वास घेऊ शकलो आणि मी क्रॉसचे चिन्ह बनवले. ख्रिस्टोफरने मला त्याच्यात गुंडाळले हात आणि माझे चुंबन घेतले. "तिच्यावर विश्वास ठेवल्याबद्दल धन्यवाद."

डॉ. थॉमसला दयाळू हसू आले आणि त्यांचे डोळे चमकले. "तुम्ही तिला घरी घेऊन जाऊ शकता. तिला रात्रंदिवस सर्व वेळ आत ठेवा, तिला लहान, वारंवार जेवण द्या आणि तिला नेहमी पाणी उपलब्ध ठेवा."

"अरे, प्रिय प्रभु, धन्यवाद. ती सुरक्षित असेल आणि मी रोज तिच्यासोबत असेन. धन्यवाद!"

आम्ही घरी परतताच मी स्टीव्हलीला फोन केला. ब्रॅम्बलबेरी हे ऐकून तिला खूप आनंद झाला पुन्हा घरी आणि ठीक आहे.

ब्रॅम्बलबेरी रोझ इतकी दमली होती की ती जमिनीवरून वरच्या सीटवर उडी मारू शकली नाही.

खुर्ची. ती आमची हाय फ्लायर होती पण आता ती ग्राउंड झाली होती. ती वेदनादायकपणे पातळ होती - मी हे आधी ऐकले होते. आता मला ते जाणवले. ती तासन्तास तिच्या पाण्याच्या ताटात बसली. तिने दिवसभर असे केले. कधी कधी ती फक्त तिच्या पाण्याकडे बघत बसायची.

मी खूप आनंदी होतो आणि पुन्हा आराम करू शकलो कारण ती घरी परतली होती. डॉ. थॉमस होते तिला पुन्हा 100% होण्यासाठी काही महिने लागू शकतात. एक महिन्याहून अधिक काळ सतत काळजी घेतल्यानंतर, ती चांगली दिसू लागली आणि आमच्या घराभोवती सहज फिरू शकली, परंतु आम्हाला अजून काही मार्ग बाकी होते. ती पूर्वीसारखी मजबूत नव्हती.

एका दुपारी क्रिस्टोफर आणि मी आमच्या स्वयंपाकघरात बसलो होतो आणि मी तिला उचलून टेबलवर ठेवले. ती आमच्या घरामागील अंगण आणि क्रिस्टोफरने बनवलेली अनोखी लाकडाची कडी पाहू शकत होती. ती खिडकीजवळ बसली आणि मग आपण तिच्यासाठी ते उघडू शकतो का असे विचारण्यासाठी आपला पंजा वर ठेवला.

"नाही बाळा, मला माफ करा. तू पुन्हा बाहेर येशील, मी वचन देतो!" मी झुकून तिचे चुंबन घेतले.

"तिला बाहेरचा वास येईल म्हणून तुम्हाला खिडकी उघडायची आहे का?"

मी ते सुमारे एक इंच उघडले आणि तिने तिचे नाक जिथून वाऱ्याची झुळूक वाहत होती तिथे ठेवले.

तिला लवकर पडलेल्या सुगंधाचा श्वास घ्यायचा होता. कित्येक मिनिटे ती तिथेच बसून राहिली. तिच्या स्वभावात मला शांत शहाणपण दिसले. तिने मर्यादा स्वीकारल्याचा अनुभव मला आला. ख्रिस्टोफरही तिच्याकडे पाहत होता.

"व्वा, ती सुंदर आहे. ती आता अधिक शक्तिशाली झाली आहे. . . Navar सारखा. हे प्रभावी आहे!"

त्या रात्री ती हॉलवेच्या खाली धावत गेली आणि खुर्चीवर उडी मारली आणि मग आमच्या बेडवर. ती घरी आल्यापासून मी तिला उचलून बेडवर ठेवत होतो. तिने असे केल्यावर मी ख्रिस्टोफरकडे पाहिले; आम्ही दोघे हसत होतो.

"आम्ही नेहमीच्या मार्गावर आहोत."

"चांगले काम, तू. त्यासाठी आंत दृढ बळ। चांगले काम!"

त्या पहिल्या दिवसांत, ती अजून अशक्त असताना, आमच्या इतर मांजरींनी तिला जागा दिली, पण ती जसजशी मजबूत होत गेली तसतशी त्या पुन्हा जवळ आल्या. गर्ल ग्रे तिच्या पूर्वीपेक्षा जास्त तिच्या जवळ राहिली आणि हकलबेरी ही त्याची गोड स्वभाव होती, कधी कधी दुपारी तिच्याबरोबर डुलकी घेत असे.

मी तिला तिच्या प्रवासातून सावरण्यास मदत केल्यामुळे, मला माझ्या ब्रॅम्बलबेरी रोझबद्दल खोल आदर निर्माण झाला. ती कुठे होती आणि वाटेत तिला कोणी खायला दिले असे मला अनेकदा वाटायचे. कदाचित तिने उंदीर पकडले असेल?

"तुम्हाला असे वाटते का की ब्रॅम्बलबेरी रोझ या आयुष्यात अंशतः हे करण्यासाठी आले असावे प्रवास?" ख्रिस्टोफरने एका संध्याकाळी विचारले. "मूळ अमेरिकन लोकांप्रमाणे, कदाचित ती तिच्यासाठी एक आध्यात्मिक शोध असेल - आणि त्यामुळेच ती आमच्यासोबत इथे राहायला आली."

"मी याचा विचार केला नव्हता . . . असू शकते."

"तिला कदाचित माहित असेल की ती साउथलॅंडमधील आमच्या शहरापेक्षा येथे अधिक सुरक्षित असेल. इथं शांतता आहे, तितकी व्यस्त कुठेही नाही.

"तू बरोबर आहेस. मी तिला तिथेच गमावले असते!"

मला उत्सुकता होती म्हणून मी अध्यात्मिक दृष्टीचा शोध पाहिला: एक अलौकिक अनुभव ज्यामध्ये ए व्यक्ती सल्ला किंवा संरक्षण मिळविण्यासाठी पालक आत्म्याशी संवाद साधण्याचा प्रयत्न करते, सामान्यतः मानवरूपी प्राणी. मला जाणवले की, तिच्या सौंदर्यासह, तिने मला आणलेला आनंद आणि ब्रॅम्बलबेरी आणि माझ्यामधले खोल प्रेम, मला माहित नसलेल्या किंवा पूर्णपणे समजण्यापलीकडे तिची खोली आहे.

खिडकीच्या शेड्सच्या दोरीत अडकून तिचा मृत्यू झाला असता. ती तिच्या आत्म्याच्या शोधात मरण पावली असती, पण नाही. . . पुन्हा हा तिच्या आयुष्यातील एक धागा असल्यासारखे वाटले आणि तिचे जन्म होणे आणि त्या प्लास्टिकच्या पिशवीत कचऱ्यात सोडणे आणि मी तिला शोधण्यासाठी सर्व फोन कॉल करणे यात काही संबंध आहे का, असा प्रश्न मला पडला.

"हे स्पष्ट वाटू शकते. . ."

मी मोठ्याने विचार करत होतो आणि ख्रिस्तोफर धीर धरत होता.

" . . पण मी आत्तापर्यंत ते एकत्र ठेवले नव्हते. इथे आमचा पहिला हिवाळा आठवतो जेव्हा मी तिला शोधण्याचा प्रयत्न करत शहरातील प्रत्येकाला बोलावत होतो?"

"हो, तेव्हाही तू हार मानली नाहीस."

"त्याच वेळी स्टीव्हि तिला वाढवत होता. ती माझ्याशी संवाद साधत होती असे तुम्हाला वाटते का? जर मी तिच्यासाठी तयार झालो नसतो किंवा तिला शोधू शकलो नसतो, तर ती डंपस्टर तिची बाहेर पडण्याची रणनीती असू शकते का?"

ख्रिस्तोफरने भुवया उंचावल्या आणि उत्तरे शोधत असल्यासारखे दूरवर पाहिले.

"ही मांजर कोण आहे?"

ब्रॅम्बलबेरी माझ्यासोबत असावी अशी माझी इच्छा होती. मला फक्त ती माझ्या जवळ हवी होती. ती बरी होत राहिली आणि डॉ. थॉमसनने तिला बाहेरच्या कामांसाठी साफ केले. आपल्या आयुष्यातील क्षण पुन्हा ओळखण्यायोग्य पॅटर्नमध्ये दुमडले.

मी तिला बाहेर सोडायला दोन आठवडे होते पण, जेव्हा मी केले तेव्हा मी तिला थोडी भूक लागली.
जेव्हा मी त्यांना हाक मारली, तेव्हा ती बाकीच्या मांजरींबरोबर आत पळत आली आणि दिवसभरात ती माझ्या जवळच राहिली.

तिने गमावलेले वजन परत मिळवले आणि नंतर थोडे अधिक, जे मनोरंजक होते कारण तिच्या फिरण्याआधी ती खूप ऍथलेटिक आणि दुबळी होती.

एका दुपारी ती आमच्या दगडी वाटेवर उन्हात पडली असताना मी तिला आश्चर्यचकित केले. तिने तिचा चेहरा माझ्याकडे वळवला, मी आधी न पाहिलेली एक जंगली बाजू दाखवली. ते खरोखरच थक्क करणारे होते. तिने माझ्याकडे टक लावून पाहिलं आणि हळूवारपणे कुरवाळले, तिचे कुत्र्याचे दात दाखवण्यासाठी तिचे ओठ मागे खेचले.

मला वाटले की ती मला इशारा देत आहे.

असे दिसते की माझी गोड घरगुती मांजर एक शक्तिशाली प्राणी बनली आहे.

मला हे देखील समजले की ती बेबी लिंक्ससारखी दिसते . ते खरोखर प्रभावी होते.

Hayleigh Skywalker चे Brambleberry Rose बदलचे वागणे अजूनही एक समस्या होती आणि मला ते करावे लागले ब्रॅम्बल्सला तिच्या लहान बहिणीपासून सुरक्षितपणे दूर ठेवा. असे दिसते की हेलीला अजूनही तिला या ग्रहापासून दूर हवे आहे! मला खात्री नव्हती की तिला ब्रॅम्बलबेरीची भीती वाटत होती किंवा तिला घरी परत यावे असे वाटत नव्हते. कदाचित हेलीला तिच्या जाण्याची सवय झाली असेल?

हेली लहान असूनही, तिच्या शरीराच्या अतिरिक्त ताकदीमुळे मला असे वाटले की जर तिने ब्रॅम्बलबेरीला मारले तर तिला दुखापत होईल. पण ऑपरेशन सबमरीन डोअर्समुळे, मी घराच्या अर्ध्या भागात हेली स्कायवॉकर आणि दुस-या भागात ब्रॅम्बलबेरी रोझ सुरक्षितपणे ठेवू शकलो.

याचा अर्थ असा होतो की ख्रिस्तोफर आणि मला नेहमी दरवाजे बंद ठेवायचे होते. घराच्या दोन्ही बाजू जोडलेल्या हॉलवेमध्ये आम्ही दुसरा दरवाजा उघडण्यापूर्वी एक दरवाजा बंद करण्यात आम्हाला यश आले.

"ब्रॅम्बल्स अधिक सुरक्षित करण्यासाठी आम्हाला काहीतरी करण्याची आवश्यकता आहे."

"कदाचित आम्ही हेले मॉन्स्टरला घराखाली ठेवण्याचा प्रयत्न करू."

प्रिय वाचकांनो, तुम्हाला आठवत असेल की जेव्हा ब्रॅम्बल्स तिच्या माझ्यासोबतच्या पहिल्या आठवड्यात त्या गुहेत गायब झाली होती.

"आम्ही तिथे हकलबेरी ठेवली तेव्हा आठवते?"

"त्याने एकही उंदीर पकडला नाही. . नाही; आणि तो दोन मिनिटांत बाहेर पडला !"

"ती बाहेर पडेल असे वाटते का?"

आम्ही हेलीला घरामागील अंगणात घेऊन गेलो आणि तिला काही हरकत नव्हती. जेव्हा आम्ही बंद केले आम्ही तिला सांगितले की आम्ही तिच्यावर प्रेम करतो, आणि नंतर घराच्या समोरच्या अनेक उघड्यांवर ती बाहेर पडू शकते असे पाहिले. ती नो-शो होती. काही तासांनंतर आम्ही दार उघडले, तिचे नाव सांगितले आणि हेली आमच्याकडे चालत आली. चालत नाही.

"तिला ते तिथे आवडते!"

आम्ही तिला पुन्हा तिथे ठेवण्यापूर्वी, आम्ही हकसह पुन्हा प्रयत्न केला. आम्ही दरवाजा बंद केला पण आम्ही घरासमोर जाण्यापूर्वी तो बाहेर पडला होता. हक कसा आऊट झाला हे आम्हाला कळले नाही पण तिला वाटले की हेलेग तिच्या पायामुळे खाली वाकू शकणार नाही. त्यामुळे ती स्वतःच्या खाजगी अभयारण्याची मालक बनली .

आमचे घर योग्य पायाशिवाय बांधले गेले होते आणि घराच्या खाली दिवसाचा प्रकाश दिसतो अशा अनेक जागा होत्या. सुमारे बारा बाय सहा इंच आयताकृती उघड्यावर पडदेही होते, त्यामुळे तिला नेहमी ताजी हवा मिळायची आणि ती बाहेर पाहू शकत होती. तो एक संपूर्ण मातीचा मजला होता आणि आमच्या घराइतकाच मोठा होता आणि मला खात्री होती की तिची संगत ठेवण्यासाठी तिथे लहान रानटी प्राणी असतील. इतर कोणत्याही मांजरी स्वेच्छेने तेथे जाणार नाहीत म्हणून हे सर्व तिचे आहे आणि शिकेपासून दूर आहे.

त्यामुळे ब्रॅम्बलबेरी आमच्या घरात सुरक्षित होती — आणि पुन्हा आमच्या अंगणात — आणि हेलीला तिच्या मालकीच्या एका छान ठिकाणी सुरक्षितपणे बंद करण्यात आले.

एका संध्याकाळी क्रिस्टोफरने प्रेमळपणे पाहिले, "हा! ती हेलेग जेलमध्ये आहे . "

ब्रॅम्बल्स सुंदरपणे बरे होत होते आणि उडी मारून पुन्हा चढू शकत होते. काही दुपारी ती जमिनीपासून जवळजवळ चार फूट अंतरावर असलेल्या एका न भरलेल्या दगडी पक्षी बाथमध्ये कुरवाळत झोपली. एके काळी आम्ही आमच्या पक्ष्यांसाठी उबदार दिवसांमध्ये ते भरायचो परंतु रात्रभर त्यात पाणी सोडले नाही किंवा गोंडस लहान रॅकून त्याचे वॉश बेसिनमध्ये रूपांतर करतील आणि प्रक्रियेत ते कदाचित टिपतील. पण तिला कुरवाळलेले पाहून मी ते न भरले आणि आमच्या पंख असलेल्या मित्रांसाठी हॉगिंग बर्डबाथ घेतले. दगडी पक्षीस्नान लोखंडी पायावर उभे होते, आणि ती न पाडता तिथे कशी उठली हे मला समजू शकले नाही.

आम्ही तिला झाडांमधून उडताना पाहिले नाही पण ती पुन्हा उडी मारू शकते.

ती अजूनही क्वचितच बोलली, कदाचित दर तीन किंवा पाच आठवड्यांनी एकदा, आणि तिचा आवाज अजूनही फक्त ए लहान squeaky म्याव.

अधूनमधून उबदार दुपारी जेव्हा क्रिस्टोफरला घरी दिसले, कधीकधी तो झोपून झोपायचा. त्या दिवसांत तिला खात्री वाटली की त्याच्याबरोबर डुलकी घेणे हे तिचे काम आहे आणि ती त्याच्या चेहऱ्याजवळ वळली. त्याला ते आवडले.

पुन्हा एकदा, आमच्या घरात आणि अंगणात शांतता पसरली आणि आमची सर्व मांजरी आनंदी होती.

शेजारच्या घरातील आमची मैत्रीण डिआना एका सुंदर, स्वच्छ, उबदार सकाळी भेट देत होती, जेव्हा आम्ही आमच्या गिलहरींना लाकडाच्या कड्यावर खायला घालत होतो. तिच्या अंगणात तिने त्यांच्यासाठी शेंगदाणे आणि इतर पदार्थ सोडले, परंतु तिच्याकडे गिलहरीचे शेल्व नव्हते. त्यांना त्या छान प्लॅटफॉर्मवर बसून त्यांच्या काळ्या सूर्यफुलाच्या बिया आणि शेंगदाणे खाताना पाहून तिला किती आनंद झाला यावर तिने टिप्पणी केली.

अचानक, एक लहान लाल गिलहरी झाडावर चढली आणि झाडावर उडी मारली. शेल्व — फरक एवढाच होता की ही भेट घेऊन आली होती! ती एक मोठी वस्तू घेऊन गेली होती -

जवळजवळ तिच्याइतका मोठा — तिच्या तोंडात मऊ हिरव्या शेवाळाचा तुकडा. तिने ते काठावर सोडले, तिची शेपटी मागे-पुढे केली आणि नंतर झाडावर पळत सुटली.

आम्ही सगळे एकमेकांकडे बघून हसू लागलो.

"हे हेतुपुरस्सर होते!" डीना म्हणाली.

"ते अनपेक्षित होते." ख्रिस्तोफर जोडले.

"तुम्हाला वाटते की ती भेटवस्तूसाठी तुमचे आभार मानत आहे?"

"मला खूप आनंद झाला की आम्हा सर्वांना ते बघायला मिळाले, व्वा!"

आम्ही नुकतेच जे पाहिले त्यावर मी नंतर काही संशोधन करण्याचे ठरवले. मला ते गिलहरी सापडले आणि इतर प्राणी परोपकारी वर्तनात सहभागी होत असल्याचे नोंदवले गेले आहे. पण हेच, की डीनाने सुचवलेलं, आम्हाला धन्यवाद देण्याचा मार्ग होता?

गिलहरी त्यांची घरटी ओळ घालण्यासाठी आणि त्यांच्या बाळांना उबदार ठेवण्यासाठी मॉस वापरतात, म्हणून मी ते भेट म्हणून घेतले आमचे घर. मऊ, हिरव्या शेवाळाचा तो छानसा तुकडा मिळणं ही काय खास ट्रीट होती.

मी एका सकाळी आमच्या खास, भेटवस्तू देणाऱ्या गिलहरी मित्रांवर झिरोने बॉम्ब टाकताना पाहिले. माझ्या लक्षात आले की ते फ्लाइंग पॅटर्न फॉलो करत आहेत. ते झाडांवरून खाली उतरतील आणि आडव्या स्थानांवरून हल्ला करतील. म्हणून मला वाटले की मी गिलहरी शेलफच्या सर्वात दूरच्या टोकाला अडथळा आणून त्यांच्या उड्डाण मार्गात व्यत्यय आणू शकतो. मी आमच्या अंगणात फिरलो, आणि मला सुमारे एक इंच व्यासाची, कदाचित तीन फूट लांब, सरळ पायथ्याशी आणि झुडूपयुक्त शीर्ष असलेली ओकची शाखा सापडली. मी शेलफच्या शेवटी खिळे ठोकले. आणि पाहिला. हे पूर्णपणे कार्य केले! आमचे गिलहरी मित्र अजूनही शेलफवर बसू शकतात आणि त्यांच्या दृश्यात व्यत्यय न आणता त्यांच्या भेटवस्तूचा आनंद घेऊ शकतात, आमच्या मांजरी अजूनही शेलफवर आणि बाहेर उडी मारू शकतात आणि ते वाईट शून्य त्यांच्यापर्यंत पोहोचू शकत नाहीत.

ख्रिस्तोफर आणि मला मैदानी डिनर पार्टी करायला खूप आवडायचे. आम्ही आमच्या फायर रिंगमध्ये आग लावू आणि आमच्या मित्रांसोबत बाहेर मस्त वेळ घालवू. Hayleigh सुरक्षितपणे Hayleigh जेलमध्ये होती, मी आमच्या पाहुण्यांसाठी समोरचा दरवाजा उघडा ठेवला आणि मांजरींना ते खूप आवडले. नवार, गर्ल ग्रे, हक आणि ब्रॅम्बल्स आमच्या अंगणात बाहेर असू शकतात, बहुतेक रात्रीपेक्षा नंतर झाडांवर चढू शकतात आणि नंतर त्यांना पाहिजे तेव्हा रात्रीच्या जेवणासाठी आत फिरू शकतात. आमच्या अंगणात बरेच लोक असल्याने ते पूर्णपणे सुरक्षित होते.

आमचे बहुतेक मित्र आमच्या मांजरींना ओळखत होते आणि त्यांच्या सहवासाचा आनंद लुटत होते, जरी मांजरी बहुतेक सुरक्षित अंतरावरून पाहत असत.

"तुमच्या मांजरी ज्या प्रकारे झाडांवर आणि छतावर चढतात आणि आम्हाला पाहतात त्या मार्गाने खूप मनोरंजक आहेत!" एक मित्र म्हणाला.

"त्यांची काळी मांजर कुत्र्यासारखी आहे." स्टीफनला गंमत वाटली.

ख्रिस्तोफर हसला आणि त्याचे डोळे आनंदाने नाचले, "तुम्ही ओलांडल्यानंतर प्राणी म्हणून परत आलात तर अंबरच्या मांजरीच्या पिल्लांपैकी एक म्हणून परत यावे. "तिच्या मांजरींना सर्वोत्तम मिळते - सर्वोत्तम हाताने बनवलेले जेवण - आणि त्यांचे असे विलक्षण जीवन आहे."

कधी कधी संध्याकाळी उशिरा आम्ही आमच्या समोरच्या अंगणात होतो तेव्हा आम्ही आमच्या पाइनच्या झाडांकडे पाहिले आणि लाल डोळे आमच्याकडे डोकावताना दिसायचे. सुरुवातीला, आम्हाला ते कोणाचे आहेत हे माहित नव्हते, परंतु नंतर आम्हाला समजले की रॅकून, ज्यांना आम्ही क्वचितच पाहतो, ते तिथे बसून आम्हाला पहात होते. ते खूप गोंडस होते कारण लहान, लाल, चमकणाऱ्या डोळ्यांच्या पाच-सहा जोड्या होत्या आणि आम्ही आमच्या अंगणात फिरत असताना त्या हलल्या.

ख्रिस्तोफर आणि मला या कथा-पुस्तकात राहायला खूप आवडायचे, असा मी उल्लेख केला असेल. जवळजवळ जंगल शेजार. आम्ही फक्त एकदाच बॉबकॅट पाहिला होता, आणि आता आमच्याकडे हेली आणि झिरोस आहेत, आम्ही आणि आमच्या मांजरीचे जीवन शांततेत होते. प्रत्येक दिवस.

काही वर्षांनंतर, यापैकी एका अनोळखी शनिवारी, ब्रॅम्बलबेरी रोज पहाटे पक्ष्यांशी संभाषण करून आणि आमच्या अंगणातील तिच्या शोधतून परत आली आणि मला दिसले की ती लंगडी करत आहे. रविवारी तिला बरे वाटले; त्यानंतर सोमवारी ती पुन्हा वाईट झाली.

ख्रिस्तोफर आणि मी डॉ. थॉमस यांच्याशी सकाळच्या भेटीसाठी बोलावले.

त्याच्या तपासणीनंतर, तो म्हणाला, "ब्रॅम्बलबेरीला फाटलेला पूर्ववर्ती क्लिपट लिगामेंट आहे, किंवा ACL. हे सहसा ऍथलेटिक मांजरींना होते. तुम्ही तिला विशेषतः उंच उडी मारताना किंवा इतर मांजरांपैकी एकाचा पाठलाग करताना पाहिले आहे का? . . किंवा खरोखर वेगाने धावत आहे?"

मला वाटले की हेलीने तिचा पाठलाग केला आहे पण, ती बहुतेक वेळा हेली जेलमध्ये असल्याने मी असे काहीही पाहिले नव्हते.

"हम्म काहीही . . . " मी माझ्या मनाचा शोध घेतला. मग मी ख्रिस्तोफरकडे पाहिले पण त्याच्याकडे नव्हते जोडायचे आहे.

"अरे. . . त्या दोन भाऊ मांजरी. . . आठवते?"

"अहो. . . ते बरोबर आहे!"

मी डॉ. थॉमस यांना त्यांच्याबद्दल सांगितले. "दोन भाऊ मांजरी आमच्या शेजारी गेले; ते दोन्ही काळे आणि पांढरे आहेत, त्या मोठ्या मांजरी आहेत आणि त्या आमच्या अंगणात डोकावतात."

क्रिस्तोफर पुढे म्हणाला, "ते गुंडगिरी करणाऱ्या मांजरींसारखे दिसतात.

"जर त्यांच्यापैकी एकाने तिचा पाठलाग केला आणि ती चुकीची उडी मारली किंवा चुकीने उतरली तर असे होऊ शकते."

मला वाटले की जेव्हा ही भयानक घटना घडली तेव्हा नवार स्टार आवारात किंवा इतर भागात असावा आणि तो तिला त्यांच्यापासून वाचवू शकला नाही.

"तुम्ही तिला इतक्या लवकर आत आणले हे चांगले आहे. मी आज तिच्यावर ऑर्थोपेडिक शस्त्रक्रिया करून नुकसान दुरुस्त करू शकतो."

एकमेकांकडे पाहिल्यानंतर मी आणि क्रिस्टोफर दोघांनीही होकार दिला.

"शस्त्रक्रियेनंतर ती तशीच राहील का?"

"हे नाणे टॉस आहे. काही मांजरी सुंदरपणे बरे होतात आणि इतर शस्त्रक्रियेनंतर सारखे नसतात. तुला तिला सहा महिने आत ठेवावे लागेल."

पुन्हा, ख्रिस्टोफर आणि मी एकमेकांना तपासले.

"हो, मी ते करू शकतो," मी म्हणालो.

मग डॉ. थॉमस यांनी आम्हाला तिच्या उर्वरित रिकव्हरीबद्दल सांगितले. "तिला चढू देऊ नका किंवा उडी मारू देऊ नका ते सहा महिने."

तो हळूवारपणे बोलला आणि असे शब्द बोलला जसे की तो लंचची ऑर्डर देत आहे, परंतु क्रिस्टोफरला माहित होते त्यांचा माझ्यासाठी काय अर्थ होता. त्याने माझ्या खांद्यावर हात ठेवले.

मी विचार करत होतो, सिरियसली? माझी मौल्यवान उडणारी मांजर? माझे रहस्य?

माझे हृदय तिच्यासाठी तुटले. मला माहित होते की या जीवनात तिची आवड उडी मारून उडणे आहे झाडे

"मला त्यावर काम करावे लागेल! व्वा. . . ."

"शस्त्रक्रियेनंतर," डॉ. थॉमस पुढे म्हणाले, "आम्ही तिला तोंडावाटे औषधोपचार सुरू करू जेणेकरून तिला गुडघ्यात संधिवात होणार नाही. जितके तुम्ही तिला जमिनीवर ठेवाल तितकी तिची पूर्ण बरी होण्याची शक्यता जास्त आहे."

मी तिच्या मौल्यवान लहान डोक्याचे चुंबन घेतले आणि आम्ही तिला सर्वोत्तम हातात सोडले, आम्हाला माहित असलेली सर्वात सक्षम काळजी. आम्ही निघालो तेव्हा ख्रिस्टोफरने पुन्हा माझ्याभोवती हात ठेवला.

"तुम्ही कसे आहात?"

"हे भितीदायक आहे आणि ते दुखते."

"मला माफ कर."

"आपण घरी जाताना मिशनवर थांबून तिच्यासाठी प्रार्थना करू शकतो का?"

"अरे. . . छान कल्पना, हो, चला."

त्या दुपारनंतर, डॉ. थॉमस यांनी आम्हाला सांगण्यासाठी कॉल केला की आमच्या सुंदर ब्रॅम्बलबेरी रोझची शस्त्रक्रिया चांगली झाली आणि आम्ही तिला दुसऱ्या दिवशी सकाळी घरी घेऊन जाऊ शकू.
परीक्षा

मी आमच्या स्थानिक पोलिस विभागाला कॉल केला आणि विचारले की माझ्या मांजरींना त्यांच्या स्वतःच्या अंगणात संरक्षित करण्यासाठी मी काही करू शकतो का? त्यांनी मला पुन्हा आमच्या प्रिय प्राणी नियंत्रण अधिकारी क्रिस्टीनशी जोडले.

"ब्रॅम्बल्स कसे आहे?"

"हाय क्रिस्टीन, ती सुंदरपणे बरी झाली आहे, धन्यवाद, पण आता आमच्याकडे आणखी एक समस्या आहे," आणि मी काय घडले ते स्पष्ट केले.

"मला हे सांगायला खेद वाटतो पण मांजरांना नैसर्गिक भटके मानले जाते. ते कुत्र्यांप्रमाणे व्यवस्थापित केले जाऊ शकत नाहीत आणि आपल्याला परिस्थितीसह जगण्याचा मार्ग शोधावा लागेल. मी तुम्हाला मदत करू शकत नाही. मला खरच माफ कर! त्यांचा मालक कोण आहे हे तुम्हाला माहीत आहे का? तुम्ही त्यांच्यासोबत काही काम करू शकता का?"

"कदाचित. मी प्रयत्न करेन. धन्यवाद, क्रिस्टीन. "

दुसऱ्या दिवशी ब्रॅम्बल्स घरी आली आणि तिला परत आल्याने मला आनंद झाला. मला हे देखील माहित होते की आमच्या समोर एक प्रवास आहे ज्यासाठी तिला आणि माझ्यासाठी खूप संयम आवश्यक आहे.

"तू ठीक आहेस," मी तिला म्हणालो. "तुझे बाबा आणि मी तुझ्यावर खूप प्रेम करतो. मी इथे तुझ्यासोबत आहे. प्रत्येक दिवस, बाळा. माझ्याकडे तू आहेस!"

तिला नीट चालता येत नसल्यामुळे, मी तिला अन्न आणि पाणी आणले आणि मग तिला तिच्या कचरापेटीत नेले. पहिल्या दिवशी हे चांगले काम केले. त्यानंतर, आम्ही तिच्या गुडघ्याला बरे करण्यासाठी पायऱ्यांसह सामावून घेतले जेणेकरून ती आमच्या बिछान्यापर्यंत चालू शकेल आणि तिला खाली उडी मारावी लागणार नाही.

आमच्या मांजरीचे संरक्षण करण्यासाठी मी काही करू शकतो का हे जाणून घेण्यासाठी मी आमच्या दोन नगर परिषद सदस्यांशी बोललो. त्यांनी क्रिस्टीनशी सहमती दर्शवली आणि सांगितले की ते मला मदत करू शकतील असा कोणताही मार्ग नाही. आमचा चांगला मित्र, अँथनी, विशेषतः चिंतेत होता कारण तो तिला ओळखत होता कारण ती माझ्या लेदर बॅकपॅकमध्ये शहर परिषदेच्या बैठकीला येणारी एक लहान बाळ होती आणि त्याला मांजरी आवडत होती.

तो म्हणाला, "ती एक सुंदरी आहे आणि तू तिची खूप चांगली काळजी घेत आहेस. माझी इच्छा आहे की मी तुम्हाला यामध्ये मदत करू शकतो. अर्थात, तुम्हाला काही हवे असेल तर फोन करा!"

काळ्या-पांढऱ्या गुंड मांजरांचा मालक आमच्या रस्त्याच्या त्याच बाजूला सुमारे दोन दरवाजे आणि शेजारच्या रस्त्याच्या चौकात राहत होता. मी तिच्या समोरचा दरवाजा ठोठावला आणि तिला बोलायला वेळ आहे का विचारले.

"नक्की, काय चालले आहे?"

जेव्हा मी तिला काय झाले ते सांगितले आणि डॉ. थॉमस काय म्हणाले, तिने खाली पाहिले आणि तिचे डोके एका बाजूने हलवले. "तुमच्या मांजरी इतर मांजरींना मारत आहेत असे दिसते."

"मला ब्रॅम्बल्सबद्दल खूप वाईट वाटते. मी हे इतर शेजाऱ्यांकडून ऐकले आहे."

"खरंच? त्यांना ठेवण्यासाठी तुम्ही काही करू शकता का?"

"हम्म . . . मी प्रयत्न करू शकतो. नक्कीच, मी त्यांना ठेवीन आणि ते कसे कार्य करते ते पाहीन."

"धन्यवाद, मला आशा आहे की हे मदत करेल. माझ्या आणखी मांजरींना दुखापत होऊ नये अशी माझी इच्छा आहे."

माझ्या सुंदर बाळासाठी माझ्या डोळ्यात अश्रू आणि आमच्यात शांतीची आशा घेऊन मी निघालो
यार्ड

ब्रॅम्बलबेरी रोझचे आयुष्य बदलले आणि माझेही.

मी बहुतेक घरून काम करत असल्याने, ब्रॅम्बल्ससोबत राहणे हे त्याग नव्हते. ती एक सैनिक होती आणि मला तिची काळजी घेऊ द्या, तिच्या भेटवस्तू आणू द्या आणि तिला तिचे आयुष्य कसे परत मिळेल या कथा सांगू द्या.

मी पहिल्यांदा तिला माझ्या ड्रेसरवर बसलेले आणि जवळजवळ चार फूट सरळ वर पाहत असताना पाहिले
आमच्या आमोयरीच्या शीर्षस्थानी मी तिला हळूवारपणे परावृत्त केले.

"अरे, बाळा, अजून नाही. मला माहित आहे तुझ्या मनात तू अजूनही तुला पाहिजे तितकी उंच उडी मारतेस. . . पण बाळा,
आपण बरे होईपर्यंत प्रतीक्षा करा. ठीक आहे? मी तुझ्यावर प्रेम करतो."

तिने उत्तर दिले नाही पण मी विचारले तसे तिने वागले.

. . . आत्ता पुरते.

तिचे मनोरंजन करण्यासाठी मी माझ्याकडून जे काही करता येईल ते केले. मी तिला अंगणातील तिच्या आवडत्या ठिकाणी नेले आणि तिला उन्हात धरून बसलो.
आम्ही नवीन खेळणी विकत घेतली आणि मी तिच्याबरोबर घरात खेळायचो आणि तिला सतत पाहत होतो.

ती अनेकदा आमच्या पलंगाच्या शेवटी डुलकी घेत असे जिथे आमच्याकडे मऊ, अस्पष्ट मेंढीचे कातडे होते. तिचं आणि क्रिस्टोफरचं नातं गोड होतं हे तुम्हाला आत्तापर्यंत माहीत असेल. जरी तो आमच्या बाळांना अशा प्रकारे समजत होता की मी आश्चर्यचकित झालो होतो, ब्रॅम्बल्स आणि त्याच्यामध्ये एक संभाषण होते जे तो गहाळ राहिला. त्याला तिच्या आलिशान फरला स्पर्श करायला खूप आवडायचं आणि जेव्हा तो आमच्या बेडरूममध्ये आला आणि तिला झोपलेली दिसली, तेव्हा त्याला प्रतिकार करता आला नाही. एक पाळीव प्राणी स्वीकार्य होता, दोन सीमारेषेवर होते - आणि जरी प्रेमांमुळे मी त्याला सावध केले - त्याला वाटले की तिसऱ्या पाळीव प्राण्याचे स्वागत केले जाईल. ते नव्हते! प्रथम, तिने त्याला शांतपणे चावले, आणि जर त्याने तिला पुन्हा पाळीव करण्याचा प्रयत्न केला, तर तो त्याच्यावर जितके पंजे घेऊ शकेल तितके पंजे घेऊन त्याला भेटले, पंजे बाहेर काढून, त्याला पुन्हा असा प्रयत्न न करण्याचा इशारा दिला !

प्रत्येक वेळी तेच होते. डोकं हलवत हात दूर सारायचा.

खूप वेळा!

"ती दोन पाळीव मांजरी आहे, तुम्हाला तिच्यासोबत एवढेच मिळते." प्रत्येक वेळी त्याने असे केले तेव्हा मला आनंद झाला.

कधीकधी तिला खूप दूर, जवळजवळ जंगली, तिच्या डोळ्यात पहा आणि मला माहित होते की ती कुठेतरी वर उडी मारण्याचा विचार करत आहे मला तिला उडी मारायची नाही किंवा ब्रेड किंवा सोप्यावरून खाली यायचे नाही आणि मी तिला तिच्या पायऱ्यांकडे नेले.

तिला ॲक्रोबॅटिक गोष्टी करताना पाहणे आमच्या इतर मांजरींना इतकी मजा आली नसती. तिला उडी मारण्यापासून रोखणे हे एक मोठे आव्हान होते. पण शेवटी, तिने आणि मी हे काम केले आणि शेवटी, मी तिला जमिनीवर ठेवले.

डॉ. थॉमस यांच्याशी आमच्या शेवटच्या भेटीदरम्यान ते म्हणाले, "आणखी एक चांगली नोकरी. तुमची इच्छा असल्यास तुम्ही तिला तुमच्या अंगणात बाहेर जाऊ देऊ शकता. ती स्थिर आहे, म्हणून ती आता काय करू शकते ते तिला सांगू द्या. आम्ही तिला संधिवातविरोधी औषधांवर ठेवू; ती आयुष्यभर वेदनामुक्त असावी.

"तिच्या सुरक्षिततेसाठी ती घरातील मांजर असावी का?" मी विचारले.

"बहुतेक वेळा तुमच्या क्षेत्रातील मांजरी रात्रीच्या वेळी आणल्या जातात तोपर्यंत सुरक्षित असतात. जर तुम्हाला तिला दिवसा आत ठेवायचे असेल तर ते करा, परंतु ब्रॅम्बल्स मला बाहेर असण्याची गरज आहे असे वाटते. काही मांजरी स्वभावाने इनडोअर मांजरी असतात. ती नाही. पण ते तुझ्यावर अवलंबून आहे."

क्रिस्टोफर आणि मी ती तिच्या जगात कशी नेव्हिगेट करेल आणि ती उडी मारून चढू शकेल का हे पाहण्यासाठी थांबलो.

मी तिला न बघता तिला पाहिजे त्या घरात जाऊ दिले. मी दोषी न वाटता एक तास किंवा त्याहून अधिक वेळ सोडू शकतो. मी माझ्या ऑफिसच्या रुंद खिडकीजवळ मांजरीच्या पायऱ्या ठेवतो जेणेकरून ती वर चढून बाहेरचे जग पाहू शकेल.

काही दिवस गेले आणि ख्रिस्टोफरने विचारले, "आज तू तिला बाहेर जाऊ दिलेस का?"

"अजून नाही, मी अजूनही तिला आत ठेवतो आहे. वेळ आली आहे असे वाटते का?"

"मला वाटतं तुम्हाला फोन आहे. डॉ. थॉमस म्हणाले ते ठीक आहे, पण मी ते तुमच्यावर सोडत आहे. तुम्ही कराल ते केव्हा योग्य आहे ते जाणून घ्या.

"तुला इथे पहिल्यांदा यायचे आहे का?"

"हो, मला ते नक्कीच आवडेल!"

काही दिवसांनंतर मी त्याला सांगितले की ही वेळ आहे, म्हणून आम्ही तो घरी केव्हा येईल ते काम केले.

मी समोरचा दरवाजा उघडला तेव्हा दुपारची वेळ होती. ती बाहेर पळत नव्हती. नवार पोर्चवर होते आणि ब्रॅम्बल्सने दरवाजाच्या बाजूला जाऊन बाहेर पाहिले. ख्रिस्टोफर बाहेर गेला आणि ती मागे येईल का हे पाहण्यासाठी वळली. मी अजूनही आतच होतो, दारात उभा होतो.

तिने आपला चेहरा आकाशाकडे केला आणि अनेक छोटे श्वास घेतले. श्वास स्वातंत्र्य.

. . ती दिसत होती

आणि मग ती नुकतीच बाहेर पडली. ती पायऱ्यांकडे, खाली बागेत गेली आणि झाडांकडे बघत उभी राहिली. ख्रिस्तोफर आणि मी दोघेही तिच्या मागे लागलो आणि ती बागेत फिरली आणि नंतर आमच्या अंगणात गेली. तिचा पाय तसाच काम करत नव्हता पण तिला बाहेर राहून आनंद वाटत होता. ती धावली नाही किंवा झाडावर चढली नाही. ती नुकतीच तिच्या बागेत फिरली.

ब्रॅम्बल्स पाहिल्यास हेलीग त्रास देईल किंवा हेलेग जेलमधून बाहेर पडण्याचा प्रयत्न करेल हे आम्हाला माहित नव्हते, परंतु तिने तसे केले नाही.

ब्रॅम्बल्स दीड तास बाहेर राहिला आणि नंतर घरात आला. मी तिला रात्रीचे जेवण निश्चित केले आणि ती आमच्या बेडवर चढली आणि झोपायला गेली.

"बरं, ते सौम्य होतं. उद्या तू तिला पुन्हा बाहेर सोडणार आहेस का?"

"मला तसं वाटतं, हो. मी समोरचा दरवाजा उघडा ठेवतो आणि तिला तपासतो, पण मला वाटते की ती ठीक आहे.

"तुम्ही त्या वार्डट मांजरी पाहिल्या आहेत का?"

"नाही, मी त्यांच्या आईशी बोलल्यापासून शांत आहे."

त्यामुळे दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी ब्रॅम्बल्सला लवकर बाहेर जाऊ दिले आणि ती ठीक होती. तिने कॅलिफोर्नियाच्या एका बाजूला असलेल्या ओकच्या झाडांपैकी काही फूट वर चढले. तिने खाली उडी मारण्यापूर्वी ती फार पुढे गेली नाही, परंतु लाकडाच्या चिप्सने तिला मऊ लँडिंग दिले.

ती बाहेर असताना मी अनेक वेळा बाहेर गेलो होतो आणि ती तिच्या अंगणात छान वेळ घालवत होती. तिने अगदी कुरवाळले आणि एका क्षणी उंच गवतांमध्ये डुलकी घेतली. आणि प्रत्येक दिवशी ती आणि मी तिला पुन्हा एक बाहेरची किटी असल्याने अधिक आराम मिळतो.

ख्रिस्तोफर आणि मी तिला पाहिले आणि आमच्या अंगणातील तिच्या सर्व आवडत्या ठिकाणी पायऱ्यां म्हणून काम करणारे मिनी बुड बॅच लावले.

तिने आतल्या मांजरीच्या पावलांसह चांगले केले आणि प्रत्येक आठवड्याने तिला अधिक आत्मविश्वास दिला. ब्रॅम्बलबेरी रोझ अजूनही तिचे दिवस बाहेरच्या सनी स्पॉट्समध्ये घालवू शकत होती. ती तिच्या सुरक्षित ठिकाणी चढून झोपू शकते. ती आमच्या इतर मांजरींप्रमाणे अंगणातून पळू लागली आणि मी हाक मारल्यावर माझ्याकडे धावत आली. रात्री तिने आमच्या बेडवर उडी मारली. फरक एवढाच होता की त्या लहान मांजरीच्या पायऱ्या आणि बॅच जे तिच्यासाठी आत आणि बाहेर पायऱ्या म्हणून काम करत होते. ब्रॅम्बलबेरीने त्यांच्यावर प्रभुत्व मिळवले आणि लवकरच ते झाडांपैकी घरा आणि अंगणातून उडत गेले.

मला याआधी मांजर अशी दुखापत झाली नव्हती. वर्षभरानंतरही ती कायमची असल्याचं वाटत होतं बदलले. मी तिला पाहिल्यावर हे स्पष्ट झाले की ती आता पूर्वीसारखी एक्रोबॅट नाही. तिची व्याप्ती मर्यादित होती. ती अजूनही इतर मांजरींप्रमाणे चढू शकत होती, परंतु ती आता उडू शकत नव्हती. याचा मला खूप त्रास झाला. झाडाच्या फांद्यांतून उडणे ही ती कोण होती याचा एक मोठा भाग होता, उल्लेख नाही

ते निरीक्षण करण्यासारखे काहीतरी खास होते. बारीक फांद्यांवरून तिला आत्मविश्वासाने मार्गक्रमण करताना पाहून खूप सुंदर वाटले.

असे वाटत होते की आमचे हेल्सीयन दिवस आमच्या मागे असतील.

7. ओरियो, पांडा आणि लिकोरिस

आयुष्य जसं जगतं तसं पुढे जात होतं.

आमच्या कावळ्यांच्या हत्येने आमच्या अंगणाचा ताबा अजूनही दरवर्षी दोन वेळा घेतला; आमचे गिलहरी मित्र झिरोच्या हवाई हल्ल्यांपासून सुरक्षित होते; हकलबेरीने अजूनही अण्णांसोबत वेळ घालवला; आमच्या पाइनच्या झाडांमध्ये आम्ही वेळोवेळी लाल रॅकून डोळ्यांचा संग्रह पाहिला आणि क्षुद्र मांजरी आजूबाजूला नव्हत्या, त्यामुळे ब्रॅम्बलबेरी रोझसाठी आणखी दुखापत झाली नाही.

ती माझ्या हृदयाचा आणि आमच्या आयुष्याचा एक मोठा भाग होती. मी काम करत असताना, मी फ्रेंच दरवाजा सोडला माझ्या ऑफिसमध्ये अनलॅच केलेले आणि साखळी लॉकने धरलेले आहे. ती सहज उघडू शकते आणि तिला पाहिजे तेव्हा आत जाऊ शकते. दररोज जेव्हा ती आमच्या अंगणातून बाहेर पडून आत येत असे, तेव्हा मी तिला हॉलवेमधून माझ्या दिशेने येताना पाहायचे आणि मी तिला सांगायचो की ती किती सुंदर आणि धाडसी आहे आणि मी तिच्यावर कायमचे प्रेम केले आहे.

ब्रॅम्बलबेरीने उत्तर दिले नाही; तिने अजूनही आवाज काढला नाही. मला वाटायला लागलं की ती असेल तिच्या आयुष्याच्या पहिल्या दिवशी, प्लास्टिकच्या पिशवीत - बचावासाठी रडत तिचा आवाज वापरला.

ख्रिस्तोफर आणि मी एका संध्याकाळी आमच्या समोर, अंगणाच्या शैलीतील पोर्चमध्ये बसलो होतो. ब्रॅम्बल्स अंगणात होते आणि मी त्याला विचारले, "तुला असे का वाटते? ती निर्दोष आहे. तिला तिच्या आत्म्याचे सार का गमावावे लागेल.

. . माझे फ्लायर ग्राउंड का केले जाईल?"

"अगं, मुला, हा अनेक वर्षांचा प्रश्न आहे. माझ्याकडे उत्तर नाही; चांगले नाही. मला वाटते ती चांगली सामना करत आहे, पण तोटा आहे आणि मी तुमच्या प्रश्नांची उत्तरे देऊ शकत नाही. माझी इच्छा आहे, मला माफ करा!"

ब्रॅम्बलबेरी आणि माझी एक लय होती किंवा असे काहीतरी होते; आम्ही समक्रमित होतो. तिच्या दुखापतीनंतर मी घरी अधिक वेळ घालवण्याचा निर्णय घेतला होता; माझा प्रवास कमी कालावधीसाठी चालला. मी तिच्याबरोबर जास्तीत जास्त वेळ घालवणे निवडले आणि मला तिच्याबरोबर राहणे आवडते.

ख्रिस्तोफर आणि मी जेव्हा ब्रॅम्बलबेरी रोझचा पाचवा वाढदिवस साजरा केला तेव्हा नवार स्टार एकोणीस वर्षांपेक्षा जास्त वयाचा होता. तो होता, आणि अजूनही आहे, एक शक्तिशाली शक्ती आणि आमच्या मांजरी कुटुंबाचा कुलपिता.

तुम्हाला आठवत असेल, ख्रिस्तोफर नवारच्या खूप जवळ होता आणि तो नेहमीपेक्षा त्याच्यासोबत जास्त वेळ घालवत असे. एका रात्री तो जवळजवळ कुजबुजत म्हणाला, "त्याच्यासाठी वेळ आणि जागेच्या पडद्यापलीकडे प्रवास करण्याची वेळ आली आहे."

डॉ. थॉमस यांनी काही आठवड्यांपूर्वी नवार यांची तपासणी केली होती आणि आम्हाला त्यांना कॉल करण्यास सांगितले होते कारण नवार त्यांचे दिवस संपत आले होते. तो म्हणाला आम्हांला कधी कळेल आणि नेव्हीला दुसऱ्या बाजूला जाण्यास मदत करण्यासाठी तो आमच्या घरी येईल.

"तुम्ही त्याला धरून ठेवू शकता," डॉ. थॉमस ते आल्यावर म्हणाले. त्याने ख्रिस्तोफरला त्याच्या लाडक्या किटीच्या शेजारी बेडवर बसण्यासाठी इशारा केला.

"तुम्ही त्याच्याशी बोलू शकता सध्या . . . मी त्याला पहिले औषध दिल्यानंतर मला तुम्ही निघून जावे लागेल, पण त्याच्यासोबत राहा."

आम्ही दोघांनी आमच्या लाडक्या नवार तारेचे चुंबन घेतले. आम्ही त्याला सांगितले की आम्ही त्याच्यावर किती प्रेम करतो, आम्ही आहोत आणि नेहमीच कुटुंब असू आणि आम्ही त्याला पुन्हा भेटू. आणि मग आम्ही त्याला डॉ. थॉमस. जेव्हा त्याने आम्हाला आमच्या बेडरूममध्ये परत बोलावले तेव्हा नवर झोपेच्या स्थितीत कुरवाळले होते आणि तो चंद्रहीन रात्रीसारखा शांत होता. डॉ. थॉमस त्याला घेऊन जाणार होते त्याआधी आम्ही आमचा शेवटचा निरोप घेण्यासाठी त्याच्यासोबत काही क्षण बसलो.

"आम्ही त्याला तासाभरात तुमच्याकडे आणले तर?" मी विचारले.

"नक्कीच. . . माफ करा मित्रनो."

आमच्या मोठ्या, कृष्णवर्णीय मुलाशी हळूवारपणे बोलल्यानंतर आणि त्याच्या जाडजूडपणाला आणखी एक तासानंतर, गडद फर, आम्ही त्याला डॉ. थॉमसकडे नेले.

आम्ही जेवढ्या वर्ष एकत्र होतो त्यामध्ये मी ख्रिस्तोफरला इतका दुःखी कधीच पाहिला नव्हता. मी आधी सांगितल्याप्रमाणे, तो विशेषतः त्याच्या काळ्या, मोठ्या मुलाच्या मांजरीच्या जवळ होता. त्याच्या चेहऱ्यावर दुःख दाटून आले होते आणि त्याच रात्री नंतर त्यांनी आपल्या लाडक्या नवार तारेला निरोप देण्यासाठी सोहळ्याची आखणी करण्यास सुरुवात केली.

आमच्या फायर रिंगमध्ये आमच्या मालमत्तेच्या काही भागावर वृक्षारोपणांचे एक नैसर्गिक वर्तुळ होते आणि ख्रिस्तोफरला तेथे नवारचे स्मारक करायचे होते.

"त्याच्यासाठी मी फायर रिंगने एक झाड लावले तर ते ठीक होईल का?"

"मला ते आवडेल. तू कोणत्या प्रकारचा विचार करत आहेस?"

"परिपक्व जपानी लाल मॅपल उपलब्ध आहेत का ते मी बघेन."

"मला माफ करा, क्रिस्तोफर."

"तो अजूनही माझ्यासोबत आहे. तो आता खरोखर मोठा आहे!"

"त्याचे नाव अजून नवर आहे का?"

"तो आता बघीरा आहे."

"अरे, जंगल बुक सारखे?"

"खूप मस्त आहे. मी त्याला पाहू शकलो असतो."

तुम्हाला माहीत नसेल, पण ख्रिस्तोफरचा जन्म इंग्लंडमध्ये झाला होता आणि तो एका इंग्रजी आईने वाढवला होता. लहानपणापासूनच तो पीटर पॅनच्याच नव्हे तर जंगल बुकच्या कथांशीही परिचित होता. त्याने विशेषतः बघीरा, ब्लॅक पॅथरवर प्रेम केले ज्याने "मनुष्य-शावक" शी मैत्री केली.

मोगली. बघीरा हा अनाथ मुलाचा संरक्षक आणि मार्गदर्शक होता, त्यामुळे बघीरा म्हणून नवर आता ख्रिस्तोफरचा आत्मिक साथीदार होता हे योग्यच होते.

दुसऱ्या दिवशी, ख्रिस्तोफर आणि काही लँडस्केप मित्रांनी आमच्या लाडक्या मुलाचा सन्मान करण्यासाठी आमच्या अंगणात एक सुंदर लाल ड्रॅगन जपानी मॅपलचे झाड लावले. ख्रिस्तोफरने सुंदर झाडासाठी नवीन घर खोदण्यास मदत केली.

काही दिवसांनंतर, आम्ही डॉ. थॉमस यांच्याकडून नेव्हीची राख उचलल्यानंतर, आमच्या पवित्र समारंभासाठी अनेक मित्र आले आणि आम्ही आमच्या फायर रिंगमध्ये आग लावली. जसजसा सूर्य अस्ताला गेला तसतसे आम्ही ज्वाळांभोवती वर्तुळात बसलो आणि आमच्या प्रिय नवर तारेला आमचा अंतिम निरोप दिला.

"तो एक मोठा मांजर होता," एका मित्राने सांगितले. "आणि खूप शांततापूर्ण."

"आणि इतके दिवस तुझ्याबरोबर," दुसऱ्याने ऑफर केली.

"अरे, माणसा, ते हिरवे डोळे!" आमचा मित्र स्टीफन म्हणाला.

"तो माझा चांगला मित्र होता." ख्रिस्तोफरला पोकळ वाटत होते. मी हे आधी पाहिले नव्हते. आणि तो मला कधीही सोडणार नाही."
"तो अजूनही माझ्यासोबत आहे."

त्याचा मोठा काळा मुलगा किटी अजूनही त्याच्यासोबत आहे हा विश्वास माझ्यासाठी नवीन होता.

आमच्या संपूर्ण माळी कुटुंबाला नवार तारा चुकल्यासारखे वाटत होते. ते उदास दिसत होते. ते जास्त झोपले आणि त्यांना जास्त खेळायचे नव्हते. तो इतकी वर्षे आमच्यासोबत होता - आमच्या तरुणांनी त्यांचे संपूर्ण आयुष्य त्याला ओळखले होते आणि ते त्याच्या संरक्षणावर अवलंबून होते.

"आमची मुलं बाहेर सुरक्षित असतील का? नवार आता त्यांचे संरक्षण करू शकत नाही. ब्रॅम्बलबेरी गुलाब, गर्ल ग्रे, हकलबेरी मून आणि आमची छोटी दहशत, हेली स्कायवॉकर, सर्व गोड लहान बाळ आहेत. त्यांना दुखापत होऊ नये अशी माझी इच्छा आहे."

"ते ठीक असले पाहिजेत, परंतु आता त्यांना सुरक्षित ठेवण्याचे आमचे काम आहे आणि आम्हाला त्यांच्या किटी एंजल्सवर विश्वास ठेवायला हवा." ख्रिस्तोफरने ते कसे पाहिले. "पुढच्या वेळी, मी आमच्या मांजरीसोबत राहीन आणि ते पार करत असताना त्यांना धरून ठेवेन."

त्या संक्रमणादरम्यान मला आमची दुसरी लहान मुले सोडायची नाहीत.
ते काहीही असले तरी मी ते हाताळू शकतो. मला त्यांच्यासोबत राहण्याची गरज आहे."

मी एक आठवडा रडलो, आणि नंतर माझ्या मनात असे वाटले की आमचा स्तब्ध मुलगा — प्रेमाने द फॉन्ड म्हणून ओळखला जातो — ठीक आहे, आणि जेव्हा ते आम्हाला सोडून जातात तेव्हा तो शांतपणे कुठेही निघून गेला.

गर्ल ग्रे आणि हकलबेरी मून यांचे एकमेकांवर प्रेम होते; ते अजूनही काही दिवसात एकत्र डुलकी घेतात आणि अनेकदा एकमेकांजवळ हॅग आउट करतात. हक अजूनही आठवड्यातून दोन वेळा त्याच्या किटी मित्र अण्णासोबत शेजारी राहण्यासाठी गायब होत असे. Hayleigh अजूनही Brambleberry त्रास देण्याच्या हेतूने होते पण, आम्ही त्यांना वेगळे ठेवल्यामुळे, आमच्या घरात शांतता होती.

एका संध्याकाळी मी आमच्या समोरच्या पोर्चवर आलो आणि पायऱ्या उतरू लागलो. ते होते फक्त एका सुंदर सूर्यास्तात बदलत आहे. आमच्या लाकडी पायऱ्यांखालून एक भला मोठा, चपळ, काळ्या-पांढऱ्या कुंड्या बाहेर पडल्या. मी चालणे थांबवले.

गर्ल ग्रे आणि हकलबेरी दोघेही बाहेर होते आणि त्या स्कंकला भेटल्या तर काय होईल याची मला कल्पना नव्हती. प्रिय वाचकांनो, पुढे काय झाले याचा अंदाज लावा? पहिल्या स्कंकच्या मागे जाण्यासाठी खूप लहान स्कंक बाहेर पडला. आणि नंतर आणखी एक लहान. मी संपूर्ण वेळ एक हालचाल केली नाही. मला असे वाटले की मी एक मामा आणि तिची दोन बाळे पाहत आहे, आणि मला आश्चर्य वाटले की तेथे आहेत का?

अधिक

त्या तिघांना आमच्या अंगणात आराम वाटत होता; ते लपत नव्हते तर चालत होते आमच्या समोरच्या पोर्चच्या पायऱ्यांकडे नेणाऱ्या वाटेवर, त्यामुळे त्यांच्यासाठी हे नवीन नाही यावर मला विश्वास ठेवावा लागला. तेवढ्यात हक आमच्या ड्राईव्हवेवरून एका बाजूला धावत आला. त्याने कोपरा गोल केला आणि त्याचे ब्रेक खरोखरच वेगाने लावले! तो थांबला आणि एक मिनिटही हलला नाही आणि मग तो शांतपणे आमच्या घरात गेला. मी पुढचा दरवाजा उघडाच ठेवला होता कारण मी काही मिनिटांतच परत जायचे ठरवले होते आणि हक आमच्या लिफ्टिंग रूममध्ये गायब झाला होता.

काही मिनिटांनंतर, ख्रिस्तोफर दरवाजाकडे गेला. "अरे, किती सुंदर आकाश आहे. आम्हाला आणखी एक पुरस्कार-विजेता सूर्यास्त मिळेल असे दिसते. . . उह . . काय चालू आहे?"

तोपर्यंत त्याला स्कंक्स दिसू लागले. "अरे, त्यांच्याकडे पहा! किती आहेत?"

मी पुरेसा वळलो की मी कुठे मागे चाललो आहे ते मला दिसले आणि हळू हळू आमच्या घरात गेलो. "गर्ल ग्रे अजून बाहेर आहे. कदाचित मी तिला मागच्या दाराने बोलावेन.

ख्रिस्तोफरने आमच्या समोरच्या दरवाजाचा खालचा अर्धा भाग बंद केला आणि त्यांना पाहत उभा राहिला. "मला वाटते ते यापूर्वी येथे आले आहेत. ते घासत आहेत आणि आरामदायक वाटतात. "

"काय घासत आहे?"

"ते ग्रॅस आणि कीटकांसाठी त्यांच्या पुढच्या पायांनी जमिनीत खोदतात."

सूर्य मावळत असताना आम्ही आमच्या तीन नवीन शेजाऱ्यांना पाहिले. आमच्या बागेतील दिवे लागले आणि गर्ल ग्रेने हकलबेरीने घेतलेल्या रस्त्याच्या कडेला चालत गेली. ख्रिस्तोफरने तिच्यासाठी पुढचा दरवाजा उघडला. तिला गंभीरपणे काळजी नव्हती.

बहुतेक दिवस गर्ल ग्रे इतर बाळांना, किंवा आमचे पक्षी किंवा गिलहरी पाहण्यात स्वतः वेळ घालवत असे. ते खूप हेतुपूर्ण वाटले; जसे ती मानसिक नोट्स घेत होती. मी दिवाणखान्यात ठेवलेल्या टोपलीतल्या छोट्या टेडी बेअरच्या टिनसोबत ती अजूनही खेळत होती. माझा दिवस जात होता आणि जवळजवळ संगीतमय आवाज ऐकला होता. तिला अजूनही घंटा खेळण्यांमध्ये फारसे लक्ष नव्हते पण इतर आवाज आवडतात.

आम्ही तिच्यासाठी विकत घेतलेली नवीन क्रिकल-बॉल खेळणी तिला आवडली. तिला त्यांचा पाठलाग करायचा नव्हता पण ती बसली आणि त्यांना जागोजागी धोपटले — असे वाटत होते की तिला त्यांनी केलेले आवाज ऐकायचे होते. माझ्या मनात मी तिला एक जांभळा, चमकदार सोनेरी तारे आणि चंद्रकोर चंद्र असलेली जादूगार टोपी घातलेली पाहिली. ती एक चोरटे, खूप शहाणे, इतर जगाच्या प्राण्यासारखी दिसत होती.

तिला स्कंक् कुटुंब आवडते असे वाटत होते. त्या पहिल्या संध्याकाळनंतर त्यांनी दाखवल्याचं पाहिलं बहुतेक संध्याकाळी. ते इतके आकर्षक होते, त्यांच्याकडे जेट ब्लॅक फर आणि नाट्यमय लांब पांढरे प्लम्स होते ज्यामुळे त्यांच्या शोपट्या एखाद्या उत्सवासारखे दिसत होत्या. गर्ल ग्रे कधीकधी समोरच्या पोर्चच्या पायऱ्यांवर बसून त्यांची छाननी करत असे. आमच्या इतर कोणत्याही मांजरीने असे केले नाही. ती एक निरीक्षक होती, तिने पाहिली. . . कितीतरी गोष्टी. काही मला दिसलेही नाही, पण त्यामुळे तिचे लक्ष कशावर आहे हे जाणून घेण्याचा प्रयत्न केला.

मी स्कंक्सबद्दल वाचले आणि मला सुरक्षित वाटले की ते स्प्रे करणार नाहीत कारण त्यांना आवडत नाही ते करण्यासाठी - आणि माझी कोमल, रहस्यमय मांजर धोकादायक नव्हती. चकित झाल्यावर ते त्यांच्या आक्रमकाला सामोरे जायचे आणि त्यांच्या लहान काळ्या पायांवर शिक्का मारायचे. हकलबेरीने त्यांना आश्चर्यचकित केले तेव्हा मी त्यांना एकदा किंवा दोनदा असे करताना पाहिले. ती सर्वात गोंडस आणि प्रिय गोष्ट होती. कधी कधी अण्णांना भेटून परत येताना ते आमच्या अंगणात झोकून देत. खात्री नाही का, फक्त त्याची एक गोष्ट.

प्रथम, आम्ही मामाचे नाव ठेवले.

"Oreo बदल तुम्हाला काय वाटते?"

"परफेक्ट!"

एका संध्याकाळी त्यांना पाहिल्यानंतर, मी बाळांना पांढा आणि लिकोरिस असे नाव देण्याचे ठरवले.

"एक बाळ दुसऱ्यापेक्षा धाडसी आहे. चला तिला कॉल करूया, लिकोरिस. ती आमच्या घराच्या खूप जवळ जाते आणि ग्रे बाहेर आहे याची काळजी घेत नाही. दुसरीकडे, पांढा, बागेच्या मागील बाजूस अधिक राहतो आणि जेव्हा हक त्यांच्या ग्रॅबिंग पार्टीला क्रेझ करतो तेव्हा त्याची शोपटी उडवतो."

ते आमचे जीवन होते, आम्हाला ते आवडले आणि ते फक्त एका दिवसापासून दुसऱ्या दिवसात फिरले.

काही वर्षांनंतर, गर्ल ग्रे जवळजवळ सतरा वर्षांची होती. ती आमच्यासोबत खूप गोड, दीर्घ आयुष्य जगली होती आणि ती नवार स्टार, तिचे माळी कुटुंब आणि इतर बाजूला तिच्या हवाईयन पूर्वजांमध्ये सामील होण्याची वेळ होती. डॉ. थॉमसच्या कार्यालयातील सहाय्यक पशुवैद्य डॉ. जेनी, ज्यांनी अनेक वर्षे आमच्या मांजरींसोबत काम केले होते, त्यांना ग्रेला आम्हाला सोडून स्वर्गात जाण्यास मदत करायची होती.

डॉ. जेनी खूप गोड होती: गेल्या काही महिन्यांत ती आमच्या घरी अनेकदा आली होती गर्ल ग्रेला मदत करा आणि तिच्याशी एक विशेष संबंध होता. टीएस एलियटच्या ओल्ड पॉसमच्या व्यावहारिक मांजरींच्या पुस्तकावर आधारित , संगीतमय मांजरींतील गुम्बी मांजरीनंतर क्रिस्टोफरने तिला "जेन्यानीडॉट्स" म्हटले.

तिच्या क्रॉसिंगच्या दिवशी, ख्रिस्तोफर आणि मी ताज्या फुलांच्या फुलदाण्या ठेवल्या आमच्या दयाळू समोरच्या पोर्चवर, लॅव्हेंडर लिलाक्स ज्याचा वास खूप सुंदर होता. आम्ही ठेवले ग्रे ग्रे चे आवडते ब्लॅकट, मी तिच्यासाठी बनवलेला हार आणि जवळपासची तिची आवडती खेळणी.

डॉ. जेनी आल्यावर मी गर्ल ग्रेला माझ्या मांडीवर धरले. ख्रिस्तोफर आणि मी नावं सांगितली जवळजवळ तीस मांजरीपैकी ती दुसऱ्या बाजूला शोधू शकते — तिचे प्रत्येक भाऊ आणि बहिणी. काहींना ती इथे असताना ओळखत होती आणि काही ती पहिल्यांदा भेटली होती तेव्हा पोहोचले

ती गेल्यावर डॉ. जेनी म्हणाल्या, "तिला उन्हात बसून धरायला हरकत नाही. आपण पाहिले तर किंवा काही ऐका तर मला सांगा."

"ठीक आहे." मला आश्चर्य वाटले की तिला काही माहित आहे का जे मला माहित नाही. "प्राणी देवदूत आहेत का?"

ती हळूच हसली. "तुला असं का वाटतं?"

"ते खूप शहाणे आणि प्रेमळ दिसतात."

"नाही, ते देवदूत नाहीत. ते तसे दिसतात कारण ते त्यांच्या अंतःकरणाने जगतात. ते आहेत आम्हाला प्रेम दाखवण्यासाठी येथे आमच्यासोबत आहे. ते सर्व . त्यांना आपल्यासारख्याच भावना आहेत आणि त्यांना व्हायचे आहे प्रेम केले."

त्यानंतर आम्ही गप्प बसलो. काही मिनिटांनंतर मला ग्रे मुलगी आत्म्यात दिसली: तिने पाहिले त्याचप्रमाणे, तिची मऊ, चांदी-राखाडी फर लांब आणि मऊसर होती.

"मी तिला पाहतो." आणि मी डॉ. जेनीला सांगितले की ग्रे गर्ल किती फ्लफी होती.

"तुम्ही आणखी पाहू शकता?"

अजून काही मिनिटे गेली. . "तिच्या फरातून चमक येत आहेत."

"मी ते आधी पाहिले आहे. स्पार्कल्स काय आहेत ते तुम्ही पाहू शकता का?"

आम्ही दुपारच्या कोवळ्या उन्हात आणखी काही मिनिटे बसलो, बोलत नव्हतो, आणि मग मला जाणवले की माझ्यात मी माझ्या मनात काय पाहत होतो ते हृदय: "चमक म्हणजे आम्ही तिला दिलेले प्रेम आहे . . . ते खूप सुंदर आहेत . . . तिच्या फरातून सर्व प्रेम चमकत आहे.

"त्याला अर्थ आहे, व्वा!" डॉ.जेनी हसत होत्या.

आणि मग आमची शांत, गूढ मुलगी ग्रे निघून गेली.

तिने आम्हाला आधी सांगितले होते की आम्ही एकतर गर्ल ग्रेला क्लिनिकमध्ये नेऊ शकतो किंवा स्त्रीला घेऊ शकतो दुसऱ्या दिवशी सकाळी तिला उचलून आणा जो तिच्यावर अंत्यसंस्कार करण्यासाठी घेऊन जाईल. आम्ही तिला ठेवायचे ठरवले होते वाहतूक केली, म्हणून डॉ. जेनीने आम्हाला त्या रात्री तिला तिच्या अंथरुणावर ठेवण्यास सांगितले.

मी यापूर्वी असे केले नव्हते आणि मला खात्री नव्हती. जेव्हा मी तिच्याकडे माझ्या डोळ्यांतील भुवया आणि प्रश्नांसह पाहिले तेव्हा तिने मला धीर दिला: "हे ठीक होईल, काळजी करू नकोस. काहीही वाईट होणार नाही. फक्त तिला तिच्या अंधरुणावर कुरळे करा आणि ती ठीक होईल. "

मी माझ्या ऑफिसमधील विंडो सीटवर गेला तिच्या आवडत्या मऊ फ्लॅनेल बेडवर टेकवले आणि फ्रेंच दरवाजे बंद केले. दुसऱ्या दिवशी सकाळी, जेव्हा मी ते उघडण्यासाठी दिवाणखाना ओलांडले, तेव्हा मला त्या दरवाजाजवळ असलेल्या सोफ्याच्या एका टोकावर हकलबेरी मून बसलेला दिसला. गर्ल ग्रे जिथे पडलेली होती तिथपर्यंत तो पोहोचेल तितका जवळ होता. मला समजले की तो तिच्या जवळ येण्यासाठी रात्रभर तिथेच थांबला होता.

त्याने आपल्या आवडत्या बहिणीसाठी स्वतःची खाजगी जागरुकता ठेवली होती.

"तुला तिच्यासाठी काही फुलं लावायची आहेत का?"

"हवाईमध्ये उगवणारी एखादी गोष्ट आपण लावू शकतो का?"

ख्रिस्तोफर विचार करत होता, आणि विचार करत होता: "मला आठवत नाही फुलांची वनस्पती जी जगू शकते दोन्ही ठिकाणी, पण आमच्या अंगणात असलेल्या शेकोटीच्या फुलांचे काय? मी त्यांचे प्रत्यारोपण करू शकतो जेणेकरून ते पसरतील."

"अरे. . . ती एक उत्तम कल्पना आहे. तिचे पेलेवर खूप प्रेम होते."

काही दिवसांतच, त्याचे कर्मचारी आले आणि त्यांनी आमच्या काही उंच नारंगी रंगाचे मूळ स्थान हलवले नवारच्या भव्य रेड ड्रॅगन जपानी मॅपलच्या झाडाच्या पायथ्याशी असलेल्या विशेष भागात फुलांची रोपे.

"तिला त्या उंच गवतांमध्ये राहणे खूप आवडले." ख्रिस्तोफर म्हणाला: "ते तिचे स्वतःचे खाजगी जंगल होते. तिला तिथल्या घरी खूप वाटत होतं."

"ती तिथे असताना तिला अद्भुत वाटत होते."

आम्ही आमच्या फायर रिंगभोवती बसलो आणि तिच्यासाठी एक पवित्र पाळला . Huck आणि Brambles फिरलो आणि काही क्षण आमच्यासोबत बसलो. ते विशेष आणि सुंदर होते.

आमच्या एका प्रदीर्घ स्थानिक मित्राने फायर फुलांचा उल्लेख केला. "तुम्ही ते का निवडले?"

"तिच्या लहान हवाईयन आत्म्याला अग्निदेवता पेले आवडते आणि आम्हाला वाटले . . ."

"ओळखा पाहू? ज्या ठिकाणी आग लागली आहे त्या ठिकाणी ही फुले वाढतात. ते काही आहेत उगवलेली पहिली झाडे आणि ती उंच असल्याने पक्षी नष्ट झालेल्या जागेवर पुन्हा उगवण्यास मदत करतात."

"म्हणून, हे नकळत, आम्ही आमच्या मूक, रहस्यमय गर्ल ग्रेससाठी 'फिनिक्स प्लॉट' निवडले आहे."

"आणि तेच ती आत्म्याने करत आहे - राखेतून उठून. व्वा!"

"हे खरोखर सुंदर आहे," क्रिस्तोफर हळूवारपणे म्हणाला.

ग्रे सोडून जाणे दुःखी होते; ती इतकी गूढ आणि गुप्त सौंदर्य होती. माझे अश्रू सुमारे एक आठवडा टिकले, आणि मग ती देखील तिच्या आधीच्या मोठ्या काळ्या भावाप्रमाणेच शांतपणे आणि निःशब्दपणे आमच्यापासून दूर गेली.

एका रात्री, आमच्या कृतज्ञता बागेत फिरल्यानंतर, ख्रिस्तोफर आत आला आणि म्हणाला, "मला वाटते की तिचा आत्मा तिच्या प्रिय मायदेशी हवाईमध्ये परतला आहे."

"अरेरे. . . ते योग्य वाटते. मस्त."

"कदाचित तिची पेलेशी पुन्हा भेट झाली असेल."

"ज्वालामुखी आणि अग्निची देवी . . . तिच्यासाठी किती छान आहे."

"आणि तिच्या बेटाच्या पूर्वजांचे आत्मे." ख्रिस्तोफर हसला.

"मला आशा आहे की आम्ही तिला पुन्हा एकदा आमच्या मांजरीच्या रूपात मिळवू."

आमच्या बाळांना आम्हाला सोडून जाणे दुःखदायक होते, परंतु मला माहित होते की त्या दोघांचेही विलक्षण आणि अद्भुत जीवन असेल. ख्रिस्तोफर आणि मी त्यांच्यावर प्रेम केले. ते त्यांच्या किटी कुटुंबातील सदस्यांना ओळखत होते आणि त्यांच्याकडे राहण्यासाठी एक असामान्य आणि जादूची जागा होती. त्या दोघांचे आयुष्य चांगले होते आणि आता ते सुरक्षितपणे दुसऱ्या बाजूला होते - आणि त्यामुळे मला मदत झाली.

एका दुपारी मी आमच्या बाळांना एका नवीन मित्राची ओळख करून देत होतो: "तो आमचा मुलगा हकलबेरी आहे. आणि ब्रॅम्बलबेरी गुलाब इथेच कुठेतरी आहे. ते आमचे मिश्रित बेरी आहेत. मला चंद्र आवडतो. असे म्हणत." मी हसलो. "आणि घराखाली अजून एक छोटा राक्षस आहे. ती हेलेग जेलमध्ये आहे . "

ते तरुण होते: हक सुमारे चौदा वर्षांचा होता, आणि ब्रॅम्बलबेरी आणि हेलेग दोघेही पाच किंवा सहा वर्षांचे होते. मला ते खूप आवडायचे आणि त्यांच्यासोबत वेळ घालवायला मला खूप आवडायचे.

Hayleigh Skywalker अजूनही तिचा स्वतःचा खास छोटा प्राणी होता आणि ती अजूनही वाईट होती. ती आमच्या कोणत्याही मांजरीचे सर्वात मोठे पंजे देखील होते.

"तिची जादू बघायची आहे का?" मी एका संध्याकाळी क्रिस्तोफरला विचारले.

"नक्कीच." तो थोडासा हसत म्हणाला.

त्या वेळी ती स्वयंपाकघरात होती आणि ब्रॅम्बल्स आमच्या बेडरूममध्ये सुरक्षितपणे होती. मी हेलीची ट्रीट बॅग हलवली आणि ती धावत आली. ती हलवत असताना आणि माझे तिच्याकडे लक्ष होते, मी मजल्यावर दोन पदार्थ फेकले. विजेप्रमाणे, ती हार्डवुडच्या मजल्यावरील पलीकडे धावली आणि त्या मोठ्या मिट्ससह त्यांना पकडले.

"अरे. माझे. चांगुलपणा. तुम्ही ते पुन्हा करू शकता का?"

मी आणखी काही पदार्थ फेकले आणि त्याने तिला पाहिले.

"ती तिचे पंजे उघडते आणि बेसबॉल कॅचरच्या मिटप्रमाणे पकडते," तो म्हणाला. "खूप छान आहे! आपण तिला कॅटफिश हंटर म्हटले पाहिजे."

"कॅटफिश हंटर? का?"

"तो वर्षापूर्वीचा एक प्रसिद्ध प्रो बेसबॉल खेळाडू आहे. तो त्याच्या संघासाठी विक्रमी विजयी खेळ खेळण्यासाठी प्रसिद्ध आहे. ती मला त्याचा विचार करायला लावते."

"मला ते नाव आवडते: आमचा छोटा कॅटफिश हंटर."

मी आणखी काही पदार्थ फेकले आणि ती त्यांच्या मागे धावली, तिच्या एका मोठ्या मिटने त्यांना थांबवले आणि मग तिचा पंजा उघडला आणि ट्रीट उचलली. तिने ते तोंडात आणले, कुरकुरीत केले आणि माझ्याकडे आणखी पाहिलं.

ख्रिस्तोफर आणि मी हसत होतो आणि हेले, कॅटफिश हंटरला खूप भेटवस्तू मिळाल्या रात्री

ती खूप गोंडस होती, पण ती मला वारंवार चावत होती. तुमच्याकडे अशी मांजर आहे का जिने ते केले? ती माझी त्वचा कधीच तोडली नाही पण तिच्या चाव्याव्दारे दुखत आहे. ती थोडी लढाऊ होती, आणि मला आश्चर्य वाटले की ती लढाईची भावना तिच्यासोबत जे काही घडले आणि तिने लहान मांजर म्हणून सहन केलेल्या अनेक शस्त्रक्रियांमधून ती कशी वाचली?

"तिचे आणखी एक नवीन नाव आहे," तो तिच्याबरोबर खेळत असताना मी क्रिस्टोफरला सांगितले.

"आराध्य ब्रॅट व्यतिरिक्त?"

"बिटी बेबी!"

"अरे, प्रिये. हा! ते तिला शोभेल."

"मी प्रेमाने सांगतो."

जेव्हा त्यांच्या वार्षिक तपासणीची वेळ आली तेव्हा मी त्या सर्वांना डॉ. थॉमस यांच्या कार्यालयात घेऊन गेलो. त्याच्या नवीन सहाय्यकाने विचारले, "कोण आहेत हे सुंदर?"

ब्रॅम्बल्सकडे निर्देश करून मी तिची ओळख करून दिली: "ती ब्रॅम्बलबेरी गुलाब आहे आणि हा हकलबेरी मून आहे. आम्ही त्यांना आमची मिश्रित बेरी म्हणतो आणि त्यांच्यासोबत जगणे खूप सोपे आहे." Hayleigh च्या कुत्र्यासाठी घर जवळ हलवत, मी म्हणालो, "ती Hayleigh Skywalker आहे आणि ती थोडी धूर्त आहे."

सहाय्यक हसला, "ठीक आहे, तिला खात्री आहे, तिला छान बेरी नाव नाही."

मला हसू येत नव्हते. "मी हे दुसऱ्यांदा ऐकले आहे!"

काही आठवड्यांनंतर मला पुन्हा हकलबेरी घ्यावी लागली. ही तातडीची भेट होती. तो एका दुपारी लंगडा आला आणि मला दुखापत दिसली नाही पण काहीतरी गडबड आहे हे मला कळले. ख्रिस्तोफरला फोन केल्यानंतर मी त्याला डॉ. थॉमसच्या ऑफिसमध्ये घेऊन गेलो.

डॉ. थॉमस यांना विचारायला काही मिनिटांपेक्षा जास्त वेळ लागला नाही, "मध्यम मांजरी परत आल्या आहेत का?"

मी आश्चर्यचकित झालो. "मी त्यांना पाहिलेले नाही. पण याचा अर्थ असा नाही की ते जवळपास नाहीत. त्यांची आई त्यांना आत ठेवत होती."

"त्याच्या टाचेच्या मागच्या बाजूला चाव्याद्वारे दुखापत झाली आहे," डॉ. थॉमस पुढे म्हणाले. हे सूचित करते की तो एका क्षुद्र मांजरीशी भिडला होता आणि जेव्हा हकलबेरी सोडायला वळला तेव्हा मांजरीने त्याला चावा घेतला.

मी खूप अस्वस्थ झालो होतो. ते परत येतील हे मी कसे चुकवले?

"या प्रकारची दुखापत असामान्यपणे वेदनादायक आहे आणि मला वाटते की दुर्भावनायुक्त मांजरी परत आली आहेत. ते मांजर दहशतवाद्यांसारखे वागत आहेत. मांजरींच्या नैसर्गिक क्रमाने, जेव्हा एखादी मांजर भांडणातून मागे पडते आणि दूर जाण्यासाठी वळते तेव्हा आक्रमकाने देखील निघून जावे. तसे झाले नाही!"

"ओएमजी!"

"तो ठीक असेल पण तूतस त्याला आत ठेवा. मी त्याला अँटीबायोटिक्स देत आहे. या मांजरी करत नाहीत मांजरींच्या नैसर्गिक नियमांचे पालन करा आणि ते इतर मांजरींना हानी पोहोचवण्यासाठी त्यांची शिकार करतात. माझा विश्वास आहे की ते इतर मांजरींना मारण्यास सक्षम आहेत.

त्या माहितीचे काय करायचे आहे?

मी घरी आल्यावर वॉईट मांजरीच्या आईशी बोलण्याचा आधीच विचार करत होतो.

त्या संध्याकाळी मी तिथून आलो आणि तिच्या दोन मांजरींबद्दल विचारलं.

"ते चांगले आहेत, मी त्यांना आत ठेवू शकत नाही," ती म्हणाली. "ते घरात जंगली जातात, रडणे आणि खिडकीतून खिडकीकडे धावणे. म्हणून मी त्यांना बाहेर सोडले."

"तुम्ही त्यांना किती दिवसांपासून सोडत आहात?"

"काही दिवस."

मी तिला माझा गोड मुलगा Huck बद्दल सांगितले. "म्हणून तुम्ही त्यांना आत ठेवत असताना, माझ्या मांजरी सुरक्षित होत्या."

"गोड, मला माफ करा!"

"तुम्ही त्यांना बेल कॉलर लावू शकता?"

"हो, मी तसा प्रयत्न केला, पण त्या दोघांनी ते फाडून टाकले. मिनिटांत!"

निघून गेल्यावर मी डोकं हलवत होतो. . मोठ्याने.

. "आता आम्ही काय करू?" मी स्वतःलाच विचारले

त्या संध्याकाळी ख्रिस्तोफर घरी आल्यावर मी विचारले की त्याला काही कल्पना आहेत का.

"तुम्ही यापूर्वी एसपीसीएला कॉल केला होता का? कदाचित त्यांना कल्पना असेल."

"मी त्यांचा पुन्हा प्रयत्न करू शकतो."

"तुला कुत्रा घ्यायचा आहे का?"

"अरेरे. . . खूप छान कल्पना आहे!"

"कदाचित आम्हाला कुत्र्याच्या भुंकण्याचे रेकॉर्डिंग मिळेल आणि त्यांना घाबरवता येईल?" क्रिस्तोफरला त्याचे मुर्ख हास्य होते.

आमची सगळी बाळं त्या संध्याकाळी आत गुरफटली होती. Huckleberry झोपायचे होते आणि होते माझ्या ऑफिसमधल्या विंडो सीटवर कुरघोडी केली. Brambles आणि Hayleigh सुरक्षितपणे त्यांच्या दाराच्या बाजूला होते, आम्हाला माहित होते की ते सुरक्षित आहेत.

"मला उद्या मॅक, स्टिरिओ माणसाबरोबर मीटिंग आहे - तो म्हणाला की तो कदाचित आम्हाला मदत करू शकेल."

"भुंकणाऱ्या कुत्र्यासोबत?"

"हो, मी काय शिकलो ते मी तुला कळवतो."

दुसऱ्या दिवशी सकाळी, ब्रॅम्बल्स आमच्या बेडरूममध्ये झोपलेले असताना, हेलीला बाहेर जायचे होते. मी तिथे असल्याने आणि तिला पाहू शकत असल्याने, मला वाटले की ती सुरक्षित असेल. काय चूक होऊ शकते? बरोबर? मी समोरचा दरवाजा उघडा ठेवला आणि मागचा दरवाजा उघडला जेणेकरून मला स्क्रीनमधून पटकन बाहेर पडता येईल. मी एक दोन वेळा बाहेर गेलो आणि ती उन्हात राहून ताजे गवत चावत होती.

मी परत आत गेलो आणि आमच्या स्वयंपाकघरात उभा होतो तेव्हा मला सर्वात मोठा, सर्वात वाईट किंचाळ ऐकू आली. मी लवकर बाहेर पडू शकलो नाही आणि मी इतका कृतज्ञ आहे की मी इतक्या जवळ होतो. एका वाईट काळ्या-पांढऱ्या मांजरीच्या गळ्यात हेलेग होते!

ते माझ्यापासून सुमारे बारा फूट उभे होते आणि मी धावत मांजरीकडे गेलो आणि ओरडलो, "तिला जाऊ द्या! निघून जा इथून!"

पण काय अंदाज लावा, प्रिय वाचकांनो, त्याने तसे केले नाही.

आम्ही आमच्या कुंपणाची काही दुरुस्ती केली होती आणि जवळच काही लांब कुंपणाच्या काड्या होत्या. आय ओरडत राहिली, "तिला जाऊ द्या! तिला जाऊ दे! निघून जा इथून!"

मी कुंपण पोस्ट उचलले तेव्हा, मला वाटले की तो बॅक अप करेल.

त्याने तसे केले नाही, म्हणून मी ते त्याच्या डोक्यावर उचलले आणि त्याच्या शेजारी जमिनीवर आपटले. मी अजूनही ओरडत होतो पण हेली शांत होती. मी पुन्हा जमिनीवर आदळलो आणि शेवटी, त्याने तिला जाऊ दिले आणि बॅकअप घेतला. पण, निघून जाण्याऐवजी तो माझ्याकडे टक लावून उभा राहिला! मी तिला उठवले आणि लगेच डॉ. थॉमस.

"तिला आत आणा; मी तिला आत्ता पाहू शकतो."

मी पटकन क्रिस्टोफरला फोन केला आणि हेलीला तिच्या मऊ फ्लफी ब्लॅकटमध्ये गुंडाळले. ती जिवंत होती पण हलत नव्हती आणि खूप शांत होती.

डॉ. थॉमसने तिला त्याच्या परीक्षेच्या टेबलावर ठेवले आणि तिच्या स्थिरतेसह तिची तपासणी केली पाय "आणखी पंधरा सेकंद आणि ती मेली असती. ते अक्षरशः काही सेकंद होते, अंबर!"

हेले टेबलावर उभी राहिली आणि त्याला तिला पाळीव करू द्या. "ती ठीक आहे, तिला दुखापत झालेली नाही. ते होते गुंड मांजरापैकी एक?"

"हो!"

"भाग्यवान तू खूप जवळ होतास." त्याने त्याच्या चष्म्यातून माझ्याकडे पाहिले आणि मग तिच्या खाली घासले हनुवटी "आणि तू किती छान किचाळतोस हे मी ऐकतोय!" त्याने तिला इतक्या हळूवारपणे स्पर्श केला.

"ख्रिस्टोफर आणि मी मैदानी स्पीकर लावण्याचा आणि भुंकणाऱ्या कुत्र्याला उडवण्याचा विचार करत आहोत मुद्रित करणे. त्या योजनेबद्दल तुम्हाला काय वाटते?"

"हे काम करू शकते. . . " त्याने खाली आणि दूर पाहिले जसे की विचार केला, "आणि माझ्याकडे कोणीतरी आहे जो कदाचित तुम्हाला मदत करू शकेल."

"अरे, गोड! धन्यवाद, आणि इथे आल्याबद्दल धन्यवाद. मला ख्रिस्टोफरला फोन करायचा आहे पण मी करेन त्याला तुला बोलावू दे."

"आज दुपारी मी त्याच्याशी इथे किंवा आज संध्याकाळी घरी बोलू शकेन."

हेली अजूनही खूप शांत होती. जेव्हा मी तिला घरी पोचलो तेव्हा तिला जेवण हवे होते, म्हणून मी गरम केले ताजे, सॅन्ड्रिय चिकन आणि छान शिजवलेले कोळंबी मासा. त्यानंतर तिला झोप लागली. हक आणि ब्रॅम्बल्स आधीच आत होते म्हणून मी ते तसेच ठेवले.

तुम्हाला आठवत असेल, रसिक वाचकांनो, क्षुद्र गुंडांचा हा माझा पहिला अनुभव नव्हता. मला बूट्स, नवारच्या मांजरीचे वडील आणि त्यांनी लहान मांजरीचे पिल्लू कसे मारले ते आठवले. पण या दोन दहशतवादी मांजरी काय करू शकतात यासारखे काहीही मी पाहिले नाही. आता आमच्या तिन्ही मांजरींना या नापाक प्राण्यांनी इजा केली होती. मला खरोखरच हा धोका संपण्याची गरज होती.

त्या संध्याकाळी ख्रिस्तोफर आणि मी रस्त्याच्या खाली तीन घरे फिरलो आणि आमच्या शेजाऱ्याला घडलेला प्रकार सांगितला. मी तिला कळवले की मला तिच्या मांजरीला दुखवायचे नव्हते पण त्याने हेलीला जवळजवळ मारले होते. "ते कुत्र्यांना घाबरतात का?"

"अरे, कुत्र्यांचे भुंकणे ऐकले तर ते धावतात. मी फिरायला गेल्यावर ते माझ्या मागे लागतात पण जर ए कुत्रा भुंकतो ते घरी पळतात. हे घडल्याबद्दल मला खेद वाटतो!"

ख्रिस्तोफर आणि मी एकमेकांकडे पाहिले. "हे कार्य करू शकते!"

त्यामुळे आमची मांजरी आतच राहिली आणि डॉ. थॉमसच्या मदतीने क्रिस्तोफरने कुत्रे भुंकणे, पळणे आणि कुत्र्यांपैकी एक कुत्र्यांचे खेळणे आणि गुरुरणे अशा अनेक रेकॉर्डिंग मिळवल्या. मी आमच्या मुलांना सांगितले की काय होणार आहे आणि घाबरू नका. मी घरात रेकॉर्डिंग हळूवारपणे वाजवले आणि आमची मांजरी पाहिली. त्या सर्वांनी आवाजाच्या उगमाकडे पाहिले पण कोणीही धावत जाऊन लपले नाही. मी त्यांना पुन्हा सांगितले की कुत्रे त्यांचे मित्र आहेत आणि त्यांना बाहेर सुरक्षित ठेवतील आणि मी त्यांना उपचार दिले.

"त्यांची नावे काय?"

"कुत्रे?"

"होमवर्ड बाउंड चित्रपटात मला नेहमीच संधी आणि सावली आवडली."

ख्रिस्तोफर अजूनही विचार करत होता.

"फ्लॅश बद्दल काय?"

"अरे, छान आहे. संधी, सावली आणि फ्लॅश. आम्ही बाहेर जाऊन त्यांना बोलावू. तद्न बनावट त्या वाईट मांजरी बाहेर!"

पुढच्या काही दिवसात, मी हळूवारपणे सीडी वाजवल्या आणि आमच्या मुलांना ट्रीट दिली. चान्स, शॅडो आणि फ्लॅश हे त्यांचे नवे नवे तारे असल्याचे मी त्यांना सांगितले.

"ते तुम्हाला सुरक्षित ठेवतील." आणि मी त्यांना आणखी ट्रीट दिली.

प्रत्येक वेळी जेव्हा मी सीडी वाजवल्या तेव्हा ते मांजर-अलर्टवर गेले: त्यांचे डोळे मोठे आणि गडद झाले, त्यांनी भुंकण्याच्या स्रोताकडे पाहिले आणि त्यांचे कान सरळ वर गेले, परंतु तरीही ते धावून लपले नाहीत.

सुमारे तीन दिवसांनंतर ख्रिस्तोफरने स्पीकर स्थापित केले आणि आम्ही ते आमच्या स्टिरिओ सिस्टमशी कनेक्ट केले. मी स्पीकरमधून सीडी वाजवू शकत होतो आणि भुंकणे बाहेर ऐकू येत होते, आतून नाही. ते कल्पक होते.

SPCA ने मला मोठ्या कुत्र्याचे किंवा इतर क्रूर प्राण्याचे लघवी घेण्याचे सुचवले म्हणून मी माउंटन लायन युरीनची स्त्रे बाटली मागवली. मी ते संपूर्ण कुंपणाच्या ओळीवर फवारले. मी सांगू शकलो नाही

तिथे, आणि आमच्या मांजरीच्या पिल्लांची काही हरकत नव्हती, म्हणून ते काम करेल की नाही हे मला माहित नव्हते - परंतु मी दर 4-6 आठवड्यांनी आणि अधूनमधून पाऊस पडल्यानंतर फवारणी करण्याची योजना आखली.

आम्ही हळूहळू कुत्र्याचे कोरस अधिक वारंवार आणि मोठ्याने वाजवले. हेलेने बहुतेक दिवस हेलेघ तुरंगात घालवले त्यामुळे तिला अजिबात त्रास झाला नाही. हकलबेरीचा पाय चांगला बरा झाला होता आणि जेव्हा जेव्हा त्याला आणि ब्रॅम्बल्सला बाहेर जायचे होते तेव्हा मी प्रथम कुत्र्याचे कोरस वाजवायचे. मी ते कित्येक मिनिटे चालू दिले आणि आवाज वाढवला, नंतर मी मालमत्तेवर गेल्यानंतर त्यांना बाहेर जाऊ दिले. ते बाहेर असताना मी ते काही अंतराने खेळले आणि त्याचा त्यांना त्रास झाला नाही. ख्रिस्तोफर आणि मी दररोज "कुत्र्यांना बोलावले".

आणि, अंदाज काय? आम्ही गुंडगिरी मांजरी पुन्हा कधीही पाहिली नाही.

आमची मांजरी पुन्हा त्यांच्या अंगणात सुरक्षित होती. मी घरी असतानाच ते बाहेर जाऊ शकत होते पण, मी घरून काम केल्यामुळे, त्यांना पुन्हा गोड जीवन मिळाले.

त्या वर्षाच्या उत्तरार्धात आमच्या छोट्या शहरात महापौरपदासाठी निवडणूक होत होती आणि आमची मैत्रीण, सारा, सध्याची महापौर पुन्हा पदासाठी निवडणूक लढवत होती. मी आमचे घर भेटण्याचे ठिकाण म्हणून देऊ केले आणि, कारण ते 1924 च्या आसपास बांधले गेले होते आणि आमच्या समुदायाचे मूळ स्वरूप कायम ठेवले होते, आमच्या मित्रांनी सहमती दर्शवली की ते चांगले काम करेल. समोर रस्त्यावर बरीच सोपी पार्किंग होती आणि हलक्या पांढऱ्या धुतलेल्या, स्वच्छ देवदाराच्या भिंती आणि छत असलेली मोठी दिवाणखाना एखाद्या जुन्या डॉगरावरील लॉजसारखी दिसत होती. खोलीच्या मध्यभागी विटांची मोठी शेकोटी रुंद, बहु-पॅन केलेल्या खिडक्यांच्या मध्ये उभी होती ज्यात अजूनही मूळ लहराती काच होती.

सभेचा दिवस उन्हाचा आणि उबदार होता. मी पुढचा दरवाजा उघडला, आजूबाजूला खुर्चा ठेवल्या आणि एंट्री टेबलवर कुकीज आणि चमकणारे पाणी ठेवा. सर्व काही सुरळीत पार पडले. ब्रॅम्बल्सला झोपायचे होते म्हणून ती आमच्या बेडरूममध्ये सुरक्षित होती. त्या उपयुक्त हॉलवेचे दरवाजे बंद केल्यामुळे, Hayleigh आणि Huck त्यांना हवे तिथे फिरायला मोकळे होते.

बरेच लोक दिसले आणि आम्ही सर्वजण छान वेळ घालवत होतो. सारा आल्यावर, नंतर माझ्या अनेक शेजाऱ्यांना नमस्कार करून ती शेकोटीसमोर उभी राहिली आणि बोलू लागली.

काही मिनिटांनंतर, हेले स्वयंपाकघरातून बाहेर पडली आणि हॉलवेमध्ये उभी राहून तिच्या मोठ्या खोलीत बसलेल्या लोकांची पाहणी करत होती. त्यानंतर तिने किचनमधून, साराच्या समोरच्या दिवाणखान्यातून, समोरच्या उघड्या दरवाजातून आणि बाहेरून समोरच्या पोर्चकडे धाव घेतली.

काही चकल्या झाल्या. तिच्यात तिने काय साधले ते सारा सांगत राहिली शेवटची टर्म, आणि कार्यालयात तिच्या प्रस्तावित आगामी वेळेसाठी तिची योजना.

अंदाज लावा की पुन्हा कोण दिसले?

अर्थात, ते हेले स्कायवॉकर होते.

यावेळी ती काही क्षण समोरच्या दारात उभी राहिली - जणू काही ती शत्रूचा मार्ग शोधत होती - मग ती समोरच्या दारातून, खुर्यावर बसलेल्या लोकांसमोर, सारा उभी होती तिथे पळत गेली. स्वयंपाकघर. लक्षात ठेवा ती बहुतेक मांजरींसारखी धावू शकत नव्हती आणि ती लहान होती. त्यामुळे तिचा सरळ पाठीमागचा पाय जहाजावरील रडसरखा तिच्या मागे येत होता आणि तिच्या समोरच्या मोठ्या पुटांसह, ती पुन्हा साराच्या समोरून गेली आणि पुन्हा स्वयंपाकघरात गेली!

यावेळी खोलीतील सर्वजण हसत होते. सारा क्षणभर गप्प बसली. "बरं, मी याआधी कधीही मांजरीने उठलो नाही!" तिचे डोके हलवत आहे.

मला वाटते की हेलीला तिला काही मते मिळाली आहेत. त्या पुन्हा आमच्या महापौर झाल्या आणि खात्रीच्या बहुमताने विजयी झाल्या.

हकलबेरी मून हा माझ्या ओळखीचा सर्वात गोड मुलगा होता. त्याच्या चारित्र्यामध्ये तीव्र सहानुभूतीचा भाग दिसत होता. त्याचे मोठे, गोलाकार डोळे, पुढच्या पंजावर पांढरे मिटन्स आणि मागच्या पायात पांढरे बूट होते. त्याचा कोट राखाडी रंगाचा होता, छाती आणि नाक पांढरे होते. कधीतरी त्याच्या चेहऱ्यावर पौर्णिमा चमकत असल्यासारखे भासत होते. त्यामुळे त्याचे मधले नाव पडले. तो प्रत्येकावर आणि आमच्या सर्व मांजरींवर प्रेम करतो - अगदी Hayleigh. ती एक वाहिनी होती याने त्याला काही फरक पडत नव्हता, तरीही तो तिच्यावर प्रेम करतो.

तो तिच्याबरोबर खेळला आणि तिला सर्व खेळणी ठेवू दिली आणि जेव्हा त्यांनी पाठलाग केला तेव्हा तिला जिंकू दिले. त्यामुळे Hayleigh एक किटी बॉस होती पण ती वाईट नव्हती — Brambles वगळता.

काही वर्षांनंतर, जेव्हा आमचा गोड मुलगा, हकलबेरी मून, सुमारे साडेसोळा वर्षांचा होता, तेव्हा डॉ. थॉमस यांनी आम्हाला कळवले की हकची किडनी निरोगी नव्हती.

"मी त्याला दर आठवड्याला त्वचेखालील द्रव देऊ शकतो. तुम्ही त्याला आत आणू शकता किंवा डॉ. जेनी करू शकता तुझ्या घरी ये."

"आम्ही गर्ल ग्रेसोबत असे केले आणि ती अनेक महिने चांगली दिसत होती. या उपचाराने तो किती काळ आनंदी राहिल याची तुम्हाला कल्पना आहे का?"

"नक्कीच, प्रत्येक मांजर वेगळी आहे, परंतु त्याचे मार्कर खूपच जास्त आहेत म्हणून मला वाटते की मी त्याला फक्त दोन महिने आरामात ठेवू शकतो."

ख्रिस्तोफर आणि मी एकमेकांकडे पाहिले. "ठीक आहे धन्यावाद." आम्हाला हे झिल माहित होते.

हकलबेरी नंतर आम्ही आमच्या इतर दोन बाळांना गमावले आहे जे आमच्याबरोबर या लहान गावात गेले होते, आमच्याकडे फक्त आमची दोन लहान मुले असतील. चिंतन करण्यात मजा आली नाही, परंतु मला माहित आहे की तो त्याचा मोठा भाऊ आणि संरक्षक, नवार स्टार आणि त्याची खास मैत्रीण, गर्ल ग्रे यांच्यासोबत एक संस्मरणीय जीवन जगला आहे आणि मला माहित आहे की तो आत्म्याच्या जगात पुन्हा सामील होईल.

जेव्हा आम्ही डीनाला सांगितले तेव्हा तिने तिच्या समोरच्या पोर्चमध्ये त्याच्यासाठी आणि त्याच्या किटी मित्र अण्णांसाठी ट्रीट पार्टी केली होती.

तो सुरक्षित असल्याची खात्री करण्यासाठी आम्ही हकला त्याला हवे असलेले सर्व पदार्थ दिले आणि तो बाहेर असताना त्याच्यासोबत बाहेर राहिलो. एके दिवशी त्याच्यावर उपचार करत असताना, डॉ. जेनी आम्हाला म्हणाल्या, "तो गेल्या आठवड्यात होता तितका आनंदी नाही."

ख्रिस्तोफर आणि मी आधीच ठरवले होते की, आम्हाला कळल्यावर आम्ही त्याला जाऊ देऊ.

"तुम्ही कधी येऊन त्याला पार करू शकता?"

"तो आज ठीक आहे आणि उद्या, मग आतापासून तीन दिवस तुमच्यासाठी काम करतील?"

"मी ख्रिस्तोफरचे वेळापत्रक शोधून तुला कळवीन."

"मला माफ करा," ती म्हणाली.

"मी पण, पण हे जीवन आहे, आणि मी त्यांना सोडून जाण्यापेक्षा त्यांना पार करेन."

भेटीच्या आदल्या दिवशी संध्याकाळी मी त्याला घरात ठेवले, पण त्याला जायचे होते म्हणून बाहेरून, मी स्प्रिंग गवत आणि फुले आणली. मी सुगंधित ताज्या वनस्पतींचे घरटे बनवले. मी त्याला सुमारे आठ इंच खोल ताज्या हिरव्या भाज्या आणि मऊ फुलांनी वेढले. तो त्याच्या वनस्पतीच्या वर्तुळात वेढलेला असल्यामुळे तो खूप समाधानी दिसत होता आणि बहुतेक रात्री तो तिथेच झोपला होता.

मी त्याच्या बहिणीबरोबर केले तसे, मी समोरच्या पोर्चवर बसलो आणि त्याला धरले. आमच्याकडे सर्वांची यादी होती आमची मांजरीची बाळं. ख्रिस्तोफर आमच्या शेजारी बसला आणि त्याला म्हणाला, "तुमच्यासाठी एक मोठे मांजराचे कुटुंब आहे. ते सर्व तुझ्यावर प्रेम करतील आणि तुझ्याबरोबर खेळू इच्छितात." त्याने सुरुवातीला सुरुवात केली, आम्ही आमच्या लहान मुलाला बग्सला भेटायच्या काही वर्षांपूर्वी.

"प्रथम शरद ऋतू आणि पृथ्वी, वृश्चिक चंद्र आणि तिची मुले आहेत: हेचिझा, गुआपो आणि उत्साह."

"ते माझे पहिले बाळ होते." मी बोललो.

"मग एंजल आणि क्लेअर बेअर, मिस्टर बोजांगल्स, मार्लेनची किटी — योडा आणि चार इतर मांजरी ज्यांना घरे सापडली आणि त्यांची नावे त्यांच्या नवीन कुटुंबातून मिळाली." ख्रिस्तोफर पुढे म्हणाला.

तुम्ही पहाल: "अमेलिया किटी हार्ट, पेनेलोप आणि तिच्या तीन लहान सुंदरी: डाकू, जॅकी पेपर आणि सिम्बा."

"आम्ही तुम्हाला भेटायच्या आधी ते आमच्यासोबत राहत होते." मी बोललो.

"तुम्ही लहान असताना दोन ओळखले होते: अण्णा पूर्णावार आणि जास्मिन रोझबड."

"आणि. शेवटी तुमचा चांगला मित्र: नवार स्टार. आणि अर्थातच, गोड, गोड, गर्ल ग्रे."

"ते सर्व तुमचे कुटुंब आहेत आणि ते तुमच्यासोबत खेळण्याची वाट पाहत आहेत. आम्हाला तुमची आठवण येईल पण आम्ही सर्व पुन्हा एकत्र राहू. आम्ही सर्व अजूनही कुटुंब आहोत. आम्ही तुझ्यावर प्रेम करतो, कायमचे."

"वेळ आणि जागेच्या पडद्यापलीकडे, लहान मित्र." क्रिस्टोफरने त्याच्या डोक्यावर टेकवले.

आणि मग आमचा गोड मुलगा गेला.

डॉ.जेनी त्याला आमच्याकडे सोडून गेली. तिने सांगितले की ज्या महिलेने गर्ल ग्रेवर अंत्यसंस्कार केले ती सकाळी होईल आणि ती निघून गेली.

ख्रिस्तोफर आणि मी अजूनही पोर्चवर बसलो होतो. मी बग्सना माझ्या मांडीवर धरले होते आणि आम्ही त्याच्याशी हळूवारपणे बोललो.

आणि आम्ही ऐकले.

"तो इथे आहे!" मी कुजबुजलो आणि आम्ही नाजूक बसलो म्हणून ख्रिस्तोफरचा हात धरला दुपारची शांतता.

त्याच प्रकारे मी गर्ल ग्रेला दुसरी बाजू ओलांडल्यानंतर पाहिले होते, मी हकलबेरी मूनचा आत्मा मऊ हिरव्या गवतावर चालताना पाहिला.

"त्याने गवतावरून उडी मारली!" मी हसलो. "त्याने त्याच्या पुढच्या आणि मागच्या पंजेवर क्लिक केले एकत्र एक कुष्ठरोगीसारखे. तो त्याच्या पुढच्या आणि मागच्या पायावर क्लिक करत आहे!"

ख्रिस्तोफर हसला. "तो किती गोड, गोड मुलगा आहे."

मग हकलबेरी मून आमच्यातून निघून गेला.

"तो आता अण्णा पूर्णावार आणि जास्मिन रोझबडसोबत पुन्हा एकत्र आला आहे. . . आणि नवार स्टार आणि त्याचे आवडते, गर्ल ग्रे."

"माझ्या हृदयाला असा विचार करायला मदत होते."

आम्ही त्याला त्या रात्री त्याच्या आवडत्या फ्लॅनेल ब्लॅकॅटमध्ये झाडे आणि फुले गुंडाळून सोडले त्याच्या भोवती गुंफले. दुसऱ्या दिवशी सकाळी मृदूभाषी बाई त्याला घ्यायला आली तेव्हा मी त्याला गर्ल ग्रेच्या राखेसह तिच्याकडे दिले. माझ्या सगळ्यात गोड बाळांवर एकत्र अंत्यसंस्कार करण्यात आले आणि मी त्यांची राख तशीच ठेवली आहे, त्याच अल्डर लाकडाच्या मेमरी बॉक्समध्ये.

"आपण त्याच्यासाठी काही देशी गवत आणि फुले लावू."

"नवारच्या लाल मॅपलच्या झाडाभोवती?"

"होय, आम्ही हकच्या आवडत्या ठिकाणांहुन काही प्रत्यारोपण करू शकतो आणि गर्ल ग्रेच्या फायर फुलांभोवती त्याच्या स्मरणार्थ गोड संग्रह बनवू शकतो."

यामुळे मला हसू आले. "मला ते आवडते. हो धन्यवाद."

पुन्हा, आम्ही आमच्या सुंदर, मौल्यवान, प्रिय लहान मुलासाठी आमची पवित्र अग्नि होती.

"मला त्याच्यापेक्षा किटी जॅमीमध्ये गोड आत्मा माहित नाही."

ख्रिस्तोफर हसत म्हणाला, "मला आठवते की मी त्याला पहिला दिवस पाहिला आणि तो माझ्या मागे आमच्या घरी कसा आला. "जरी इतर सर्वजण समोरच्या अंगणात राहिले - आणि तो फक्त सात इंच उंच होता!"

मी विचार केला की तो किती लहान आहे आणि तो ख्रिस्तोफरच्या मागे कसा बसला आहे, जसे की इतर काहीही महत्त्वाचे नाही.

ब्रॅम्बल्स शांतपणे आमच्यात सामील झाले आणि क्षणभर पाहत बसले.

"तुला वाटतं की तिला काय होत आहे ते माहित आहे?" मी विचारले.

"मी करतो. तू का?" ख्रिस्तोफरला बर्याच गोष्टींबद्दल इतका आत्मविश्वास होता की मी अजूनही प्रश्न करत होतो.

"तिच्याकडे पहा - ती तशी दिसते. त्याच्यावर प्रेम करणे हा किती मोठा बहुमान आहे. तो आमच्या कुटुंबात होता याचा मला खूप आनंद आहे."

"आणि कायम राहिल," क्रिस्तोफर हळूवार खात्रीने म्हणाला.

हकलबेरी गेल्यानंतर, आमच्या आयुष्यात काही गोष्टी बदलल्या: आमचे प्रिय डॉ. थॉमस सेवानिवृत्त आणि दुसऱ्या राज्यात गेले, डॉ. जेनीने त्यांचा सराव स्वीकारला आणि ख्रिस्तोफरला राज्याबाहेर एक अद्भुत डिझाइन आणि बिल्ड नोकरी मिळाली. याचा अर्थ तो निघून जाईल, पण आम्ही दररोज किमान दोन ते चार वेळा फोनवर बोलायचो आणि मी त्याला ऑनलाइन प्रोजेक्टमध्ये मदत करेन.

हे एक मोठे निवासी कंपाऊंड होते आणि त्याला काही वर्षे लागतील. क्लायंट खूप होता त्याच्या कल्पना आणि कौशल्याचे कौतुक. ते ख्रिस्तोफरला त्यांच्या मालमत्तेवर आणि त्यांच्या नवीन घराच्या डिझाइनवर असामान्य जादू करण्यासाठी मोकळे सोडत होते.

आता माझ्याकडे फक्त दोन मांजरी होत्या, ब्रॅम्बलबेरी गुलाब माझ्या आणखी जवळ आला. मला आशा होती की हेलेघ स्कायवॉकर तिच्या बहिणीबरोबर चांगले मिळतील; तथापि, तरीही तिला स्वतःसाठी, घराखाली किंवा घराच्या वेगळ्या भागात वेळ घालवावा लागला. मी मान हलवून विचार केला: तिला फक्त ब्रॅम्बलबेरी आवडत नाही आणि असे दिसते की तिला ग्रहावर राहायचे नाही!

Brambleberry Rose सह हॅग आउट करायला खूप मजा आली. मला तिची काळजी घ्यायला आवडायची. मी Brambleberry आणि Hayleigh स्पेशल ट्रीट विकत घेतले आणि त्यांचे आवडते जेवण सेंद्रिय पद्धतीने वाढवलेले चिकन आणि शाश्वतपणे पिकवलेले कोळंबी तयार केले. पक्ष्यांचे गाणे ऐकण्यासाठी मी हेलीला सकाळी आमच्या समोरच्या पोर्चमध्ये नेले आणि ब्रॅम्बलबेरी रोझने आमच्या अंगणाचा शोध घेत असताना तिला धरून ठेवले. ती गोष्टी तपासण्यासाठी भटकायची, पण ती फार दूर गेली नाही आणि जेव्हा मी तिला फोन केला तेव्हा ती नेहमी यायची.

पण . . . कधीकधी तिने मला थोडा वेळ थांबायला लावले. त्यावेळी मी तिला फोन केला नाव, असे वाटले की ती मला एक संदेश देत आहे: मी तुमच्याकडे परत येईन, मी वचन देतो!

8. तुमची मांजर खूप शहाणी दिसते

तिच्या वार्षिक परीक्षेच्या वेळी, जेव्हा ब्रॅम्बलबेरी रोज सहा महिन्यांच्या चौदा वर्षांची होती, तेव्हा डॉ. जेनी म्हणाली, "मी तिच्या वयात इतकी निरोगी मांजर पाहिली नाही. तिचे रक्त कार्य परिपूर्ण आहे. ती तिच्या वयापेक्षा खूपच लहान असलेल्या मांजरीसारखी दिसते आणि हलते."

"असे सांगितल्याबद्दल धन्यवाद! कदाचित मी तिला आणखी पाच वर्षे ठेवू शकेन!"

"असा विचार न करण्याचे कारण नाही. ती छान दिसते. "

तिच्या संपूर्ण आयुष्यासाठी, तिने इतका स्वच्छ मांजराचा आहार खाल्ले आहे; मला वाटले की कदाचित ते होते कारण मी तिच्या लोकांना अन्न देखील दिले: तिची आवडती शिजवलेली कोळंबी आणि चिकन, चिरलेली गहू गवत आणि ताजे पालक आणि मांजरीच्या पूरक आहारात मिसळलेले पौष्टिक यीस्ट. आम्ही आमच्या अंगणात कीटकनाशके वापरली नाहीत आणि आमच्या घरात फक्त सॅन्ड्रिय क्लीनर आहेत. थोडे जास्त वजन असण्याव्यतिरिक्त, आणि ACL दुखापतीमुळे तिचा पाय ज्या प्रकारे काम करत होता - किंवा करत नाही - या व्यतिरिक्त, तिला कोणतीही आरोग्य समस्या नव्हती. गुंड मांजरी काही वेळापूर्वीच दूर गेली होती, म्हणून ती तिच्या अंगणात सुरक्षित होती. ती सुंदर होती, ती निरोगी होती आणि मांजरीबद्दलच्या माझ्या अनुभवावरून, मी तिला आणखी चार-पाच वर्षे ठेवू शकेन या विचाराने मला सुरक्षित वाटले.

मी आमच्यासाठी एक दीर्घ, प्रेमळ भविष्य पाहिले आणि मी जास्त आनंदी होऊ शकलो नाही.

जेव्हा मी त्याला तिच्या परीक्षेबद्दल सांगितले तेव्हा ख्रिस्तोफरला आनंद झाला. "अरेरे. . . आम्ही Brambles सह भाग्यवान झालो! फाउंडेशनचा हा भाग पूर्ण केल्यानंतर मी काही दिवस घरी असेन."

त्या पंधराव्या वर्षात सात महिने, माझ्या लक्षात आले की ती कमी खात आहे. इतकंच. मी पाहिलं तिला बरेच दिवस, आणि मी तिचे वजन केले, पण तिचे वजन कमी झाले नव्हते. ती तशीच दिसत होती. तिनेही तसाच अभिनय केला.

"तुला वाटतं की तिला कोणीतरी खायला घालत आहे?"

"बरं, ते कसं असू शकतं?" ख्रिस्तोफरने विचारले. "आमच्या जवळची बहुतेक घरे सेकंड होम्स असल्याने, सुट्टीच्या दिवसांशिवाय आणि कधीकधी आठवड्याच्या शेवटी कोणीही नसते."

"कदाचित मी तिला आत ठेवेन आणि काही बदलते का ते पाहीन."

क्रिस्टोफर पुन्हा घरी होता आणि मी तिला आत ठेवले आणि आम्हा दोघांच्या लक्षात आले की काहीतरी आहे चुकीचे ख्रिस्तोफरला पुन्हा निघून जावे लागले तेव्हाही तेच होते. तो निघण्यापूर्वी त्याने ब्रॅम्बलबेरी रोजचे चुंबन घेतले.

"गुडबाय मौल्यवान सौंदर्य."

आणि मला: "काळजी करू नका, सर्व काही ठीक होईल."

लक्षात ठेवा, प्रिय वाचकांनो, मला सांगितल्याच्या काही आठवड्यांपूर्वीच ती परिपूर्ण आहे. द
दुसऱ्या दिवशी डॉ. जेनीने तिची तपासणी केली आणि म्हणाली, "तिच्या सर्व प्रणालींमध्ये काहीतरी कमी दर्जाचे आहे."

हा प्रकार सोमवारी घडला. क्ष-किरणांनी कोणतीही जखम दाखवली नाही; तिच्या रक्ताच्या कामात असे काहीही नव्हते जे काही विशिष्ट चुकीचे असल्याचे सूचित करते. मी दुसऱ्या दिवशी स्टीव्हलीला कॉल केला आणि, जेव्हा मी तिला सांगितले की काहीतरी घडत आहे, तेव्हा तिने मला ब्रॅम्बलबेरी रोझला तिने काम केलेल्या पशुवैद्यांकडे नेण्याचे सुचवले. "त्यांच्याकडे काही उत्तरे असतील."

नवीन डॉक्टरांच्या तपासणीदरम्यान, त्यांनी तिच्या पोटाचे मुंडण केले आणि त्याला जखम झाल्याचे आढळले.

"तिने विषारी उंदीर खाल्ले असावे, म्हणून आम्ही तिला व्हिटॅमिन के दिले."

ती तिथे असताना, दोन डॉक्टर आणि त्यांच्या काही कर्मचाऱ्यांसह अनेक लोकांनी तिच्यावर टिप्पणी केली. "तुमची मांजर खूप शहाणी दिसते."

"ती खूप शांत आहे," एक व्यक्ती म्हणाली.

"ती एक अपवादात्मक मांजर आहे!"

"ती एक दिवसाची होती तेव्हापासून स्टीव्हलीने तिला हाताने वाढवले हे तुला माहीत आहे का?"

"स्टीव्हलीने आज सकाळी आम्हाला सांगितले, परंतु ती अशी का नाही - ती तिच्या स्वभावात आहे. ती आहे
दुर्मिळ."

दुसऱ्या दिवशी मी सांगू शकलो की काहीतरी भयंकर चुकीचे आहे. मी तिला परत डॉ. जेनीकडे घेऊन गेलो. "मला तिला अल्ट्रासाउंड द्यायचा आहे."

मी तिच्या ऑफिसमध्ये थांबलो. जेव्हा डॉ. जेनीने तिला माझ्याकडे परत आणले तेव्हा ती म्हणाली, "मी तिच्यावर त्या सर्व चाचण्या केल्या आणि ती संपूर्ण वेळ
खूप शांत होती. तिच्याकडे असामान्य शहाणपण आहे. . . शक्ती आणि शांत शांतीची भावना.

ती असेही म्हणाली की कोणाला काय ऐकायचे नाही हे चाचण्यांनी दाखवले. "कर्करोगाच्या गाठी भरल्या आहेत
तिचे पोट क्षेत्र."

ती इतक्या हळूवारपणे म्हणाली आणि मला धक्का बसला असावा.

"ते काही कमी प्राणघातक असू शकते असा कोणताही मार्ग आहे का ?"

डॉ. जेनीने मला खात्री दिली की चाचण्या अचूक होत्या. "हा एक आक्रमक प्रकार आहे
आजार. मी तुम्हाला फेलाइन ऑन्कोलॉजिस्टला भेटण्याचा सल्ला देतो."

हा प्रकार शुक्रवारी सायंकाळी घडला. डॉ. जेनीने क्रिस्टोफरशी फोनवर बोलून परिस्थितीची माहिती दिली.

आठवड्याच्या शेवटी, मी जे करू शकलो ते केले. मी तिला जेवण आणि पाणी प्यायचा प्रयत्न केला. डॉ. जेनीने मला काही पाचक पौष्टिक पावडर दिली होती जी मी पाण्यात मिसळली होती आणि तिला ती खूप आवडली होती, पण ती अगदी थोड्या प्रमाणात खाऊ शकते. मी तिला सांगितले की मी तिच्यावर मनापासून प्रेम करतो, अनेक वेळा. डॉ. जेनीने तिच्या पोटाच्या भागाची आकांक्षा केली होती आणि ब्रॅम्बलबेरी अधिक आरामदायक वाटत होती.

मी विल्यमला फोन केला आणि विचारले की त्याच्याकडे काही अंतर्दृष्टी आहे जी मला मदत करू शकते. "ती वेळ झाल्यावर सांगेल. जेव्हा ती यापुढे तिची औषधे घेऊ शकत नाही तेव्हा हे सूचक आहे.

रविवारपर्यंत मी सांगू शकलो की आम्ही अडचणीत आहोत. ती अप्रतिम मिश्रण ठेवू शकली नाही तिने खाली प्रेम केले. जेव्हा जेव्हा मी ते तिच्यासमोर ठेवले तेव्हा तिने ते पिण्याचा प्रयत्न केला परंतु, आमंत्रण देणारा सुगंध श्वास घेतल्यानंतर, तिचे डोके मागे खेचले.

सोमवारी सकाळी मी ब्रॅम्बलबेरी रोझसह डॉ. जेनीकडे परतलो.

"मला हे सांगताना खूप वाईट वाटतं - तिला ओळखणं आणि तिचं डॉक्टर होणं हा एक विशेषाधिकार आहे - पण तिची जाण्याची वेळ आली आहे."

त्या दुपारनंतर, डॉ. जेनी आणि तिची टीम आमच्या घरी माझ्या आत्म्याला, माझ्या हृदयाला, माझ्या प्रिय ब्रॅम्बलबेरी गुलाबला देवदूतांसोबत पाठवण्यासाठी आमच्या घरी आली.

भूतकाळात, आमच्या सर्वात प्रिय व्यक्तींपैकी एक ओलांडला तेव्हा ख्रिस्टोफर माझ्यासोबत होता. पण तो इतक्या लवकर परत येऊ शकला नाही, आणि ब्रॅम्बलबेरी रोझला निघून स्वर्गात जाण्याची वेळ आली होती, म्हणून मी त्याच्याशी फोनवर बोलल्यानंतर आम्ही शिकलेल्या सर्व गोष्टी केल्या.

माझा नाश झाला. . दुःखाच्या पलीकडे दुःखी, आणि तिच्यासाठी मजबूत आणि प्रेमळ होण्याचा प्रयत्न करत आहे. माझ्याकडे तिची आवडती ब्लॅकट तयार होती आणि मी तिला आमच्या दिवाणखान्यात माझ्या मांडीवर ठेवलं, मी तिची वाट पाहत असलेल्या सर्व मांजरींची नावे सांगितली.

डॉ. जेनी यांनी पहिला शॉट दिला. पण ती ब्रॅम्बलबेरीच्या रक्तवाहिनीत औषध टाकू शकली नाही. आश्चर्यचकित होऊन ती म्हणाली, "ती आधीच गेली आहे!" तिने माझ्याकडे पाहिले आणि पुनरावृत्ती केली: "ती गेली. मी हे आधी कधीच पाहिले नव्हते." ती तिच्या सहाय्यकाकडे वळली आणि पुन्हा म्हणाली, "ती गेली!"

तिच्या पशुवैद्यकीय सहाय्यकाने ब्रॅम्बलबेरीचे हृदय ऐकले आणि पुष्टी केली की ती आता आमच्यासोबत नाही. डॉ. जेनीच्या टीमने तिचे काम संपवून तिला माझ्याकडे सोडले. त्यांना आत्तापर्यंत माहीत होते की मी तिला थोड्या वेळाने दवाखान्यात घेऊन येईन आणि ते तिला अंत्यसंस्कारासाठी घेऊन जाऊ शकतील.

ब्रॅम्बलबेरी रोझने पुन्हा उड्डाण करण्यासाठी पृथ्वी सोडली तेव्हा मी काय पाहिले ते मला सांगायचे आहे. अगदी काहीतरी जादुई घडू शकते याची मला जाणीव होती आणि मी त्यासाठी तयार होतो मी गर्ल ग्रे आणि हकलबेरी मूनचा अनुभव घेतला होता, त्यामुळे मला आश्चर्य वाटले.

मी तिला धरून ठेवल्यावर मला जाणवले की तिने तिचे शरीर सोडले. माझ्या मनात मी तिचा आत्मा निसटून आत उभी असल्याचे पाहिले माझ्या समोर ती सडपातळ, चपळ आणि बलवान होती. तिने माझ्याकडे वळून पाहिलं, आणि तिला ए तिच्या चेहऱ्यावर हसू. मला त्यावेळी वाटलं, मांजरी हसतात कशी? ती चे वजन सोडत आहे असे मला वाटले तिचे शरीर मागे. ती आत्मिक जगात कोण होती आणि ती कोण होती यामधील विषमता मी पाहिली येथे पृथ्वीवर. तो मोठा फरक होता. ती खरोखर कोण आहे हे पाहून मला तिला आराम वाटला.

ती पुन्हा Mystère होती.

मी संध्याकाळच्या उजेडात बसलो, तिला धरून, तिची आलिशान फर पेटवली आणि तिला स्पर्श केला सुंदर चेहरा. "मी तुझ्यावर मनापासून प्रेम करतो. मी तुझ्यावर कायम प्रेम करीन. . आणि कधीही. तुझे बाबाही तसेच असतील. तुम्ही आहात खूप सुंदर . . खूप मजबूत आणि शूर. "

मी ख्रिस्तोफरला फोन केला तेव्हा त्यानेही तिला सांगितले की त्याचे तिच्यावर किती प्रेम आहे; की ती त्याची होती कायमचे प्रेम.

सुमारे चाळीस मिनिटांनंतर, काहीतरी आश्चर्यकारक घडले: माझ्या मनात, मी ऐकले ती इतक्या हळूवारपणे म्हणाली, "ती मी नाही, आई." एक विराम होता. मला आता त्यांच्याकडे घेऊन जा. " . मग ती पुढे म्हणाली, "तुम्ही करू शकता

आणि ही फक्त सुरुवात होती.

9. मी ठीक आहे, आई

जेव्हा मी स्टीव्हलीला सांगितले की आमचा लाडका ब्रॅम्बलबेरी गुलाब या जगातून निघून गेला आहे, तेव्हा तिने माझ्या सोशल मीडिया पोस्टवर ब्रॅम्बलबेरीच्या फोटोखाली लिहिले: "माझ्या प्रिय लहान परी. तुझ्यावर खूप प्रेम. आपल्या पंखांचा आनंद घ्या. "

ती स्वर्गात गेल्यानंतर दोन दिवसांनी, स्वच्छ आणि सकाळच्या सूर्यप्रकाशात, मी चालत होती आमच्या अंगणात जिथे ती उबदार दुपारी झोपायची. मी तिचे नाव मोठ्याने सांगितले आणि मी तिला असे म्हणताना ऐकले, "मी ठीक आहे, आई."

मी स्वतःला आई म्हणून संबोधत नाही; मला मुले नाहीत आणि मला हे मनोरंजक वाटले की, पुन्हा, मी तिला जवळजवळ असे ऐकू शकलो जणू ती माझ्याशी बोलत आहे आणि ती मला आई म्हणते.

जरी, तुम्ही वाचल्याप्रमाणे, मी इतर बाजूंकडून काही वर्षांपूर्वी जेव्हा कुजबुजल्या होत्या आमचे दोन मौल्यवान प्रेम किट्टी हेवनला गेले होते, आणि ब्रॅम्बलबेरी रोज जिवंत असताना मनोरंजक अनुभव आले होते, माझ्या विचारांद्वारे माझ्याशी शांतपणे संवाद साधण्यासाठी माझ्या मांजरीने, ज्याने नुकतेच हे जग सोडले होते, मला परिचित नव्हते.

मी विल्यमला सांगितले की मी ब्रॅम्बलबेरी रोजकडून ऐकले आहे. "ती माझ्याशी मनातल्या मनात बोलली. स्पष्ट, जवळजवळ ऐकू येण्याजोग्या शब्दांसह तिचा आवाज गोड होता. "

कोणताही संकोच न करता ते म्हणाले, "प्राणी त्यांच्या विचारांद्वारे आपल्याशी संवाद साधतात. ते ते इथे आमच्यासोबत असताना ते करा आणि ते दुसऱ्या बाजूने अशा प्रकारे संवाद साधू शकतात."

ते पुढे म्हणाले, "ते दुसऱ्या बाजूने बोलू शकतात."

ही माझ्यासाठी नवीन माहिती होती.

"ब्रॅम्बलबेरी रोझ खूप सुंदर बोलतो," तो पुढे म्हणाला, "कारण ती बोलत आहे स्वर्गीय भाषा. "

"आम्ही एकमेकांना बऱ्याच काळापासून ओळखतो - मला यापैकी काहीही कसे कळले नाही?"

"तिच्या भेटी रेकॉर्ड करण्यासाठी तुम्हाला जर्नल सुरू करायचे असेल. लक्षात ठेवा, जेव्हा तुम्हाला वाटेल की ती तुमच्याशी संवाद साधत आहे, ती आहे!"

तो म्हणाला की ती माझ्यापर्यंत निरनिराळ्या सूक्ष्म मार्गांनी पोहोचू शकते आणि मी त्यासाठी खुले राहावे असे सुचवले मला वाटले की प्रत्येक गोष्ट तिचा संदेश आहे.

जेव्हा मी ख्रिस्तोफरला विचारले की त्याला विल्यमने मला सांगितलेल्या गोष्टींबद्दल माहिती आहे का, तेव्हा तो म्हणाला, "मला माहित आहे की ते आमच्याशी मानसिकरित्या संवाद साधतात, परंतु मला बाकीचे माहित नव्हते. ते समजते . आणि, एक प्रकारे, मला नवारचे काय चालले आहे हे समजण्यास मदत करते. तो माझ्यासोबत गाडीच्या मागच्या सीटवर प्रवास करतो हे तुला माहित आहे."

"तुम्ही मला त्याबद्दल सांगितले . . . अरे, कदाचित आता मला ते समजेल!"

"जेव्हा मी परत येईन, तेव्हा मी तिच्यासाठी माझ्या कू प्लांटची फुले घेईन."

"धन्यवाद, मला आश्चर्य वाटते की आपण काय निवडू? कदाचित गुलाब?"

"तुम्हाला कळेल," क्रिस्टोफर म्हणाला.

त्या दुपारनंतर — तिच्या मूक भाषेत — मला वाटले की मी ब्रॅम्बलबेरीला मी फिरायला जाण्याचा सल्ला दिला आहे. मी याचा विचार केला. हम्म, चांगली कल्पना वाटते. . अरे, उद्या कदाचित. . . मी थकलो होतो आणि खूप दुःखी होतो. मग मी तिला पुन्हा ऐकले. म्हणून मी माझे स्वेटर माझ्या थकलेल्या खांद्यावर ओढले आणि लवकर सूर्यास्तात फिरायला निघालो.

अगदी कोपऱ्याच्या आसपास आणि रस्त्यावर, एक माणूस सुंदर कारमेल रंगाचा, लांब केसांचा सोनेरी रिट्रीव्हर चालत होता; कुत्र्याच्या कोटचा रंग तोच होता जो ब्रॅम्बलबेरीच्या फर हलक्या भागात होता. मी हॅलो म्हणालो आणि त्याच्या कुत्र्याचे नाव विचारले.

"ती शिला आहे. . . आणि ती आठ वर्षांची आहे."

शिला आली आणि माझ्या शेजारी बसली आणि तिचे डोके माझ्या पायावर टेकवले. तिने तोंडात चमकदार गुलाबी फ्रिसबी घेतली होती.

"मी तिच्यासाठी फ्रिसबी टाकू शकेन का?"

"तिला तिची फ्रिसबी घेऊन जायला आवडते पण तिचा पाठलाग करायला तिला आवडत नाही." तिला बघून तो म्हणाला, "तिला तू आवडतेस."

आम्ही बोललो तेवढा वेळ शिलाने तिचे डोके माझ्या पायावर ठेवले आणि मी तिला पेटवत खाली पोहोचलो.

आम्ही थोडा वेळ बोललो आणि शिला हलली जेणेकरून ती तिचे संपूर्ण शरीर माझ्या पायावर ठेवू शकेल. तिने शेषूट हलवत माझ्याकडे पाहिले. मला वाटतं ती हसत होती.

"व्वा, ती तुला खरोखर आवडते!"

"मला वाटते की ती मला जास्त प्रेम देत आहे कारण माझी प्रेमळ मांजर नुकतीच किटी हेवनमध्ये गेली आहे. कदाचित तिला माहित असेल?"

त्याबद्दल त्याने विचार केला.

"ती एक थेरपी कुत्रा आहे का?"

"ती नाही पण एक असण्याचं व्यक्तिमत्व तिच्यात आहे. मी तिच्या तुड्यावरच्या प्रेमावरून पाहू शकतो की ती आहे नैसर्गिकरित्या ते चांगले आहे. "

त्याच्याशी बोलून आणि शिला आणखी काही मिनिटे पेटवून घेतल्यानंतर त्यांनी आपले काम चालू ठेवले रस्त्यावर चालणे.

हा माझा शेजारी होता, पण मी त्याला आधी पाहिले नव्हते. जेव्हा मी वेल्क्रो डॉगचा विचार केला शिला नंतर, मला आश्चर्य वाटले की ब्रॅम्बलबेरी रोझला माहित आहे की शिला मी आहे त्याच ठिकाणी आणि वेळेवर चालणार आहे, आणि जर मला असे वाटले की तिला मी फिरायला जायचे आहे. मला शिलाकडून प्रेम मिळावे अशी ब्रॅम्बलबेरीची इच्छा होती का? कुत्र्याचे प्रेम हे खूप चांगले प्रेम आहे — यामुळे मला हसू आले — आणि मला जाणवत असलेल्या वेदनांमध्ये मदत झाली.

त्या संध्याकाळी जेव्हा ख्रिस्तोफर आणि मी बोललो तेव्हा त्याने मला त्याच्या नोकरीबद्दल आश्चर्य वाटलेली गोष्ट सांगितली: "आम्ही बनवत होतो ती भूमिगत कुत्रा रन आठवते?"

"हो, कसं चाललय?" मी शिला, वेल्क्रो डॉगचा उल्लेख केला नाही.

"आम्ही ते पूर्ण केले. आम्ही खरोखर छान, उष्णतारोधक कुत्रा घर आणि मालक बांधण्याचा निर्णय घेतला त्यांच्या मामा कुत्र्याने ठरवले, "नोव्हा" येथे वेळ घालवू शकतो.

त्याने मला त्यांच्या कुत्र्याबद्दल आधी सांगितले होते आणि त्याचे तिच्यावर कसे प्रेम होते . ती बेल्जियन मालिनॉइस होती, खूप चांगले प्रशिक्षित आणि पिल्लांसाठी तयार होत आहे.

तुम्हाला आठवत असेल जेव्हा मी उल्लेख केला होता की त्याच्या आयुष्याच्या आधी त्याने मार्गदर्शक कुत्रे पाळले आंधळा? त्याला कुत्र्यांना प्रशिक्षण कसे द्यावे हे माहित होते आणि त्याला कुत्र्याची पिल्ले खूप आवडत होती . वरवर पाहता, तिच्या मालकांनी त्याला नोव्हासोबत पाहिले होते आणि लक्षात आले की त्याने आश्चर्यकारकपणे नाविन्यपूर्ण घरे आणि खाजगी उद्याने बांधण्यापेक्षा बरेच काही केले. पिल्ले आल्यानंतर त्यांना त्याची मदत हवी होती.

"मोठे अंगण बहुतेक पूर्ण झाले आहे, आणि आता आम्ही त्यांच्या घरावर काम करत आहोत जेणेकरून ती तुलनेने अबाधित तिच्या हवामानरोधक धावत राहू शकेल. तिला तिचे नवीन डॉगहाउस आवडते आणि तिची पिल्ले तिथे असावीत अशी त्यांची इच्छा आहे. त्यांना ते हलवायचे नाहीत."

त्याच्याकडे त्याच्या कुत्र्याची गोष्ट होती आणि माझी. मी त्याला शिलाबद्दल सांगितले.

ख्रिस्तोफरने दुरून जमेल तितकी मदत केली; ब्रॅम्बलबेरी रोझ गेल्याचे त्याला खूप वाईट वाटले, आणि मला मदत करण्यासाठी तो घरी येऊ शकला नाही याबद्दल दुःखी होता. तो निघून गेल्यावर त्याने तिचे चुंबन घेतले याबद्दल तो कृतज्ञ होता आणि म्हणाला, "किमान माझ्याकडे ते आहे."

दुसऱ्या दिवशी रात्री मला पुन्हा वाटले की ब्रॅम्बलबेरी रोझला मी फिरायला जायचे आहे. मी शहरातून एक रस्ता पकडला जो मी सहसा घेत नाही आणि घरी जाताना, मला पोस्ट ऑफिसच्या रस्त्यावरील अंगणातील रेस्टॉरंटमधील टेबलच्या वर नाचत असलेल्या अग्नीच्या ज्वाला दिसल्या. मला त्या ज्वालांकडे अभेद्यपणे ओढल्यासारखे वाटले.

एक स्त्री सर्व्हरशी बोलत होती आणि मी पुढे जात असताना मला वाटले की मी तिचे म्हणणे ऐकले आहे प्राणी मित्र गमावण्याबद्दल काहीतरी.

मी विचारले की तिने नुकतेच तिचे पाळीव प्राणी गमावले आहे आणि आम्ही बोलू लागलो. आम्ही एकमेकांना ओळखत नव्हतो. तिच्या नाव एलिझाबेथ होते आणि तिने मला सांगितले की तिचा कुत्रा, ट्रिक्सी, इंद्रधनुष्य पुलावर गेला होता त्याच सकाळी. आम्ही बोललो तेव्हा, हे स्पष्ट होते की आम्ही दोघेही हादरलो आहोत आणि नुकसानीमुळे तुटलो आहोत आमचे मौल्यवान प्राणी मित्र. आम्ही एक दोन वेळा रडून मदत करू शकलो नाही. आम्ही एकमेकांना मिठी मारली आणि आकाशात फक्त प्रकाशाचा स्पर्श होईपर्यंत आणि रात्र होईपर्यंत आमचे संभाषण चालू होते थंडी वाजयला सुरुवात.

माझ्या लक्षात आले की आम्ही बोललो म्हणून मी मजबूत होत गेलो. मी निघून गेल्यावर मला तितकेसे रिकामे वाटले नाही ब्रॅम्बलबेरी रोजच्या नुकसानीपासून. काही कारणास्तव, एलिझाबेथला सहानुभूती दिल्याने बरे होण्यास मदत झाली माझ्या हृदयातील काही सर्वात वाईट वेदना. पुन्हा, मला वेळेबद्दल आश्चर्य वाटले आणि जर माझी मांजर - ज्याला नुकतेच तिचे पंख दिले गेले होते - तिने मला त्या आकस्मिक भेटीत नेले होते.

काही दिवसांनंतर, डॉ. जेनीच्या कार्यालयात, मी तिची राख आणि तिच्या पायाचे ठसे उचलले. पांढऱ्या सिरॅमिक स्मृती शिल्पात दाबले गेले. मला वाटले की मी ठीक होईल, पण मी करू शकलो नाही रडणे थांबवा, म्हणून जेव्हा मी आमच्या स्थानिक ऐतिहासिक कॅथोलिक मिशनच्या पुढे गेलो तेव्हा मी थांबण्याचा निर्णय घेतला. मला हवे होते लिटल चॅपलच्या शांत आदरात बसण्यासाठी.

एक मैत्रिण, बहीण साशा, तिथे होती आणि मला विचारल्यावर मी इतके दुःखी का आहे, ती म्हणाली, "मला वाटते ब्रॅम्बलबेरी रोझ अजूनही तुमच्यासोबत आहे."

जेव्हा तिने विचारले, "तुझा माझ्यावर विश्वास आहे का?"

"हो."

"पण तू अजूनही रडत आहेस."

"ती इथे नाहीये. मला तिची खूप आठवण येते."

बहीण साशाने मला बरे वाटण्यास मदत केली. एका बहिणीकडून येणारे हे शब्द ऐकून मला आश्चर्य वाटले कॅथोलिक विश्वास; चर्चने प्राण्यांना या जीवनांतर जगण्याची परवानगी दिली की नाही हे मला माहित नव्हते.

काही दिवसांनंतर, मी पुन्हा आमच्या अंगणात तिच्या आवडत्या ठिकाणी फिरत होतो तेव्हा मला ऐकले तिचा मूक संदेश: "धन्यवाद आई, स्टीव्ही" .. ती थांबली. . "आणि आई, अंबर". दुसरा विराम, "मला दिल्याबद्दल . . . तेजस्वी . . . कथा ... ते माझे . . . जीवन होते.

प्रेम . . . बिंदू

नेहमी . . . बिंदू

कायमचे . . . बिंदू."

मी चालणे थांबवले होते आणि शांतता आणि सकाळचा सूर्यप्रकाश माझ्यावर धुवून टाकला होता. आय माझ्या मनात जे काही येत होते ते पकडायचे होते. मला वाटले की ती साइन ऑफ करेल. कदाचित ती "ओव्हर एंड आउट" किंवा "माइक ड्रॉप" म्हणेल. पण नाही! तिने मला पत्रांचे चित्र दाखवले BBR, आणि R चा उजवा पाय अतिरिक्त-लांब होता, ज्याचा शेवट वक्र भरभराट होता.

हे ऐकून ख्रिस्तोफर म्हणाला, "हा! ती आर तिची शेपटी होती!"

या संदेशाचे दोन मनोरंजक भाग आहेत:

1. मी तिला कधीही BBR म्हटले नाही. मी याचा विचारही केला नव्हता!

2. तिच्या आयुष्याच्या शेवटच्या वर्षी, मी ब्रॅम्बल आणि बेरी या दोन्ही ठिकाणी तिचे नाव ब्रॅम्बलबेरी रोज कॅपिटल बी सह लिहायला सुरुवात केली होती.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी पुन्हा आमच्या अंगणात तिच्या आवडत्या ठिकाणी फिरत होतो आणि मला ती जाणवली उपस्थिती मी मोठ्याने म्हणालो, "मला तुझी आठवण येते, ब्रॅम्बलबेरी रोज."

मी जे बोललो आणि माझ्याकडे जे आले त्यात एक दम नव्हता: "मी ठीक आहे, आई."

तिच्या बोलण्यासोबत एक मंद शांतता पसरली.

10. तुमच्या हृदयात प्रेमाने जगा

तिला उबदार दुपारच्या वेळी बसणे आवडते तेथे मी दररोज वेळ घालवत असे.
तिच्याशिवाय जवळजवळ एक आठवडा गेला होता, आणि सूर्याने मला फुललेल्या कॅला लिली पाहण्यासाठी इशारा केला. मला वाटले की ते फक्त तिच्यासाठीच उगवले आहेत आणि नंतर जेव्हा मी ते कशाचे प्रतिनिधित्व करतात ते पाहिले तेव्हा मला कळले की ते तरुणपणाचे आणि पुनर्जन्माचे प्रतीक आहेत. मी आमच्या घराकडे परत फिरायला वळलो तेव्हा मला तिची उपस्थिती माझ्या हृदयात जाणवली आणि माझ्या मनात ती स्पष्टपणे ऐकली.

तिने जे सांगितले ते हे आहे:

"मी येथे आहे." मनोरंजक, मला वाटले, ते कुठे आहे? "तुम्ही क्रॉस केल्यावर इथे यावे अशी माझी इच्छा आहे म्हणून आपल्याला आवश्यक आहे: क्षमा करा. प्रत्येकजण. सर्व काही."

ठीक आहे, मी अमेरिकेच्या पश्चिम किनाऱ्यावर पडलेल्या पहाटेच्या सौम्य सूर्यप्रकाशात उभा आहे आणि माझी मांजर माझ्याशी बोलत आहे. सुधारणा: माझी मांजर जी अलीकडेच प्रकाशात गेली होती ती माझ्याशी बोलत आहे!

"हृदयात प्रेमाने जगा."

ती काही मिनिटे गप्प बसली.

"सध्या चालू रहा. हृदय." . . तुमच्यात आणि इतर लोकांमध्ये कोणतीही दुखापत होऊ देऊ नका

तिने मला हृदयाची एक प्रतिमा दाखवली जी स्पष्ट क्वार्ट्ज क्रिस्टलसारखी होती - ते कठीण नव्हते स्फटिकासारखे, अगदी स्पष्ट आणि चमकदार. त्याच वेळी आलेले विचार असे होते की, जेव्हा माझ्यात आणि इतरांमध्ये अप्रिय गोष्टी घडतात, तेव्हा मी समस्या सोडवाव्यात अशी तिची इच्छा होती. तिला माझ्या मनात काहीही वाईट राहू द्यायचे नव्हते. तिला मी फक्त गोष्टींबद्दल बोलायचे होते.

ते झाले तेव्हा!

"लिव्ह विथ लव्ह इन युवर हार्ट" हा भाग प्रत्येकावर प्रेम करायचा नव्हता; मी माझ्या हृदयात प्रेम ठेवावे आणि मी कोण आहे याचा एक भाग म्हणून प्रेम असावे अशी तिची इच्छा होती. माझ्या सभोवतालच्या सृष्टी आणि पृथ्वीसह माझ्या सभोवतालच्या लोकांच्या कल्याणासाठी मी विचार करावा आणि कृती करावी आणि ते हेतुपुरस्सर करावे असे मला वाटते.

नंतर, जेव्हा मी याबद्दल विचार केला तेव्हा मला आश्चर्य वाटले की मी काही ऐतिहासिक गोष्टींना कसे माफ करू शकतो मला माहित असलेल्या घटना आपल्या जगात घडल्या होत्या. ज्या नेत्यांनी मोठ्या संख्येने लोकांना इजा केली आणि मारले त्यांना मी कसे माफ करू शकतो? मला त्या प्रमाणात क्षमा कशी करावी हे माहित नव्हते. त्या दिवसापासून मी जे शिकलो ते म्हणजे माझ्या सर्वात जवळचे लोक ज्या गोष्टी करतात त्यांना माफ करणे किती आव्हानात्मक आहे.

पण त्या सकाळच्या सूर्यप्रकाशाच्या शांततेत मी उभा राहिलो तेव्हा मला माझ्या मनात, किंवा हृदयात - किंवा आपण कुठेही बदलतो असे मला जाणवले.

कोणत्याही गोष्टीपेक्षा मला ब्रॅम्बलबेरी रोझबरोबर पुन्हा रहायचे होते आणि तिने नुकतेच दिले होते मला अनुसरण करण्याचा मार्ग.

मला आपल्या विश्वाच्या निर्मात्यावर विश्वास आहे, आणि मी मोठ्याने म्हणालो, "मला क्षमा कशी करावी हे माहित नाही प्रत्येकजण सर्वकाही. कृपया मला मदत कराल का? मला शिकवा किंवा माझ्यासाठी करा.

मी बदलले.
त्या दिवशी.
त्या जागेवर.

माझ्यासाठी अचानक आणि आमूलाग्र परिवर्तन झाले आणि मी त्यांच्यापेक्षा वेगळा होतो काही क्षण.

11. एक मोठा, लाल शिकारी

ब्रॅम्बलबेरी रोझला मला ज्या तीन गोष्टी करायच्या आहेत त्याबद्दल मला कळल्यानंतर काही दिवसांनी तिने पंख असलेला पाहुणा पाठवला. तिच्या अध्यात्मिक योद्धा स्वभावाप्रमाणे, ते सुंदर फुलपाखरू किंवा डरपोक, गोड, हर्मिगबर्ड नव्हते.

तिने मला एक बाजा पाठवला.

माझ्या ऑफिसच्या खिडकीच्या बाहेर.

एक मोठा, लाल भक्षक.

त्याचा आकार आणि तो माझ्यापासून किती अंतर आहे, यावरून मी पक्षी अंदाजे दोन असल्याचे ठरवले. डोक्याच्या वरच्या भागापासून शोपटीच्या पिसापर्वत फूट. ती घाईत नव्हती आणि ती ज्या फांद्यांवर चढत असे त्या फांद्यांत कदाचित बारा ते पंधरा मिनिटे बसून होती.

आम्ही या मालमत्तेवर सोळा वर्षे राहिलो असलो तरी, मी आमच्यामध्ये कधीही शिकार करणारा पक्षी पाहिला नाही. यार्ड मला लगेच कळले की हा तिचा प्रेमळ संदेश होता. माझा विश्वास होता की ती मला सांगत होती की ती बरी आहे — आणि, तिच्या शक्तिशाली आणि असामान्य स्वभावाप्रमाणे खरी, तरीही तिचा योद्धा स्व.

अर्थात, जेव्हा एखादा हॉक भेट देतो तेव्हा आत्मिक जगात त्याचा काय अर्थ होतो हे मी पाहिले. जे इतर जगात गेले आहेत त्यांच्याकडून हा संदेश आहे, आम्हाला चिन्हे आणि कुजबुजांकडे लक्ष देण्यास सांगितले आहे; ते आपल्या प्रियजनांपैकी आहेत ज्यांनी ही पृथ्वी सोडली आहे. मला विश्वास आहे की ब्रॅम्बलबेरी रोजचा हा संदेश मला कळवत आहे की मी पाहिलेल्या आणि ऐकलेल्या गोष्टी नक्कीच तिच्याकडून होत्या.

या घटनेच्या एक-दोन दिवसांनंतर, विल्यम नेवाडाच्या रेनोमध्ये गाडी चालवताना हरवला. शेजारी, आणि एक मोठा, सोनेरी पंख असलेला हाक त्याच्या दृष्टीमध्ये उडला. तो समोरच्या अंगणात उतरला आणि पुढे जात असताना त्याने क्षणभर तो पाहिला आणि विचार केला, "हा एवढा मोठा पक्षी आहे." काही कारणास्तव, त्याने रस्त्यावरील चिन्हाकडे पाहिले — जी गोष्ट तो सहसा करत नाही, कारण तो त्याच्या GPS द्वारे मार्गदर्शन करतो — आणि रस्त्याचे नाव पाहिले.

तो ब्रॅम्बल ड्राइव्ह होता!

त्याच सुमारास आणखी एक विलक्षण गोष्ट घडली.

एका शांत सकाळी माझ्या ऑफिसमध्ये काम करत असताना, मी आमच्या खाजगी जंगलात डोकावले पार्क आणि एक हरिण पाहिले. मला त्या दिवशी अंगणात असण्याची किंवा गावात जाण्याची गरज नव्हती, म्हणून मी घरातच राहून पाहत होतो. काय सौंदर्य आहे! मला त्याचे वय किंवा लिंग माहित नव्हते. एवढ्या जवळून बघून मी एकदम भारावून गेलो होतो. मध्ये माझे. यार्ड!

दुसऱ्या दिवशी मी एक लहान आवृत्ती पाहिली आणि याला शिंगे होती. गृहीत धरले की हे बाळ आहे, एक मुलगा . किंवा, कदाचित शिंगे. म्हणून मी आहे आणि मोठी त्याची आई आहे. मी किती भाग्यवान आहे असे तुम्हाला वाटते?

ते दोघे दुसऱ्या दिवशी तिथे होते, आणि तेव्हाच मी सांगू शकलो की ते खरंच मामा आणि बाळ आहेत म्हणून मी त्यांना नावे दिली: मामा ब्युटी आणि बेबी बक.

एका नवीन शेजारी झिग्गी नावाची एक सुंदर फ्लफी, आले मुलगा मांजर होती आणि तो हरणासोबत वेळ घालवायला येऊ लागला. Hayleigh खिडकीतून पाहिले आणि अजिबात अस्वस्थ दिसत नाही. ती त्यांना तासन्तास पाहत होती. हरीण बसले, आमच्या अंगणात फिरले, झाडे कुरतडली आणि आमच्या सालाच्या चिप्समध्ये झोपली. कधी रात्रभर.

क्रिस्टोफरला ब्युटी अँड बेबी बक, झिग्गी आणि ब्रॅम्बल्ससह माझे साहस याबद्दल ऐकणे आवडले. नोव्हाच्या पिल्लांचा जन्म झाल्याचेही त्यांनी सांगितले. त्यापैकी नऊ होते आणि नोव्हा सर्व वेळ त्यांच्यासोबत होती.

मग क्रिस्टोफरने मला त्याची नवीन बातमी सांगितली.

"मी काल रात्री उठलो. माझ्या खोलीत अंधार पडला होता आणि मला दोन मोठे हिरवे डोळे टक लावून पाहत होते मी!"

"ते कुठे होते?"

"बरं, तो विचित्र भाग आहे. ते छतापासून कित्येक फूट खाली होते!"

"काय? तो कोण होता माहित आहे का?"

"ते बगुएरा होते. तो खूप मोठा आहे!"

"ते आश्चर्यकारक आहे."

"तो अजूनही माझ्यासोबत प्रवास करत आहे, मला सुरक्षित ठेवतो आहे. मला आज दुपारी एका पुरवठादाराकडे जावे लागले आणि मला असे वाटले की तो माझ्यामागे दुकानात आला आहे."

"काही झालं का?"

"तो विचित्र भाग आहे. हे त्याच दुकानातून मी हार्डवेअर विकत घेत आहे आणि आज एक माणूस होता जो मला माहित नव्हता की लोकांना मदत करत आहे. त्याने माझ्याशी असभ्य वर्तन केले, मला सांगितले की मला ते मिळू शकत नाही

मला दाराचे बिजागर हवे होते, आणि काय चालले आहे ते मला समजू शकले नाही. इतर प्रत्येक वेळी जेव्हा मी गेलो होतो तेव्हा मला मदत करण्याबद्दल तुम्हाला माहीत असलेल्या स्त्रिया होत्या आणि सर्व काही सुरळीतपणे पार पडले."

"तू निघाला काय?"

"हो, मी केले. तेथे खूप स्थिर होते आणि मला ते समजू शकले नाही, म्हणून मी आणि बॅगुएरा निघालो. तो गाडीच्या मागच्या सीटवर खूप मोठा होता आणि मी निघून गेल्यावर तो पुटपुटत होता!"

माझ्या क्रिस्टोफरची एका मोठ्या काळ्या आत्म्याची मांजर असलेली प्रतिमा मोहक होती!

12. कुत्र्यांना महासत्ता असतात

माझ्या नुकसानीच्या प्रचंडतेचा सामना करण्याचा माझ्याकडे कोणताही तार्किक मार्ग नव्हता.

वेड्यांप्रमाणे मी ब्रॅम्बलबेरी रोझच्या अगदी सुंदर अमूर्त खुणा चुकवल्या. मी कसा तिला तिच्या पायाच्या तळाशी असलेले काळे डाग आणि तोंडाच्या छतावर खूप आवडले. खूप सुंदर मांजरी आहेत. मला याची जाणीव आहे. पण माझ्यासाठी ती परिपूर्ण होती. तिचे नुकसान अनाकलनीय होते; त्याने माझे हृदय फाडून टाकले, मला एका अंधान्या वाटेवर नेले आणि मला मारहाण केली.

. . दररोज

काही दिवसांनी मी तिला असे म्हणताना ऐकले, "मांजरी कुत्र्यांपेक्षा हुशार असतात. . . पण कुत्र्यांमध्ये महासत्ता आहे.

तेव्हाच मला वाटले की माझ्या मांजरीला विनोदाची भावना आहे. मी तिला काय म्हणायचे ते विचारले. तिने स्पष्ट केले: "मी एक मांजर आहे आणि मला वाटते की मांजरीपेक्षा कुत्रे पृथ्वीवर सहज चालू शकतात आणि कुत्रे अधिक दूर जाऊ शकतात."

तिने मला आमच्या गावात कुत्र्यांसोबत त्यांच्या लोकांसोबत फिरतानाची प्रतिमा दाखवली आणि म्हणाली की, एक मांजर म्हणून, तिला जाणीव होती की ती असे करू शकत नाही.

"मी तुला खूप प्रेम करतो . . . आणि मला तुझी आठवण येते. मला तुला सोडायचे नव्हते पण मला जायचे होते. कारणे होती."

तिने "मला पुन्हा तुझे मांजर बनायचे आहे!" असा निष्कर्ष काढला.

ठीक आहे, आता मी माझ्या मांजरीशी संभाषण करत आहे जी जवळजवळ चार आठवड्यांपासून गेली आहे आणि मी यासह ठीक होऊ लागलो आहे.

कुत्र्यांबद्दलच्या तिच्या गमतीशीर टिप्पणीनंतर थोड्याच वेळात मला तिची आमच्या घरात उपस्थिती जाणवली. जवळजवळ हे खरोखरच घडत असल्यासारखे, ती हॉलवेच्या दारातून माझ्या कार्यालयात जात असताना, खुर्चीच्या मागील बाजूस खिडकीजवळ बसलेली आणि मी माझ्या डेस्कवर काम करत असताना माझ्याभोवती फिरत असताना मी पाहिले. आणि मग ती पुन्हा निघून गेली.

अशी एक आलिंगन देणारी भावना होती. तिने जास्त काळ राहावे अशी माझी इच्छा होती.

क्रिस्टोफर नोव्हाच्या पिल्लांसोबत मनोरंजक वेळ घालवत होता.

"मी त्यांच्यासाठी बांधलेल्या त्यांच्या घरात ते थोडे फिरत आहेत. ते येथे आहेत याचा मला खूप आनंद आहे. नोव्हा चे ए महान आई आणि मला त्यांना धरून ठेवण्यासाठी माझ्यावर पुरेसा विश्वास आहे. आमच्याकडे पाच रागीट मुलं आणि चार लहान मुली आहेत! मुलं आधीच त्यांच्या ब्लॅकॅटला खेचत आहेत जसे की त्यांना ते फाडायचे आहे."

"तुझ्याकडे ते आणि माझ्याकडे शिला कशी होती हे मनोरंजक आहे."

"मालक, रॅडी आणि ग्रेस यांनी, पिल्लांच्या जन्माच्या काही दिवस आधी माशीचा निर्णय घेतला. मला माहित नव्हते की ते त्यांना येथे राहू देण्याचा विचार करत आहेत. पण मला ते नक्कीच आवडेल. हे माझे हृदय बरे होण्यास मदत करते."

"तुम्हाला असे वाटते की ब्रॅम्बल्सचा याच्याशी काही संबंध आहे?"

"कदाचित," तो शांतपणे म्हणाला, एखाद्या आदरणीय कुजबुजण्यासारखा.

तिच्या निघून गेल्यानंतर आणखी काही दिवसांनी, मला समजले की ब्रॅम्बलबेरी मला नको आहे दुःखी व्हा ती मला चुकवत होती आणि मला दुःखी पाहून तिला वार्ड वाटत होते.

दुसऱ्या दिवशी संध्याकाळी, संध्याकाळच्या ट्रॅफिक दरम्यान मी लाल दिव्याच्या समुद्रात बसलो होतो, तेव्हा मी तिचा विचार करत होतो आणि माझ्याकडे परत आल्याबद्दल मी मोठ्या आवाजात ब्रॅम्बलबेरी रोजचे आभार मानले. लगेच मी माझ्या मनात तिचा सुंदर, मऊ आवाज ऐकला: "मी तुझ्यासाठी दोनदा परत आलो."

व्वा! ते एक मऊ ठोसा सारखे होते.

मी तिच्या विधानाबद्दल विचार केला आणि आश्चर्य वाटले की ती या आयुष्यात माझ्याबरोबर होती का, जसे माझी मांजर अर्थ, ती ब्रॅम्बलबेरी रोज होती आधी. हे शक्य आहे की ती मुद्दाम माझ्याकडे पृथ्वी म्हणून परत आली होती - जेव्हा तिने असे म्हटले तेव्हा तिचा अर्थ असा होता का?

आता मी माझ्या खोलीतून बाहेर पडलो होतो. आपण एकापेक्षा जास्त आयुष्य जगतो यावर माझा विश्वास आहे का? प्रामाणिकपणे, मला माहित नाही. मला माहित आहे की आम्हाला नाही? नाही . . . त्यावरील माझे विचार बदलण्यासाठी खुले असू शकतात.

तुमच्यापैकी अनेकांना हे नुकसान कसे वाटते हे माहित आहे. जेव्हा आपण त्यांना गमावतो तेव्हा ते ठीक नसते आणि ते नेहमीच दुखावते. माझे रडणे थांबले नव्हते. मी दुःखाने बुडून गेलो होतो.

एका दिवसानंतर माझे दुःख थोडे हलके झाले - आणि मला आश्चर्य वाटू लागले की मृत्यू झाला होता का? ब्रॅम्बलबेरी रोजसाठी दयाळूपणा — जेव्हा डॉ. जेनीने मला फोन केला.

"ब्रॅम्बल्स शवविच्छेदनाने आम्हांला सांठेदुखीविरोधी औषध दाखवले जे आम्ही तिला दिले होते तिचे एसीएल फाडणे काम करत नाही. सांठेदुखीमुळे तिचे नितंब खराब झाले होते."

"काय?" मला धक्का बसला! मी तिला मदत करतोय असा विचार करून त्या सर्व महिन्यांचा आणि त्या दिवसांचा विचार केला.

"मी बघतो तितक्या जवळ, तिने आम्हाला सोडले त्या वेळी ती कोणत्याही लक्षणांशिवाय जगत होती. पण त्यामुळे तिला भविष्यात खूप वेदना झाल्या असतील."

क्रिस्टोफर हे ऐकल्यावर त्याला तितकाच धक्का बसला. "ते सर्व औषध, ते सर्व . अरे प्रिये! मला खूप वाईट वाटते की ती गेली पण ती तिच्यासाठी सर्वात चांगली गोष्ट
• असेल. मी वर्षे करू शकत नाही. त्यांना वेदना होत असल्याचा विचार करा!"

तो प्रकल्पाच्या एका महत्त्वाच्या ठिकाणी होता आणि त्याने मला सांगितले की बहुमजली संरचनेची फ्रेमिंग खूप मोठी आहे आणि ती खरोखर चांगली दिसत
होती! Hayleigh Skywalker आणि भयंकर शांतता यांच्यासोबत मी एकटाच होतो.

"मला वाटत असलेले दुःख मी हलवू शकत नाही." ख्रिस्टोफर म्हणाला. "मला अजूनही विश्वास आहे की ब्रॅम्बलबेरी गुलाब खरोखरच
आम्हाला सोडून गेला आहे. कदाचित ती गेली यावर विश्वास ठेवणे माझ्यासाठी कठीण आहे कारण मी तुझ्याबरोबर नव्हतो. मी तुझ्याबरोबर घरी राहू
शकलो नाही याबद्दल मला खूप वाईट वाटते."

"मला माफ करा तू इथे नव्हतास पण वाईट वाटू नकोस. मला कळते. मी पुरेशा बांधकाम साइट्सवर गेलो आहे आणि मला माहित आहे की,
जेव्हा तुम्ही ते जमिनीतून वर आणता तेव्हा तुम्हाला तिथे असणे आवश्यक आहे. मला वाटते नोव्हालाही तुझी गरज आहे."

"ती कुत्र्याची पिल्ले खूप वेगाने वाढत आहेत - ते आता थोडे बटाटे नाहीत!"

त्या पहिल्या दोन आठवड्यांत, मी ओळखले की मी अडचणीत आहे. माझ्या भूतकाळातील, आणि प्रेम आणि नुकसानाच्या इतिहासात, मी
वीस पेक्षा जास्त चांगले मांजरीचे पिल्लू आणि वाढलेली मांजरी, माझे दोन जवळचे मित्र आणि माझे पालक दोघेही पुरले होते. मृत्यू आमच्या घरासाठी
अनोळखी नव्हता, आणि तरीही, मी अनुभवत असलेल्या दुःखाच्या खोलीसाठी मी तयार नव्हतो. मला पुन्हा माझ्या मांजरीबरोबर राहायचे होते.

मला ही निराशा आधी वाटली नव्हती. मला भयंकर एकटे वाटले आणि ही माझ्यासाठी एक नवीन भावना होती. मला मरायचे नव्हते - ते माझे विचार
नव्हते - मला तिला पुन्हा भेटायचे होते. टिश्यू-पेपर पातळ होत असताना मला जीवन आणि मृत्यूमधील अडथळा जाणवला. माझे विचार गडद आणि खोल
होते, मला कुठेतरी खेचत होते जिथे मी यापूर्वी गेलो नव्हतो. ते अपरिचित होते आणि त्यातून कसे बाहेर पडायचे ते मला कळत नव्हते.

मी एक स्थानिक व्यावसायिक शोधू लागलो जो दुःखात विशेष आहे ज्याच्याबरोबर मी काम करू शकेन.

त्याच वेळी, आमच्या रस्त्यावरील शेजारी, स्टीफनने कॉल केला. तो म्हणाला की त्याच्या घराची विक्री त्याने नियोजित करण्यापेक्षा आधीच
बंद केली होती आणि तो माझ्याबरोबर काही दिवस राहू शकतो का याबद्दल आश्चर्य वाटले. गोष्टी कशा चालतात हे मजेदार, तुम्हाला वाटत नाही का?

जेव्हा मी ख्रिस्टोफरला काय घडत आहे ते कळवले तेव्हा तो म्हणाला, "अरे, हे चांगले आहे. जर मी आणखी काही आठवडे इथे राहू शकलो
तर मी एक आठवडा किंवा त्यापेक्षा जास्त दिवस घरी परत येऊ शकेन. स्टीफन तुमच्यासाठी चांगली कंपनी असेल. "

त्याचे स्वागत आहे असे मी त्याला सांगितल्याप्रमाणे मी स्टीफनला पूर्वसूचनाही दिली.

"नक्की, तुम्हाला पाहिजे तोपर्यंत थांबा, ख्रिस्टोफर काही आठवडे परत येणार नाही. पण तुम्हाला माहित आहे म्हणून: ब्रॅम्बलबेरी रोजच्या
नुकसानामुळे मी अजूनही हैराण आहे आणि दिवसभरात कोणत्याही क्षणी मी उत्स्फूर्तपणे रडतो. इतरांसह हँग आउट करणे कठीण करते. अरे, इथे
आणखी एक गोष्ट आहे. . . म्हणून

मी घराभोवती फिरतो, मी मृत्यूशी मोठ्याने बोलतो. कधीकधी मी त्या राक्षसावर ओरडतो."

"काय म्हणता?"

“ती तुझ्या मालकीची नाही. तू तिला चोरलेस! तू तिची काळजी घेतली नाहीस; तू कधीच नाही तिच्यावर प्रेम केले! तुला प्रेम कसं करावं हेही कळत नाही! ती प्रकाशाची आणि माझ्याशी संबंधित आहे! आपण चोर आहोत. तू वेदना देतोस आणि तू नष्ट करतोस! तुमच्याकडे असलेली कोणतीही गोष्ट तुमच्या मालकीची नाही. तुम्ही ए लबाड! ती तुमची कधीच राहणार नाही; आपण तिला ठेवू शकत नाही! तू तोटा आहेस; तुम्हाला माहिती आहे प्रकाशाबद्दल काहीही नाही. कदाचित तुम्ही प्रकाशाकडे जावे — तेच तुम्हाला सापडेल प्रेम आणि विमोचन. ती माझी आहे आणि तुम्ही काहीही करू शकत नसल्यामुळे ते कधीही बदलणार नाही!”

स्टीफनच्या प्रतिसादाने मी अधिक आश्चर्यचकित होऊ शकलो नाही.

“तुम्ही ते केले पाहिजे. हे तुमच्यासाठी आणि तिच्यासाठी संरक्षण आहे.
पुढील. अंधाराच्या मालकाला सांगा की तो खरा नाही आणि मृत्यूही खरा नाही.

• • तुम्ही एक पाऊल टाकावे अशी माझी इच्छा आहे

तर तिथे, "बम!"

मृत्यूच्या राक्षसाला मी माझ्या शब्दांनी ठोकू शकेन असे मला वाटू लागले.

मी त्याला भेटायच्या आधीपासून स्टीफनने मला त्याच्या प्रिय मांजर, बू बद्दल पुन्हा सांगितले.

"मला अजूनही बूची आठवण येते. . . वर्षानुवर्षे दुखापत कमी होते."

त्यामुळे मला मरणावर ओरडण्यास मदत झाली. मला त्या प्रकारचा पाठिंबा आहे हे जाणून घेण्यात मला मदत झाली मी बरे झाल्यावर मला सर्जनशील होण्यासाठी प्रोत्साहित केले.

मी शिकत होतो की अशा खोल नुकसानानंतर हृदय बरे करण्याची प्रक्रिया वैयक्तिक आहे आणि आहे वेळापत्रकानुसार नाही. सर्वत्र वेदनादायक आठवणी होत्या आणि माझे वातावरण दिसत होते booby-trapped. जेव्हा मी किराणा दुकानात जायचो आणि भाजीपाल्याजवळून जायचो तिथे तिच्यासाठी पालक आणि स्प्राउट्स शोधा. . . अरे, दुखापत झाली. याने मला आश्चर्यचकित केले. मी त्यासाठी तयार नव्हतो.

ख्रिस्तोफरची नोकरी शेड्यूलवर राहिली, कुत्र्याची पिल्ले चांगली चालली होती आणि स्टीफन राहिले अनेक उपयुक्त आठवडे. त्याच्या मैत्रीने आणि समजूतदारपणाने दिवस कमी झाले आणि मी अंधारातून बाहेर पडण्याचा मार्ग शोधू लागलो. मी अजूनही मृत्यूशी बोललो, पण आता मी जोडले: "BrambleBerry Rose चा मृत्यू मला कोणत्याही प्रकारे कमी करणार नाही. तू काहीही जिकले नाहीस!"

तिची बहीण गेल्यानंतर आणि तिच्या इच्छेविरुद्ध, हेली स्कायवॉकर बनली होती, पूर्णपणे, एक घरातील मांजर. जरी आमची मांजरी काही काळ सुरक्षित राहिली होती, तरीही मी करू शकलो नाही तिच्या बाहेर दुखापत झाल्याची संकल्पना मनोरंजन करा. आणि आता मला नवार स्टार का होते ते समजले खूप पूर्वी त्या दिवशी स्वतःला चावण्याची परवानगी दिली. मी मोठ्याने त्याचे आभार मानले.

Hayleigh Skywalker प्रेम आणि काळजी घेण्यासाठी मी खूप आभारी होतो. तिच्याशिवाय माझा विश्वास आहे माझे मन गमावले असते. हे हायपरबोल नाही. तिच्यामुळेच मी ठेवू शकलो ब्रॅम्बलबेरीचे बेड जिथे तिने त्यांना सोडले होते. मी म्हणून ठेवलेली सर्व लहान मुलांची खेळणी बाहेर आणली

मांजरी मोठ्या झाल्या होत्या: त्यांचे क्लाईबिंग टॉवर्स, किट्टी यू, आणि अगदी हेलीचे स्ट्रॉलर, जे ब्रॅम्बलबेरीने कधीही वापरले नव्हते, ते आमच्या घरी परत आले. माझ्या आजूबाजूला ब्रॅम्बलबेरी रोझसह आमच्या जीवनाचा भाग असलेल्या गोष्टींची मला गरज होती. मला तिची रंगीबेरंगी फ्लफी बॉल खेळणी माझ्या जमिनीवर बसलेली, फेकायला सांगणारी - किंवा चुकून कुस्करलेली पाहायची होती. मला घंटा खेळण्यांचा आवाज ऐकायला खूप आवडत असे जेव्हा मी ते जमिनीवर फिरवले.

भूतकाळात, मी म्हणालो होतो की ब्रॅम्बलबेरी रोझकडे मांजर कसे असावे या विषयावर दोन पीएचडी आहेत तर हेली स्कायवॉकर किटी किंडरगार्टनमध्ये अडकले होते. काही फरक पडला नाही. जरी ते पूर्णपणे भिन्न प्राणी होते, तरीही हेलेघ स्कायवॉकरने मला स्थिर ठेवण्यास मदत केली.

आणि मला माझ्यासोबत ब्रॅम्बलबेरी रोझ परत हवा होता.

मी तिचे नाव घरात आणि अंगणात बोललो. जर मी तिच्याबद्दल इतर लोकांशी बोललो तर मी अजूनही रडू शकतो, म्हणून मी तिच्याबद्दल बोलणे टाळण्याचा प्रयत्न केला.

पोटात गाठ घालून मी जागा झालो. मी तिला रोज मिस करत असे. अश्रू मला अजूनही सापडले, फक्त वारंवार नाही.

"तुम्ही माझ्यासोबत असताना मला आयुष्य खूप जास्त आवडलं." मी तिला सांगितले. "किमान मला माहित आहे की तू सुरक्षित आहेस. तू सुरक्षित आहेस. जर तुला माझ्यापासून दूर राहायचे असेल तर किमान माझ्याकडे ते आहे."

मी माझे ब्रॅम्बलबेरी रोजचे फोटो बघत दिवस घालवले. मी घेतलेल्या प्रत्येकाला शोधण्याचा प्रयत्न केला, जरी काही तिच्या लांब शेपटीचे होते. काही फोटो अल्बममध्ये असल्याने, मी ते माझ्या संगणकावर स्कॅन केले. खूप लवकर माझ्याकडे माझ्या आवडत्या प्रेमळ प्रतिमांचा संग्रह होता ज्याने तिच्याबरोबर माझी वर्षे व्यापली होती. मी त्यांना एका लूपवर ठेवतो की मी बसून पाहू शकतो — मला पाहिजे तेव्हा — मला पाहिजे तितका वेळ.

आमच्या घराच्या आजूबाजूच्या फ्रेम्समध्ये माझ्याकडे ब्रॅम्बलबेरी रोझची अनेक चित्रे आधीच होती, पण मी तिच्या बाळाचा फोटो मोठा करून हस्तकला, सोन्या-काळ्या लाकडी चौकटीत ठेवला होता. अशा प्रकारे मला जाग आल्यावर मी तिला पाहू शकलो. त्यामुळे जेव्हा सूर्योदयाच्या वेळी माझे पोट भरकटायचे तेव्हा मला तिचे सुंदर डोळे आणि तो गोड चेहरा दिसत होता.

आणि मी आमच्या प्रवासाची जर्नल ठेवली. घडलेली प्रत्येक गोष्ट मला आठवायची होती. ती माझ्याशी संवाद साधत असल्याची चिन्हे शोधणे मला माहित होते. तिने जीवन आणि मृत्यूमधील अडथळे कसे ओलांडले आणि तिने माझ्याशी संवाद साधला त्या सुंदर पद्धतीने तिने कसे बोलले याबद्दल मी रेकॉर्ड केलेले प्रत्येक क्षण मी वाचले आणि पुन्हा वाचले.

कारण Hayleigh आता एक इनडोअर किटी होती, मला वाटले की सिरॅमिक पाणी सोडणे सुरक्षित आहे आमच्या बागेत एका लहान विटांच्या पीठावर डिश. तिने एका संध्याकाळी मला सावध केले की आमच्याकडे पाहुणे आहेत. ती माझ्या ऑफिसच्या रुंद खिडकीच्या कठड्यावर बसली होती आणि अचानक तिने आपले डोके खाली केले, तिची शेपटी खाली केली आणि ती वर केली आणि बाहेर अंगणात टक लावून पाहिली. मी पाच-सहा रॅकून पाण्याच्या ताटात हात धुताना आणि त्याच्या आजूबाजूच्या मऊ घाणीत खोदताना पाहिले. एक मोठी होती त्यामुळे ती त्यांची मामा असावी असा माझा अंदाज होता. लहान मुले खूप आनंदी होती - एकमेकांचा पाठलाग करत, झाडे वर धावत होते आणि नंतर खाली उडी मारून त्यांच्या नवीन जलस्रोतामध्ये शिंपडत होते!

आमच्या अंगणातील पक्षी दिवसा पाण्याला भेट देतील का असा प्रश्न मला पडला. दुसऱ्या दिवशी सकाळी मी अतिशय घाणेरडे, हाताने बनवलेले सिरॅमिक डिश धुतले आणि लहान राखाडी रंगाच्या टिटमाइसचा एक गट आत उडून, डिशच्या काठावर उडी मारून पटकन उडून गेल्याचे पाहिले. (मी त्यांना पॉइंटी हेड्स म्हणतो.) बोटे पसरून जमिनीवर उडी मारणारे काही छोटे तपकिरी पक्षीही दिसले. मला ते बघायला खूप आवडायचे.

मामा ब्युटी आणि बेबी बक, मोहक झिंगीसह, बहुतेक दिवसांनी भेट दिली! स्कंक कुटुंब बहुतेक संध्याकाळी दर्शविले आणि ते प्रिय होते. मला ते बघायला खूप आवडायचे. वरवर पाहता, हेलेनेही केले. ती रंद खिडकीच्या काठावर बसून त्यांच्याकडे टक लावून पाहत होती, त्यांची प्रत्येक हालचाल पाहत होती. ती सावध होती पण तिच्या अंगणात असल्याबद्दल ती पूर्णपणे थंड होती !

तिने पृथ्वी आणि माझ्या आलिंगनाचे बंध घसरल्यानंतर अनेक आठवड्यांनंतर, मी माझ्या जर्नलमध्ये लिहिले: मला ब्रॅम्बलबेरी रोजची आठवण येते. ती माझ्याकडे बघत राहते, माझ्या हातावर किंवा पायांवर झोपलेली, माझ्या शेजारी तिचा गोड चेहरा कुरवाळलेली. मी तिला कॉल केल्यावर तिची माझ्याकडे येण्याची आठवण येते, तिचा शांत स्वभाव, तिच्या आयुष्यातील जादूई विश्व तिने माझ्यासोबत शेअर केले. I. मिस ब्रॅम्बलबेरी. गुलाब.

13. प्रेम जिंकतो. तोटा तोटा.

दुःख आणि शोकातून सावरलेल्या लोकांसोबत काम करणाऱ्या समुपदेशकाने जेव्हा मला सांगितले की वेदना निघून जातील - जे काहीना स्पष्ट वाटू शकते - तेव्हा मला आराम मिळाला. ती म्हणाली की भावनांना माझ्याद्वारे वाहणाऱ्या मऊ वाऱ्याप्रमाणे वाहू द्या, त्यांना ते जसे आहे तसे होऊ द्या आणि जेव्हा मला आवश्यक असेल तेव्हा रडावे कारण आमचे अश्रू आमच्या हृदय आणि शरीराला बरे करण्यास मदत करतात. तिने मला सांगितले की माझ्या भावना वेळेनुसार बदलतील.

ती काय म्हणाली ते मला ऐकायला हवे होते. "नुकसानातून बरे होण्याच्या प्रक्रियेतून पुढे जाण्याचा कोणताही योग्य किंवा चुकीचा मार्ग नाही. या दुःखाच्या दुसऱ्या बाजूला नवीन जीवन आहे हे निश्चितपणे जाणून घ्या.

व्वा! मला या वेदनादायक संक्रमणामध्ये जाणीवपूर्वक सहभागी होण्याचा मार्ग सापडला आहे.

"तुम्हाला ब्रॅम्बलबेरी रोझसाठी एक पवित्र स्थान तयार करायचे असेल. अल्बम, एक जर्नल, तिच्या आवडत्या . . . तो फोटो असू शकतो खेळण्यांसह आठवणींचा बॉक्स. . . किंवा कदाचित तुम्ही तुमच्या बागेत काही नवीन फुले लावू शकता."

तिच्याबद्दल ही कथा लिहिण्याचा विचार केला. किती सुंदर. ही पाने जिथे होती तिथे माझी प्रिय मांजर पुन्हा जगू शकते. ब्रॅम्बलबेरी रोझसाठी हे माझे पवित्र स्थान असेल.

मी शिकलो की दुःख आणि दुःख हे अभाव आणि नुकसानाच्या भावनांमधून येतात. कृतज्ञता आणि प्रेम हे उणीव आणि तोटा यांवर उपाय आहेत, म्हणून मी मोठ्याने सांगू लागलो की ब्रॅम्बलबेरी रोझसोबत असलेली सर्व वर्षे मी किती कृतज्ञ आहे, ती माझ्यासाठी किती उत्कृष्ट होती आणि मी तिच्यावर अनंतकाळ प्रेम केले.

"ही प्रक्रिया केवळ मानसिक नाही," सल्लागार म्हणाले. "हे शारीरिक देखील आहे. तुमचे शरीर सेल्युलर स्तरावर बदलण्यासाठी वेळ लागेल.

मी ते आधी ऐकले नव्हते.

"हे इतके का दुखते? मला श्वास कसा घ्यायचा याची आठवण करून द्यावी लागेल!"

"तुम्हाला आणि ब्रॅम्बलबेरी रोझला बिनशर्त प्रेम माहित आहे. ही सर्वात शक्तिशाली ऊर्जा आहे जी आपण अनुभवू शकतो. हे सामान्यतः लोकांसोबत घडत नाही, परंतु प्राण्यांमध्ये हे घडू शकते. ते तुम्हाला कधीच सोडणार नाही पण, जेव्हा तुम्ही ते अनुभवले असेल, तेव्हा ते गमावण्याचे दुःख खूप खोल आहे."

जेव्हा मी तिला सांगितले की मला वाटले की माझी मांजर ब्रॅम्बलबेरी रोझने माझ्याशी संवाद साधला आहे शांतपणे, तिने माझ्याकडे विचित्र नजरेने पाहिले नाही.

"ब्रॅम्बलबेरी काय म्हणाले?"

मी तिला ब्रॅम्बलबेरीने सुचवलेल्या तीन गोष्टी आणि इतर काही गोष्टी सांगितल्या
तिने सांगितलेल्या गोष्टी.

समुपदेशक क्षणभर थांबले. . . तिच्या डोळ्यात एक चिंतनशील रूप आले. एक . . . आणि नंतर
खेळकर हसून प्रतिसाद दिला: "Brambleberry Rose ज्ञानी, आणि आनंदाने
स्पष्टपणे . . . एका मांजरीसाठी!"

"ती साधी सत्ये आहेत, आणि प्रबुद्ध आहेत - आपण सर्व आपल्या जीवनात त्यांचा वापर करू शकतो. तिने केलंच पाहिजे
राहण्यासाठी एक आनंददायी मांजर आहे. तू भाग्यवान होतास आणि तिच्यावर प्रेम केल्याचा विशेषाधिकार आहे."

तिने हे पूर्ण केले: "जेव्हा तुम्ही मनापासून प्रेम कराल, तेव्हा तुम्हाला गमावल्याची वेदना मनापासून जाणवेल. आहे
प्रेमाची किंमत. दुःख हे प्रेम आहे. नेहमी लक्षात ठेवा: प्रेम जिंकते. तोटा हरतो."

14. Mystère

काही दिवसांनंतर, मी स्थानिक फोटोग्राफिक आर्ट शॉपमध्ये ब्रॅम्बलबेरीचा मोठा केलेला एक आवडता फोटो पाहत होतो. डायना या नवीन सर्जनशील रंग प्रक्रियेत मला मदत करणारी स्त्री तिच्या प्रेमात पडली. तिने मला आधी ऐकले नव्हते असे काहीतरी सांगितले: "BrambleBerry Rose फक्त मोहक आहे. तिला माझ्यासोबत शेअर केल्याबद्दल धन्यवाद! मी तिच्या डोळ्यात पाहू शकतो की तिला एक वृद्ध आत्मा आहे. "

त्या दिवशी नंतर, मी विल्यमला विचारले की एखाद्याला म्हातारा आत्मा असल्यास तो फोटोमधून पाहू शकतो का? जेव्हा त्याने उत्तर दिले की तो करू शकतो, तेव्हा मी त्याला डायनाने काय सांगितले ते सांगितले आणि त्याला ते कसे पाहता येईल असे विचारले.

"जेव्हा तुम्ही तुमच्या प्राणीमित्राच्या डोळ्यांत डोकावता आणि त्यांच्या डोळ्यांमागे काहीतरी पाहता, तेव्हा ते वृद्ध आत्म्याचे लक्षण आहे."

मी त्याला ब्रॅम्बलबेरी रोझचा फोटो पाठवला. म्हटल्यावर त्याने होकार दिला डायनाला जे जाणवले ते पाहून मी विचारले, "म्हातारा आत्मा असण्याचा अर्थ असा होतो का की ब्रॅम्बलबेरी रोझ या आयुष्यात आधी माझ्यासोबत एक वेगळी मांजर होता?"

त्याच्या उत्तराने मला कुतूहल वाटले. "नक्की, याचा अर्थ असा होऊ शकतो, आणि हो, ती याआधी तुमच्यासोबत होती."

"या आयुष्यात?"

"हो."

"ठीक आहे. . . काय?"

"ती कदाचित इतर आयुष्यातही तुमच्यासोबत असेल. तुम्हाला अशी जाणीव झाली आहे का? तिला आधी ओळखतो का?"

तिथंच होतं. पुन्हा!

"तुम्हाला आठवत असेल की मी तिला पहिल्या रात्री भेटलो आणि जेव्हा मी तिला धरून ठेवले तेव्हा मी स्वतःच ऐकले म्हणाला, मी तुला आधी ओळखतो! आणि मग तिने माझी एबिसिनियन मांजर, पृथ्वी सारखी हिरवी द्राक्षे मिळविली. . . आणि जेव्हा तिने त्या रात्री मला सांगितले की ती गेल्यानंतर ती माझ्यासाठी दोनदा आली होती!"

विल्यम थांबला आणि मग शांत स्वरात म्हणाला, "तिने तुझ्याशी संपवले नाही."

त्या क्षणी तुमचे जग बदलून टाकणारे कोणीतरी तुम्हाला काही बोलले आहे का - चांगल्या प्रकारे? त्या दिवशी माझ्या बाबतीत असेच घडले.

आणखी आठवडे निघून गेले आणि क्रिस्टोफर शेवटी घरी परतला. जेव्हा तो चालत गेला समोरच्या दारात, माझ्या ऑफिसच्या त्या मोठ्या खिडक्यांपैकी एका खिडकीत हेली एक चांगली रक्षक मांजर म्हणून बसली होती. माझे चुंबन घेतल्यानंतर, त्याने तिला उचलले, परंतु तिच्याकडे असे काहीही नव्हते! तिने मागे खेचले आणि त्याच्याकडे थेट त्याच्या डोळ्यात पाहिले. तिचे कान मागे गेले आणि तिच्या मोठ्या मिट्ससह तिने दूर ढकलले.

"अरे, ती तीव्र आहे. काय चाललय?"

तिच्या हातातून उडी मारू नये म्हणून त्याने तिला पटकन जमिनीवर खाली बसवले आणि ती पळून गेले.

"तो शर्ट घालताना तुम्ही पिल्लांना धरले आहे का?"

"अरे. . . कदाचित. तुला असं वाटतंय की हेच तिला अस्वस्थ करत आहे?"

"हो, तिला कदाचित तुम्ही देशद्रोही आहात असे वाटते!"

त्याने आंघोळ केल्यावर आणि कपडे बदलल्यानंतर, तो हॅलेला हॅलो करण्याचा प्रयत्न करण्यासाठी शोधत होता पुन्हा ती माझ्या ऑफिसमध्ये परत गेली होती आणि जेव्हा तो आत गेला तेव्हा ती माझ्या खुर्चीवर झोपली होती. "अरे, लहान, मला नक्कीच तुझी आठवण आली आहे."

तो तिच्या शेजारी असलेल्या डेस्कवर विसावला आणि तिच्या डोक्याच्या वरच्या बाजूला पाळीव प्राणी पोहोचला. एका क्षणासाठी तिने तिचे डोके मागे खेचले आणि तिचे डोळे मोठे आणि गोल झाले. पण नंतर तिचा चेहरा बदलला आणि तिने तिचे डोके त्याच्या हातावर ढकलले.

"हा! अरे वाह." त्याने तिला उचलले. "तू अजूनही माझ्यावर प्रेम करतोस!" त्याने आमच्या समोरच्या दरवाजाचा वरचा अर्धा भाग उघडला आणि तिला धरून उभा राहिला. "हे संपूर्ण अंगण तुझ्या मालकीचे आहे . तू जे काही पाहशील ते तुझं आहे."

"ते कार्य करते असे दिसते!" हेलीला स्वतःसाठी संपूर्ण दृश्यमान जग कसे हवे आहे हे पाहून मी मोहित होण्यास मदत करू शकलो नाही.

त्याने आमच्या दिवाणखान्याभोवती नजर फिरवली आणि जवळजवळ सर्वत्र ब्रॅम्बल्सची खेळणी दिसली. "मला चुकते तिला पण! तिची खेळणी आणि किट्टी आरव्ही पुन्हा पाहणे खूप छान आहे . मला आनंद झाला की तुम्ही ते ठेवले आहेत."

दुपारनंतर, आम्ही आमच्या मालमत्तेवर फिरलो आणि मी पुन्हा कॅला लिलीच्या मंडळीकडे आश्चर्यचकित झालो. "मला आठवत नाही की त्यांच्यापैकी इतके आधी आहेत."

मी त्याला विचारात पाहिलं.

"मला समजले आहे! चला त्यापैकी अनेक रंग लावूया. कॉलस. ते गर्ल ग्रेच्या फायर फ्लॉवर आणि हकलबेरीच्या रानफुलांमध्ये वाढू शकतात! आमच्या कृतज्ञता गार्डनमध्ये ते किती आश्चर्यकारक, जंगली गट बनवतील. आमच्या बाळांसाठी रंगीबेरंगी फुलांच्या कुळाप्रमाणे."

ब्रिटीश माळीने त्याच्या आत्म्यात जंगली आणि अप्रतिम फुलांच्या बागांचे प्रेम दाखवले आणि आमची कृतज्ञता बाग आधीच विषमता आणि अमूर्त रंगाचे एक वैभवशाली मिश्रण होते. त्याच्या नोकऱ्यांमध्ये, त्याने "कुटुंब" म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या गटांमध्ये फुले, झाडे आणि झाडे लावली. अशाप्रकारे त्याने त्यांना पाहिले आणि, ब्रॅम्बल्ससाठी, त्याला खोल जांभळा, एक मऊ गुलाबाचा रंग, खोल गुलाब आणि पांढरा कॉला लिली आढळल्या.

फुलं लावल्यानंतर काही वेळातच, तो आणि मी आमच्या घराजवळच्या जंगलातल्या शेजारून ब्रंचला जात होतो. ड्राईव्हवेमध्ये पार्क केलेल्या कारच्या मागील बाजूस असलेल्या लायसन्स प्लेटने माझे लक्ष वेधून घेतले. धातूच्या निळ्या-पांढऱ्या मुद्रांकाच्या तुकड्यावर एक शब्द होता: "Mystère."

तुमच्यापैकी किती जणांनी हा शब्द लायसन्स प्लेटवर लिहिलेला पाहिला असेल हे मला माहीत नाही. ते ए माझ्यासाठी प्रथम.

15. मी तुझ्यावर प्रेम करतो हे कसे म्हणायचे ते मला माहित आहे

बऱ्याच दिवसांनंतर, जेव्हा मला ब्रॅम्बलबेरी रोजची उपस्थिती पुन्हा जाणवली तेव्हा डायना आणि विल्यमने जुन्या आत्म्यांबद्दल काय सांगितले होते याचा मी विचार करत होतो.

"मी माझ्यासाठी बोलू शकतो. . . मी तुझ्यावर प्रेम करतो हे कसे म्हणायचे ते मला माहित आहे. "

त्यानं मला हसू दिलं.

"तुम्ही दुःखी व्हावे अशी माझी इच्छा नाही," तिचा आवाज मऊ आणि गोड होता. "मी तुझ्यावर प्रेम करतो . . . मला आशा आहे की तुम्हाला माझे प्रेम जाणवेल. तुम्ही प्रेम पसरवावे अशी माझी इच्छा आहे."

ती नक्कीच प्रेमाबद्दल खूप बोलते, मला वाटले.

"तुम्ही तुमच्या जीवनाचा आनंद घ्यावा अशी माझी इच्छा आहे," ब्रॅम्बलबेरी पुढे म्हणाली, त्या सुंदर पद्धतीने ती बोलली. "तुम्ही तिथे शिकू शकता अशा काही गोष्टी तुम्ही इथे शिकू शकत नाही."

जपानी रेड ड्रॅगन मॅपल, गर्ल ग्रेच्या फायर फ्लॉवर, स्थानिक रानफुले आणि उंच गवत - आणि आता विविध जांभळ्या आणि गुलाबी रंगाच्या कॅला लिलींनी वेढलेल्या आमच्या कृतज्ञता गार्डनच्या मंद सूर्यप्रकाशात मी बसलो होतो. माझ्या लाडक्या ब्रॅम्बलबेरी रोझसोबत एक मूक संभाषण. आणि पुन्हा एकदा तिने मला शेअर केलेल्या काही सुज्ञ विचारांसह प्रतिमा पाठवल्या.

"आपले जीवन सोपे नाही आहे." ब्रॅम्बलबेरीने उघड केले. ती कशी असेल यावर मी विचार केला जखमी झाली आणि तिने तिच्या जंगली, उंच चढण्याच्या उडत्या कामगिरीने तिच्या कुटुंबाचे मनोरंजन करण्याची क्षमता गमावली.

"आम्ही पुन्हा एकत्र राहू. बरोबर." . . मला शोधण्याची काळजी करू नका; वेळ आल्यावर मी तुला शोधीन

तेथे ते पुन्हा होते: निरंतरतेचा आवर्ती धागा.

मला आश्चर्य वाटले की ती या आयुष्यात माझी मांजर म्हणून परत येईल का? की दुसऱ्या बाजूला माझी वाट पहा?

"एक उच्च शक्ती आहे जी वेळ ठरवते," ती पुढे म्हणाली.

"कृपया जाणून घ्या की मी तुमच्यासोबत आहे असे तुम्हाला वाटेल तेव्हा मी आहे." _____

मी शांतपणे विचार केला की ती सुरक्षित आहे का? "मला इथे फक्त माझ्यावर प्रेम करणारे लोक दिसतात," मी तिला म्हणताना ऐकले. "मी प्रेमाने वेढलेले आहे.

. इथले सगळे माझ्यावर प्रेम करतात."

त्यानं माझं मन उंचावलं आणि मला हसू आलं. "अर्थात ते करतात," मी तिला म्हणालो, मोठ्याने हसत. "तू खूप सुंदर आहेस."

हे जवळजवळ मी एखाद्या व्यक्तीशी केलेल्या संभाषणासारखे होते.

मला आश्चर्य वाटले की ती तिच्या भावांना आणि बहिणींना भेटली असेल. "मी माझ्या काही मांजरी कुटुंबाला भेटले आहे," ती प्रतिसाद दिला. "मला समजले की मी आता आल्यात आहे." एक विराम मिळाला आणि ती पुढे म्हणाली: "मी तुला सोडून जाण्याचा निर्णय घेतला नाही. माझी वेळ होती. इथे सुंदर आहे. मला आता आनंद वाटतो आणि मी तुझ्यावर प्रेम करतो."

"मी आध्यात्मिक प्रवासात आहे," ब्रॅम्बलबेरी रोझने निष्कर्ष काढला, "आणि तुम्हीही आहात."

ब्रॅम्बलबेरी रोझने मला शिकवलेल्या गोष्टींवर मी काम करतो. तथापि, हे एक सतत आव्हान आहे. तिच्या शब्दांमुळे, क्रिस्टोफर आणि माझे मित्र म्हणतात की मी बदललो आहे: ते म्हणतात की मी अधिक सहज आहे आणि मी क्षमा करू शकतो आणि पुढे जाऊ शकतो. मला त्रास देणाऱ्या गोष्टींबद्दल देखील मी बोलतो — ते माझ्यासाठी नवीन आणि कधीकधी कठीण असते — आणि मी रागाच्या ऐवजी प्रेमळ मार्गाने समस्यांबद्दल बोलण्याचा सर्वोत्तम प्रयत्न करतो. मी विचारत नाही की माझे मित्र माझ्यासारखेच विश्वास सामायिक करतात. त्यांनी माझ्या विश्वासात बदल करावा, त्यांच्याशी सहमत व्हावे किंवा स्वीकारावे अशी माझी अपेक्षा नाही.

मी विश्वाच्या निर्मात्याला या सर्वांसाठी मदतीसाठी विचारतो. दररोज.

मी त्यात बरे होत आहे.

आणि मला आठवते: मी आध्यात्मिक प्रवासावर आहे.

क्रिस्टोफर, माझे मित्र आणि मी अनेकदा म्हणतो: हा एक आध्यात्मिक प्रवास आहे.

16. शेवट?

प्रथम, मी विचारेन: शेवट आहे का?

मी जितके माझे हृदय प्रेमासाठी खुले ठेवतो, तितकेच मी ब्रॅम्बलबेरी रोजच्या जवळ जाते.

मला माहित आहे की ती माझी आहे आणि मी तिला पुन्हा भेटेन.

ती सुरक्षित आहे आणि ती माझ्यावर प्रेम करते.

मी तिच्यावर प्रेम करतो.

प्रेम इतर सर्वांपेक्षा मजबूत आहे. सर्व काही!

ती पुढे जाते.

मी पुढे जातो.

शेवटी, प्रेम हे सर्व आहे.

17. तिची नावे:

ब्रॅम्बलबेरी
ब्रॅम्बलबेरी गुलाब
बेबी ब्रॅम्बल्स
बाळ बी
ब्रॅम्बल्स
ब्रॅम्बी
ब्रॅम्बीज
ब्रांबली
बी
ब्रॅम्बी अस्वल, अस्वल
ब्रॅम्बलबेरी
ब्रॅम्बलबेरी गुलाब
आणि ख्रिस्तोफरचे आवडते: मिस बी

जगातील सर्वोत्तम आणि सुंदर गोष्टी पाहिल्या जाऊ शकत नाहीत किंवा स्पर्शही करता येत नाहीत. ते मनापासून अनुभवले पाहिजेत.

- हेलन केलर

18. मला एक कथा सापडला आहे

ही प्रेमकथा लिहिल्यानंतर मला ब्रॅम्बलबेरीच्या काळातील विसरलेले फोटो सापडले रोझ आणि हेली स्कायवॉकर तरुण होते. एकामध्ये, त्यांचा भाऊ नवार स्टार आमच्या गॅरेजच्या छतावर बसला होता — त्याच्या आवडत्या ठिकाणांपैकी एक — आमच्या घरामागील अंगणात Hayleigh वर BrambleBerry ने क्लासिक फेलाइन टेकडाउन करताना पाहत होता. ब्रॅम्बलबेरी रोझने लहान मांजर पूर्णपणे खाली ठेवली होती आणि ती तिला तिच्या मानेच्या मागच्या बाजूला चावत होती.

जंगलात, हे एक मारणे चावणे असेल.

मला आश्चर्य वाटले का? एकदम!

मला माहित नव्हते की तिने पहिल्या काही महिन्यांत तिच्या धाकट्या भावंडासोबतच्या मांजर संबंधांच्या पदानुक्रमात पॉवर पोजिशनाचा दावा केला होता.

वर्चस्वाच्या त्या आक्षेपार्ह प्रदर्शनानंतर, ब्रॅम्बलबेरी रोज शांततेत जगले तेरा वर्षांहून अधिक काळ Hayleigh Skywalker सोबत नेहमी अहिंसा.

माझ्या प्रिय ब्रॅम्बलबेरी रोझबद्दलचा माझा आदर या पूर्वलक्षी ज्ञानाने आणखी वाढला. तिने फक्त तिची आवडती क्रिया सोडली होती - गिलहरींसह फांद्यावर चढणे आणि उडी मारणे - परंतु ती त्याच कुटुंबात एका मांजरीसह राहिली होती जी तिचे नुकसान करण्याचा निश्चय करत होती आणि तिने उच्च रस्ता घेतला होता.

ती शांतता निर्माण करणारी होती. प्रत्येक दिवस.

ती कोणत्याही दिवशी तिच्या सुंदर लहान बहिणीला चिरडून टाकू शकते. हा विश्वाचा आणखी एक संदेश होता की मला जे मौल्यवान सौंदर्य जाणून घेण्याचा आणि प्रेम करण्याचा विशेषाधिकार मिळाला तो एक श्रेष्ठ प्राणी होता. तिने मला इतके सुंदर आणि सौम्य धडे दिले. त्याच वेळी तिच्या जाण्याबद्दल माझ्या हृदयात आणि मनाला शांतता जाणवली.

मला आता विश्वास आहे की तिच्याकडे आश्चर्यकारकपणे मौल्यवान जीवन आहे आणि तिने निवडलेल्या मार्गाने ते जगले. ती निघून गेल्यावर तिला शांतता होती कारण ती कुठे जात आहे हे तिला माहित होते. ती पुढे जाते आणि मीही, आणि ती ठीक आहे, आयुष्यानंतरचे जीवन. तिने तिची शर्यत चालवली, तिच्या उंचीला आव्हान दिले, तिच्या खोऱ्यांवर विजय मिळवला — आणि राहते; तेजस्वीपणे मजबूत, आत्मविश्वास आणि आश्चर्यकारकपणे सुंदर!

मला फक्त आशा आहे की मी हे ज्ञान माझ्या स्वतःच्या जीवनात हस्तांतरित करेन आणि जेव्हा मला त्याची आवश्यकता असेल तेव्हा ते मला कळेल पुढे.

BrambleBerry Rose निघून गेल्यानंतर एक वर्षानंतर मला हा फोटो सापडला. ही कथा वाचून तुम्हाला कळेल की मी इतर मांजरी गमावल्या आहेत. . . आणि मी तिला किती मिस केले हे पाहून मला आश्चर्य वाटले. अजूनही. ती माझ्या हृदयाचा खूप मोठा भाग होती.

पूह बेअरने म्हटल्याप्रमाणे, कधीकधी सर्वात लहान गोष्टी तुमच्या हृदयात जागा घेतात.

-एए मिलने

19. संसाधनांची आंशिक सूची ज्याने मला बरे करण्यात मदत केली

हेव्हन इज फॉर रिअल: टॉड बर्पो द्वारे हिज ट्रिप टू हेवन अँड बॅकची अ लिटल बॉयची अचंबित करणारी कथा जेव्हा लेखकाचा मुलगा कोल्टन बर्पो म्हणतो की स्वर्गात बरेच प्राणी आहेत.

कुत्र्याचा उद्देश: डब्ल्यू. ब्रुस कॅमेरोन द्वारे मानवांसाठी एक कादंबरी अ डॉग जर्नी

रेबेका स्प्रिंगर द्वारे स्वर्गातील गेट्समध्ये YouTube वर एक वर्णन केलेली आवृत्ती आहे: <https://www.youtube.com/watch?v=v-9htSG6jRQ> आणि मोठी आवृत्ती येथे: <https://www.youtube.com/watch?v=IDoyCyqBJyg>
इतर उज्ज्वल कथांपैकी, ती एका गोड मांजरीच्या पिल्लाबद्दल एक अद्भुत कथा सांगते.

युवर टॉकिंग कॅट, पेपरबॅक - 1 जानेवारी 1991 जॅक रिक्टर द्वारे

एक स्थानिक दुः ख पुनर्प्राप्ती गट; अनेक चर्च आणि रुग्णालयांशी संलग्न आहेत.

नॅन्सी विंडहार्ट: इंटरस्पेसीज अवेअरनेस अँड विजडम <https://nancywindheart.com/>

प्राणी बचाव साइट: प्राण्यांना मदत करण्यासाठी

दररोज मोफत क्लिक करा <https://theanimalrescuesite.greatergood.com/clickToGive/ars/home>

ह्युमन सोसायटी ऑफ द युनायटेड स्टेट्स तुम्ही प्राण्यांना मदत करणाऱ्या संस्थेमध्ये योगदान देऊ शकता ; त्यापैकी बरेच आहेत.

मी ज्याला समर्थन देतो ते आहे: <https://www.humanesociety.org/how-you-can-help>

आणि, ह्युमन सोसायटी इंटरनॅशनल <https://www.hsi.org/how-you-can-help/>

माझ्या प्रिय व्यक्तीकडून संदेशांचे जर्नल

तुम्हाला तुमच्या जर्नलची तारीख, दिवस आणि कदाचित तुमच्या प्रिय व्यक्तीने तुमच्याशी संपर्क साधण्याची वेळ टाकून प्रारंभ करायचा आहे. ही भावना असू शकते, तुम्ही ऐकलेले किंवा पाहता, सुगंध, चित्रपटात किंवा रेडिओवरील गाणे असू शकते. ती सापडलेली वस्तू असू शकते. हे हॉमिंगबर्ड, फुलपाखरू किंवा अगदी हॉक असू शकते. केव्हाही आणि जे काही घडते जे तुम्हाला वाटते, माहित आहे किंवा विश्वास आहे तो तुमच्या प्रेमळ संदेशाचा दुसऱ्या बाजूने प्रेमळ संदेश आहे, मग ते प्राणी असोत की व्यक्ती... ते आहे.

लेखकाबद्दल

मला माझी मांजर, शुद्ध आणि साथी आवडत होती आणि जेव्हा ती मरण पावली तेव्हा मला एक अज्ञात अंधार भेटला. येथे त्याच वेळी, माझ्या मनात, ती माझ्याशी संवाद साधू लागली. तिचे प्रेमाचे शब्द मला माझ्या हृदयात जाणवले आणि त्यांनी माझी सुटका केली.

मी स्वतःला मदत करण्यासाठी तिची कथा लिहिली. माझी आशा आहे की तिचे प्रेमाचे शब्द तुम्हाला मदत करतील, किंवा तुमच्या ओळखीचे कोणीतरी, ज्याने प्रेम गमावले आहे आणि तोच विनाशकारी अंधार भेटला आहे.

आम्ही BrambleBerry Rose ला भेटण्यापूर्वी, ख्रिस्तोफर आणि माझ्याकडे कस्टम होम डिझाईन आणि बिल्ड कंपनी होते. आम्ही पुरस्कारप्राप्त घरे बांधली आणि सॅन दिएगो पॅट्रिसच्या मालकासाठी - त्या वेळी - स्कायबॉक्सची पुनर्निर्मिती केली. त्यांच्या मालकांसाठी ही घरे बांधत असताना, आम्ही देशाच्या पश्चिमेकडील हवाईसह तीन राज्यांमध्ये राहत होतो. क्रिस्तोफर एक अलौकिक घर आणि बाग डिझायनर आहे. ते सामान्य होण्यापूर्वी, त्याने निष्क्रिय सौर घरे डिझाईन आणि बांधली. इतर नाविन्यपूर्ण उपायांपैकी, त्यांनी बिग सूर, कॅलिफोर्निया येथे एक टिकाऊ घर देखील बांधले, ज्यामध्ये पावसाचे पाणी संकलन, सौर उर्जा आणि शुद्ध आतील हवा, तसेच वन्यप्राण्यांसोबत सुरक्षितपणे जगण्यासाठी धोकादायक नसलेल्या उपाययोजना आणि नैसर्गिक वायु प्रवाहांचा वापर केला गेला. थंड आणि रक्ताभिसरणासाठी.

BrambleBerry Rose तरुण असताना, ख्रिस्तोफर आणि मी 1Sun4All ची स्थापना केली; एक वेबसाइट ज्याचा भर स्वच्छ ऊर्जा आणि हवामानाच्या समस्यांवरील उपायांवर केंद्रित होता. मी वेबसाइट व्यवस्थापित केली आणि सर्व लेख संपादित केले. मी Cleantechnica.com साठी देखील लिहिले आहे, जिथे तुम्हाला माझ्या अनेक कथा सापडतील; काही आम्ही फक्त सौर उर्जा वापरून जगभरात सोलर इम्पल्स फ्लाइटचे अनुसरण करत असताना लिहिले होते आणि इतर यूएस ऊर्जा विभाग, सोलर डेकॅथलॉनसाठी होते. मी सायंटिफिक अमेरिकनमध्ये तीन वेळा प्रकाशित झालो , एकदा सॅन फ्रान्सिस्कोमधील गोल्डन गेट ब्रिजवरून सोलर इम्पल्स उडत असताना आणि दोनदा मी तयार केलेल्या स्वच्छ ऊर्जा इन्फोग्राफिक्ससाठी.

सोलर डेकॅथलॉनमधील माझ्या कामासाठी मला यूएस ऊर्जा विभागाकडूनही मान्यता मिळाली.

माझ्या हृदयात, मी एक कलाकार आहे; मी कॅनव्हासवर ऍक्रेलिक रंगवतो. माझ्याकडे अनेक भिन्न शैली आहेत, ज्यात माझी सध्याची आवड जी अमूर्त अभिव्यक्ती आहे. आमच्या शहराच्या स्थानिक मिशन बॅसिलिका येथे मेणबत्तीच्या प्रकाशात ताईज प्रार्थना सेवा दरम्यान क्रॉसची माझी सोनेरी आणि चांदीच्या पानांची चित्रे दर्शविली गेली आहेत. ख्रिस्तोफर आणि मी मांजरीचे पिल्लू आणि मांजरीची सुटका केली, त्यापैकी बहुतेक आमच्यासोबत राहत होते. वर्षानुवर्षे आम्ही तीसहून अधिक सुटका केलेल्या मांजरींसोबत एकत्रितपणे प्रेम केले आणि जगलो. ब्रॅम्बलबेरी गुलाब हा एक मौल्यवान दागिना आणि एक प्रकारचा होता.

मी वाचले आहे की इतर भाषा प्रेम या शब्दासाठी पर्याय देतात परंतु, इंग्रजीमध्ये, आमच्याकडे फक्त एक आहे. म्हणून मी ज्याला ओळखतो त्याबद्दल मी लिहितो: त्याने मला उंच केले, मला एक चांगली व्यक्ती बनवले आणि मला एक जादुई विश्व दाखवले ज्यात मला दुसरा प्रवेश नव्हता — आणि जेव्हा ते शारीरिकरित्या संपले तेव्हा मला खाली फेकले आणि चिरडले.

मला पुन्हा उडायला शिकावे लागले. माझा आत्मा अशी मागणी करतो आणि ब्रॅम्बल्स आणि मला माहित असलेल्या प्रेमाला आलिंगन देणे हा एकच मार्ग मी करू शकतो. तेव्हा मला कळले की ती आणि मी वेळेपेक्षा लांब आहोत; गुरुत्वाकर्षणापेक्षा मजबूत. कारण आम्ही प्रेम केले, आम्ही अनंताला स्पर्श केला.

आम्ही आहोत.
आणि होईल.
कायमचे.

